

СТИВЪН БРУСТ ЙЕНДИ

Част 2 от „Влад Талтош“

Превод от английски: Валерий Русинов, 2003

chitanka.info

*На Рийн и Коруин,
Алийра и Керълин,
и моя тъст Бил.*

ВСТЪПЛЕНИЕ

Като малък ме учеха, че всеки гражданин на империята Драгара е роден в един от седемнадесетте Велики дома, всеки от които е назован на името на животно. Учеха ме, че човешките същества или „източняците“ като самия мен, са жалък боклук. Учеха ме, че единственият избор, който имаме, ако искаме да постигнем нещо, е или да се присъединим към селската класа на дома Текла, или, както постъпи баща ми, да си купим благородническа титла в дома Джерег.

По-късно си намерих един див джерег, обучих го и поех по пътя си, за да оставя своя следа в обществото на Драгара.

Когато, пораснах, разбрах, че повечето от онова, на което ме бяха учили, е лъжа.

ЦИКЪЛЪТ

*Феникс потъва в развала и чезне.
Дракон жадува за вис и за бездни.
Лиорнът рогат има по-страшна жажда.
Тиаса сънува — коварство се ражда.
Ястреб от полет надолу се взира.
Дзур се промъква и сенките сбира.
Исола кланя се, после напада.
Цалмот все крепи се на косъм от ад.
Валиста руши и после съгражда.
Джерег поредната жертва изяжда.
Криотата хитра мрежи заплита.
Орка владее в морята водите.
Текла страхлива в тревата се крие.
Джегала на пръста си времето вие.
Атиратата властва в играта красива...*

И Фениксът личва от пепелта сива.

1.

„СТОЙ НАСТРАНА, АКО ЗАГРУБЕЯТ“.

Крейгар казва, че животът е като лук, но няма предвид същото като мен.

Той говори за беленето му и как отиваш все по-надълбоко и по-надълбоко и как накрая стигаш до центъра и не намираш там нищо. Предполагам, че в това има някаква истина, но през годините, докато баща ми държеше ресторант, никога не съм белил лук. Кълцах главите и аналогията на Крейгар при мен много не върви.

Когато аз казвам, че животът е като лук, имам предвид следното: ако не вземеш никакви мерки, започва да гние. Дотук не е с нищо по-различен от другите зеленчуци. Но когато един лук се развали, това може да стане или отвътре, или отвън. Тъй че понякога взимаш глава, която изглежда здрава, но сърцевината ѝ е загнила. Друг път можеш да видиш по нея лошо петно, но ако го отрежеш, останалото е добро. Лютив е, но за това си платил, нали?

Господарите на дзур имат навика да си въобразяват, че са старшият по килер, да обикалят и да режат гнилото от лука. Бедата е, че обикновено не могат да различат доброто от лошото. Господарите на дракони са добри в намирането на лошите петна, но щом ги намерят, са склонни да изхвърлят целия кош. Господарят на ястреби ще вижда непрекъснато лоши петна. Ще те гледа как го готовиш този лук, как го ядеш и ще кимне мъдро, когато го изплюеш. Ако го попиташи защо не ти е казал, ще те погледне изненадано и ще измъдри: „Не си ме питал“.

Мога да продължа в този дух, но какъв смисъл има? В дома Джерег не даваме и една барабонка на текла за лошите петна. Ние просто сме тук, за да продаваме лука.

Но понякога се случва някой да ми плати, за да махна загнилото. Него ден това ми беше донесло три хиляди и двеста златни империала и за да съмъкна напрежението, посетих повече или по-малко

некончаемия прием в цитаделата на лорд Мороулан. Падах се нещо като член на персонала, като консултант по сигурността, тъй че имах изрична покана за светското събитие.

След като се съвзех от телепортирането, лейди Тилдра ме покани и се запътих към банкетната зала. Огледах човешката гмеж (термина „човешка“ го използвам свободно) от прага, търсейки познати лица, и скоро забелязах високата фигура на самия Мороулан.

Някои гости, които не ме познаваха, ме оглеждаха, докато се придвижвах към него; някои подхвърляха забележки, предназначени да стигнат до ушите ми. Винаги привличам внимание на приемите на Мороулан — защото съм единственият джерег там; защото съм единственият „източник“ (чети: „човек“); или пък защото влизам със своя познайник джерега Лойош, кацнал на дясното ми рамо.

— Хубав прием — казах на Мороулан.

„Че къде са им подносите с умряла текла тогаз?“ — възрази психонично Лойош.

— Благодаря ти, Влад. За мен е удоволствие да те видя тук.

Мороулан винаги се изразява така. Мисля, че го прави неволно.

Отидохме до масата, където един от слугите му разливаше малки гълътки от различни вина, като междувременно ги описваше. Взех чаша червена „Дарлоуца“ и отпих. Приятно и сухо, но щеше да е по-хубаво охладено. Драгарите нищо не разбират от вино.

— Добър вечер, Влад. Здравей, Мороулан.

Обърнах се и се поклоних ниско на Алийра е'Кийрон, братовчедката на Мороулан и Наследничката за трона от страна на драконите. Мороулан ѝ отвърна с поклон и стисна ръката ѝ. Усмихнах се.

— Добър вечер, Алийра. Още ли нямаме дуели?

— А, уредих си един. Не си ли чул?

— Честно казано, не. Само се пошегувах. Ама ти наистина ли?

— Да, за утре. Една нещастна текла, Господар на дзур, забеляза как вървя и направи подмятане.

Поклатих глава и цъкнах с език.

— Как се назова?

Тя сви рамене.

— Не знам. Утре ще разбера. Мороулан, да си виждал Сетра?

— Не. Предполагам, че е на Дзур планина. Сигурно ще прескочи по-късно. Важно ли е?

— Не особено. Мисля, че открих нов рецесив на е'Мондаар. Може да почака.

— Мен ме интересува — каза Мороулан. — Ще бъдеш ли така добра да ми разкажеш?

— Още не съм сигурна какво е... — отвърна Алийра. Двамата закрачиха из тълпата и ме оставиха. По-точно закрачи Мороулан. Алийра, която бе най-ниската позната ми драгарка, левитираше и дългата ѝ сребристосиня рокля се влачеше по пода, за да скрие този факт. Алийра имаше златна коса и зелени очи — обикновено. Макар че сега не го носеше, си имаше и един меч, по-дълъг от самата нея. Този меч го беше получила от ръката на самия Кийрон Завоевателя, основателя на родословната ѝ линия, на Пътеките на мъртвите. Това си е цяла история между другото, но все едно.

Тъй или иначе, оставиха ме, а аз дръпнах по връзката ми с Имперския глобус, направих магийка и си охладих виното. Отново отпих. Много по-добре.

„Проблемът за тази нощ, Лойош, е следният: с кого да спя?“

„Шефе, понякога ме отвращаваш“.

„Хайде де!“

„Като оставим това, че имаш четири бардака...“

„Не ми харесва да посещавам бардаци“.

„А? Че защо?“

„Няма да го разбереш“.

„Пробвай“.

„Добре. Да се изразим така:ексът с драгарки някак много ми прилича на зоофилство. С курви имам чувството, че плащам на... все едно“.

„Продължавай, шефе. Довърши си изречението. Заинтересува ме“.

„О, я мълъкни“.

„Тебе убийството ли те възбужда толкова заекс?“

„Позна“.

„Трябва ти съпруга“.

„Я върви при Портата на смъртта“.

„Веднъж ходихме дотам, помниш ли?“

„Да. И помня как се чувстваше пред оня гигантски джерег там“.

„Не почвай пак с това, шефе“.

„А ти престани да обсъждаш сексуалния ми живот“.

„Ти почна“.

На това не можех да отвърна нищо, затова прекъснах връзката. Отпих отново от виното и изпитах онова особено, досадно усещане „има нещо, за което трябва да помисля“ — предизвестяващо, че някой се опитва да се свърже псионично с мен. Бързо намерих едно спокойно кътче и разтворих ума си за контакт.

„Как е приемчето, шефе?“

„Не е зле, Крейгар. Какво става? Не можеше ли да изчака до утре?“

„Ваксаджията ти е тук. Утре го правят наследник на исола за трона, тъй че прекратява поръчките си“.

„Много смешно. Кажи сега какво има?“

„Един въпрос. Отварял ли си нова комарджийска бърлога на Малаковия кръг?“

„Разбира се, че не. Щеше отдавна да си го чул“.

„И аз така помислих. Значи имаме проблем“.

„Разбирам. Някое педерастче е решило, че няма да забележим. Или някой се опитва да пробие с мускул?“

„Изглежда професионално, Влад. Има си протекция“.

„Колко са?“

„Трима. И познавам единия. Вършил е «работа»“.

„О!“

„Какво мислиш?“

„Крейгар, знаеш ли как изглежда нощно гърне, когато не е изпразвано няколко дни?“

„Е, и?“

„И нали знаеш, когато го изпразниш накрая, онова, дето остава на дъното?“

„Да?“

„Е, чувствам се точно като онова, дето остава на дъното“.

„Схванах“.

„Идвам веднага“.

Намерих Мороулан в един ъгъл с Алийра и някаква висока драгарка с чертите на дома Атира, цялата облечена в горско зелено. Тя

ме изгледа отвисоко — и преносно, и буквально. Много отчайващо е, когато си едновременно джерег и източник — хората ти се подхилват и по двете причини.

— Влад — каза Мороулан, — това е Магъосницата в зелено. Магъоснице, това е баронет Владимир Талтош.

Тя кимна, почти недоловимо. Аз се поклоних много дълбоко, ръката ми загреба по пода, вдигна се над главата ми и казах:

— Знатна лейди, очарован съм от честта да се запозная с вас точно толкова, колкото вие да се запознаете с мен.

Тя изсумтя и извърна глава.

Алийра примига.

Мороулан ме погледна притеснено, после сви рамене.

— Магъоснице в зелено — казах. — Не познавам атира, която да не е магъосница, а зеленото го виждам сам, тъй че не мога да преценя какво трябва да ми говори титлата...

— Достатъчно, Влад — прекъсна ме Мороулан. — И тя не е...

— Извинявай. Исках да ти кажа, че е възникнало нещо. Опасявам се, че трябва да си тръгна. — Обърнах се към магъосницата. — Съжалявам, че ти го причиних, мила, но постарат се да не ти съсипе цялата вечер.

Тя ме изгледа и се усмихна сладко.

— Ще ти хареса ли, ако се превърнеш в саламандърче?

Лойош изсъска.

— Помолих те да престанеш, Влад — сряза ме Мороулан.

Престанах.

— Е, аз си тръгвам — казах и сведох глава.

— Добре. Ако мога да ти помогна с нещо, обади се.

Кимнах. За негово съжаление, запомних предложението му.

Знаете ли коя е единствената, най-голяма разлика между един драгар и един източник? Не е в това, че те са много по-високи и по- силни от нас; аз самият съм живо доказателство, че ръстът и силата не са толкова важни. Не е и в това, че те живеят по няколко хиляди години в сравнение с нашите петдесет-шайсет; като се омешам с тълпата, мога да се примиря; все едно, никой не очаква да умре от старост. Не е дори в това, че те имат естествена връзка с Имперския глобус, която им

позволява да прилагат магьосничество; източняците (като например покойния ми непрежалим баща) могат да си купят титли в дома Джерег или да се закълнат във васална вярност на някой благородник, да се преселят в провинцията и да станат текла — по този начин получават гражданство и се домогват до връзката.

Не, най-голямата разлика, която съм открил, е в следното: един драгар може да се телепортира, без след това да му стане гадно.

Появих се на улицата пред кантората ми почти готов да повърна. Вдишах дълбоко няколко пъти, докато вътрешностите ми се успокоят. Нямах подръка някой от чародеите на Мороулан, който да направи същинското заклинание. Мога да го правя сам, но не съм много добър; а грубото приземяване влошава нещата още повече.

Кантората ми се намираше на Медникарска улица, на гърба на малък комарджийски коптор, който пък беше лепнат за един дюкян за наркотични треви. Включваше три помещения. Първото беше приемната стая, където седеше Мелестав, моят секретар и телохранител, а зад Мелестав беше кабинетът ми. Крейгар си имаше малко бюро и груб дървен стол — за повече нямаше място. В приемната имаше четири стола, които можеха да се нарекат удобни. Моето бюро беше малко по-голямо от това на Крейгар, по-малко от това на Мелестав и зад него имаше добре тапициран въртящ се стол с лице към вратата. До вратата имаше два удобни стола, единият от които щеше да се заеме от Крейгар, когато се появише.

Казах на Мелестав да уведоми Крейгар, че съм дошъл, и седнах зад бюрото си да го изчакам.

— Ъ, шефе?

— О! — Въздъхнах, осъзнал за кой ли път, че Крейгар се е вмъкнал, без да го забележа. Той твърди, че не го прави нарочно — незабележимостта просто му била вродена.

— Какво разбра, Крейгар?

— Освен това, което вече ти казах — нищо ново.

— Добре. Да хвърлим тогава малко пари.

— И двамата ли?

— Не. Ти стой настрана в случай, че играта загрубее.

— Ясно.

Докато го обсъждахме, прокарах ръка през косата си — и я отърках в дясната страна на наметалото си, за да се уверя, че разните

ми сечива са си на мястото. С лявата си ръка оправих яката, което ми позволи да проверя още няколко от тази страна.

След като излязохме на улицата, се огледах бързо, а после изминах пеш едното каре и половина до Малаковия кръг. По Медникарска трудно могат да се разминат две коли, което я прави поширака от повечето улици. Постройките са нагъчкани една до друга и повечето са с прозорци само на горните етажи. Малаковият кръг е място за обръщане, с фонтан в средата, който не е работил, откакто се помня. Медникарска свършва тук. Пътят Долен Кийрон влиза отляво, като подходиш откъм Медникарска, и след това излиза вдясно, малко по-широк.

— Е, Крейгар — казах, — къде... — И млъкнах. — Крейгар?

— Точно пред теб, шефе.

— О? Къде?

— Първата врата вляво от кръчмата „При фонтана“. Вътре, по стълбите и вдясно.

— Добре. Ти стой тук и пази.

— Ясно.

„Лойош, опитай се да намериш прозорец и надникни. Ако не, стой подръка“.

„Готово, шефе“.

Влязох, после — нагоре по стълбите, които бяха без парапет, и горе. Поех си дъх, опипах отново оръжията си и почуках.

Вратата се отвори веднага. Стоящият зад нея беше облечен в черното и сивото на дома Джерег, с широк меч, окачен на кръста. Беше висок над седем и половина проклети стъпки и по-едър от обичайното за драгар. Изгледа ме отвисоко и рече:

— Съжалявам, мустак. Само за хора. — И ми тръшна вратата. Драгарите като че ли често се бъркат кои са „хората“.

Това, че ме нарече „мустак“, не ме ядоса — нарочно съм си пуснал мустаци, щото драгарите не могат. Но това, че ми тръшна вратата за игра, която дори не можеше да се върти без мое разрешение, ме разочарова ужасно.

Бързо проверих вратата и разбрах, че е залостена с магия. Врътнах дясната китка и Маготрепачът, дългата две стъпки тънка златна верига, лепна в дланта ми. Шибнах я по вратата и усетих как заклинанието се разпадна. Прибрах веригата и вратата зейна.

Очите на мутрата се присвиха и той пристъпи към мен.
Усмихнах се.

— Бих искал да поговоря със собственика, ако позволите.

— Виждам, че ще ти трябва помощ да слезеш по стълбите. —
Той направи още една крачка към мен.

Поклатих глава.

— Колко тъжно, че не можеш да се отзовеш на една проста
молба, мъртвецо.

Той ми посегна и камата от десния ми ръкав се озова в ръката
ми. След което го подминах, шмугвайки се под ръцете му. Петнайсет
сантиметра стомана се забиха между четвъртото и петото му ребро,
извиха се и се врязаха в гръденния му кош. Пристъпих в стаята — още
чувах смътния стон и кашляне зад себе си, последвани от топуркане на
падащо тяло. Противно на разпространения мит, мутрата вероятно
щеше да остане жив повече от час. Но противно на друг разпространен
мит щеше да е в такъв шок, че нямаше да може да направи нищо, за да
се опази жив.

Стаята беше малка, само с един прозорец. Имаше три маси, на
които се разиграваха камъчетата с'янг, едната — с петима играчи,
другите две — с по четирима. Повечето играчи като че ли бяха текла,
двама джереги, имаше и един цалмот. А, имаше и още двама джереги,
точно както ми беше казал Крейгар, които, изглежда, държаха
заведението. Бързо се задвижиха към мен, като единият изваждаше
меча си. Ох-ох.

Застанах така, че едната маса се озова между мен и него, след
което я изритах. В този момент прозорецът изтрещя и Лойош влетя
право към другия. Можех значи да го забравя за няколко минути.

Онзи, срещу когото обърнах масата с разлетелите се монети,
камъчета и играчи, легко залитна. Размаха ръка към мен и го пернах по
китката с изведената рапира. Той изтърва оръжието си, пристъпих и го
сритах между краката. Изохка и се преви на две. Тупнах го с дръжката
на рапирата по главата и той се смъкна.

Пристигах към другия. „Стига, Лойош. Остави ми го. Пази ме
откъм гърба“.

„Дадено, шефе“.

Онзи се опита да си извади меча, докато го приближавах, а
Лойош го оставяше, но опрях острието в гърлото му и се усмихнах.

— Бих искал да поговоря с уредника.

Той спря. Изгледа ме хладно, без следа от страх в очите.

— Не е тук.

— Казваш ми кой е и си жив — обясних популярно. — Не ми казваш и загиваш.

Замълча. Вдигнах острието малко по-нагоре, точно срещу лявото му око. Заплахата беше ясна: ако мозъкът му се повредеше, нямаше да е в добра форма за пресъживяване. Пак никаква следа от страх, но проговори:

— Ларис.

— Благодаря. Лягай на пода.

Взе, че ме послуша. Обърнах се към клиентите.

— Заведението затваря. — Те заизлизаха през вратата.

В този момент въздухът се раздвижи и в стаята нахълтаха още петима джереги, с извадени мечове. Опа! Без да му казват, Лойош кацна на рамото ми.

„Крейгар, изтегляме се“.

„Ясно“.

Дръпнах нагло по връзката и пробвах да се телепортирам, но не стана. Понякога ми се ще проклетите телепортни прегради да ги забранят със закон. Хвърлих се срещу единия от новодошли, избутах с лявата си ръка няколко насочени към мен остри неща и скочих през вече потрошения прозорец. Чух зад себе си ругатни.

Опитах набързо една магийка за левитиране, която май се получи, след като не ме заболя от приземяването. Продължих да се движа, да не би и тук да ми се изпречат разни остри неща. Пробвах отново с телепорта и този път стана.

Озовах се паднал на гръб точно пред вратата на магазина под кантората ми. Повърнах.

Вдигнах се криво-ляво, изтупах наметалото си от прахта и влязох. Собственикът ме изгледа с любопитство.

— Вън на улицата е оцапано — казах му. — Почисти.

— Ларис, а, шефе? — каза малко по-късно Крейгар. — Един от съседите ни. Държи под контрол десетина карета. Досега имаше само два обекта до района ни.

Вдигнах крака на бюрото и казах:

— Районът му е два пъти по-голям от моя.

— Изглежда, си търсеше белята, а?

Кимнах.

— Е, според теб само ни изпробва или наистина е тръгнал срещу мен?

Крейгар сви рамене.

— Трудно е да се каже, но мисля, че иска да ни влезе.

— Добре — отвърнах малко по-спокойно, отколкото се чувствах.

— Можем ли да го разубедим, или е война?

— А готови ли сме за война?

— Разбира се, че не — сопнах му се. — Района го държа едва от половин година. Трябваше да очакваме нещо такова. По дяволите!

Той кимна.

Вдишах дълбоко.

— Добре, колко биячи имаме на щат?

— Шестима. Без да броим тия, дето са зачислени на определени места.

— Финансите ни как са?

— Чудесно.

— Е, това поне е нещо. Предложения?

Той ме погледна неловко.

— Не знам, Влад. Дали няма да е от полза първо да си поговорим?

— Откъде да знам? Почти нищо не знам за него.

— Значи това ще е първата ни стъпка. Да научим всичко, което можем.

— Ако ни остави време — отвърнах.

Крейгар кимна.

„Имаме още един проблем, шефе“.

„Кой, Лойош?“

„Бас слагам, че вече си се надървил“.

„О, я мълквай!“

2.

„ЩЕ МИ ТРЯБВА ПРОТЕКЦИЯ“.

Когато влязох в организацията, някъде преди около три години, работех за един тип, Нийлар, в качеството си на онова, което наричаме „буца“. Той контролираше малък хазартен бизнес на улица „Северен Гаршош“. Лептата си плащаше на Уелок Ножа.

Уелок беше общо взето шеф на средно ниво. Районът му обхващаше от улица „Грънчарски пазар“ на север до „Хилядолетна“ на юг и от Скока на запад до Зъбеца на изток.

Всички тези „райони“ са доста спорни, а когато започнах работа за Нийлар, северният край, както и Грънчарска, бяха много спорни. Първия път, когато свърших „работка“, и третия, беше, за да се укрепи желанието на Ножа да си направи границата по-сигурна. Северният му съсед беше един миролюбив тип, Ролаан, който се опита да преговаря с Уелок, щото искаше Грънчарска, но не искаше война. Ролаан стана още по-миролюбив, след като един ден падна от кантората си на третия етаж. Помощникът му, Чарно Стъпката, се оказа още по-миролюбив, тъй че проблемът се уреди кротко. Винаги съм подозирал, че Стъпката е уредил кончината на Ролаан, щото иначе не допускам, че Уелок щеше да остави Чарно на мира, но така и не го разбрах със сигурност.

Това беше преди три години. Някъде по това време престанах да работя за Нийлар и преминах на работа направо за Ножа. Шефът на Ножа пък се називаше Торонан — движеше нещата от пристанището на изток до района „Малката Порта на смъртта“ на запад, и от реката на юг до улица „Исола“ на север.

Някъде около година и половина, след като Ролаан отпътува към Пропадите на Портата на смъртта, Уелок влезе в диспут с някой си от Лявата ръка. Мисля, че въпросният някой работеше в същата територия като Уелок (обикновено интересите ни не се застъпват), но не знам точно какъв беше проблемът. Един ден Уелок просто изчезна, а

мястото му се запълни от един от помощниците му — Тагичатн (още не мога да произнасям името му правилно).

Работех като „посредник“ за Ножа, но този, новият, нямаше много добро мнение за източняците. Първия ден влязох в кантората му, скромно място на Медникарска, между Гаршош и Малаковия кръг. Обясних му какво съм правил за Уелок и го попитах „милорд“ ли предпочита да го наричам, или „шефе“, или да видя там дали ще мога да се науча да му казвам името правилно. Каза ми: „Наричай ме Богашеф“ и се разделихме.

До една неделя го намразих. До месец изникна друг бивш помощник на Уелок и почна да движи своя територия точно посред тази на Тагичатн. Това беше Ларис.

„Бога-шеф“ не можах да го изтърпя повече от два месеца. Много от тези, които работехме за него, забелязахме, че не предприема никакви действия срещу Ларис. Това се прие като признак на слабост. Рано или късно някой в организацията на Тагичатн или извън нея щеше да се възползва от това. Не знам какво щеше да стане, ако не беше решил да се самоубие — наръгвайки се в лявото око.

Почина една нощ. Същата нощ се свързах с Крейгар, който беше работил с мен за Нийлар и от време на време — за Уелок. В последно време Крейгар работеше като портиер в една кръчма на Пристанищна — изхвърляше пияни досадници. Казах му:

— Току-що наследих малко собственост. Какво ще кажеш да ми помогнеш да я опазим.

— Опасно ли е? — попита той.

— Адски опасно — рекох.

А той ми каза:

— Не, благодаря, Влад.

Казах му:

— Почваш с петдесет златни на неделя. Ако още сме заедно след две недели, взимаш седемдесет и пет, плюс десет процента от моето.

А той вика:

— Сто след две недели, плюс петнайсет процента от брутото.

— Седемдесет и пет. Петнайсет от нетото.

— Деветдесет. Петнайсет процента от нетото, преди да си го разделил с по-горе.

— Седемдесет и пет. Десет процента, преди да съм разделил.

— Дадено.

На другата сутрин секретарят на Тагичатн дойде и ни завари с Крейгар да си подреждаме кантората. Казах му:

— Можеш да бачкаш за мен, ако искаш. Казваш „да“ и получаваш десет процента повишение. Казваш „не“ и си заминаваш жив и здрав. Казваш „да“, ядосваш ме и те давам за храна на орките.

Каза ми „не“. Казах му:

— Аре, чупката.

После отидох при един бияч, казваше се Мелестав, който също мразеше бившия ни шеф и с когото бях работил един-два пъти. Бях чувал, че върши „работата“, и знаех, че е предпазлив. Казах:

— Шефа иска да му станеш личен секретар и бодигард.

— Шефа е тъп.

— Шефа съм аз.

— Влизам.

Взех една карта на града и очертах квадрат около територията на покойника. После очертах друг квадрат, вътре в първия. По някаква причина в тази зона на Адриланка шефовете обикновено маркират районите си по средата на улици. Тоест, вместо да кажат „Аз взимам Дейланд, а ти държи Небит“, ще кажат „Аз държа западната част на Дейланд, а ти хваща източната част на Дейланд“. Тъй че квадратът, който очертах, минаваше от средата на Пристанищна, където свършваше територията на Ларис, до Дейланд, от Дейланд до Глендън, от Глендън до Кураж, от Кураж до Солом; от Солом до Пътя Долен Кийрон и от Долен Кийрон до Пристанищна.

Накарах Мелестав да се свърже с другия помощник и двамата лакеи, които бяха работили пряко за Тагичатн, и си уредих среща с тях на едно каре от кантората на Торонан. Щом дойдоха, им казах да тръгнат след мен. Нищо не им обясних, просто ги отведох до кантората. Щом влязохме, ги накарах да изчакат отвън и поисках да се видя с шефа.

Пуснаха ме. Другите останаха отвън. Торонан имаше светла коса, високо подстригана. Беше облечен с жакет и тънък клин до глазените, което е необично за работещ джерег, и всяка бримка на сиво-черното му облекло беше в идеално състояние. Освен това беше нисък за драгар, малко под седем стъпки, и мършав. Общо взето, приличаше на лиорнски писар. Реномето си беше извоювал с бойна брадва.

Казах:

— Милорд, аз съм Владимир Талтош. — Извадих картата и посочих първия квадрат. — С ваше благоволение, вече отговарям за този район. — Посочих по-малкия квадрат, вътре. — Мисля, че мога да се оправя с толкова. Отвън чакат едни господа, които, уверен съм, ще се радват да си разделят останалото, както вие намерите за добре. Не съм го обсъждал с тях. — И се поклоних.

Той ме изгледа, погледна картата, погледна Лойош (който през цялото време клечеше на рамото ми.) и каза:

— Щом можеш да се справиш, Мустак, взимай го.

Благодарих и излязох, като оставих на него да обясни подробностите на другите.

Върнах се в кантората, прегледах счетоводните книги и открих, че сме почти пред банкррут. Разполагах с около петстотин лични, които могат да стигнат на едно семейство да се изхрани и преживее може би около година. Това, което вече държах под контрол, бяха четири бардака; две зали за хазарт; две заложни къщи; и една „Чистачка“, или склад, или дюкян „крадени вещи“. Лакеи нямах (Колко смешен термин: понякога означава *щатен бияч на пълно работно време*, а понякога — *подизпълнител*. Обикновено имам предвид второто.) Имах си обаче шестима биячи на пълен щат. И още няколко на хонорар.

Посетих всяко от заведенията си и им направих една и съща оферта: слагам кесия с петдесет златни на масата и казвам:

— Аз съм новият ти шеф. Това е бонус или подарък за сбогом. Ти избираш. Ако го вземеш за бонус и се опиташ да ми играеш мръсно, направи си списък на оплаквачките, щото ще ти потрябват.

Значи горната операция ме остави с адски малко джобни. Всички останаха и затаих дъх. Свършък дойде и освен Нийлар, който вече беше в моя район, не се появи никой. Изчакваха да видят какво ще направя. В този момент не разполагах с достатъчно пари, за да платя на наемен „мускул“, а се боях да използвам щатен бияч (ами ако се издъни?), затова прескочих до най-близкото заведение, един бардак, и заварих там уредника. Преди да е успял да каже нещо, забодох дясната страна на наметалото му за стената с нож за мятане, някъде на равнището на коляното. Същото направих с лявата му страна. Забих и два шурикена непосредствено до всяко ухо, тъй че да го резнат, ако мръдне. След това Лойош му налетя и размаха ноктите си пред гадната

му физиономия. Отидох и го ударих малко под гръденния кош, а когато се преви на две, го фраснах с коляно в лицето. Започна да разбира, че не съм в добро настроение.

Викам му:

— Имаш една минута, по Имперския часовник, да сложиш парите в шепата ми. След като направиши това, Крейгар ще дойде да ти провери тефтерите; обсъждаме всяко перо и виждаме колко е оборотът тук. Един меден петак по-малко и си труп.

Той си остави наметалото на стената и отиде за парите. Докато се оправяше, се свързах с Крейгар и му казах да намине. Получих кесията и зачакахме.

Онзи ми вика:

— Виж сега, шефе, тъкмо се канех да...

— Затваряй си човката или ще ти откъсна гръклена и ще те накарам да го изядеш.

Той я затвори. Когато Крейгар пристигна, се прибрах в кантората. Крейгар се върна след два часа и се уверихме, че балансът е точен. Работеха му десет пера, четирима мъже и шест жени, обикновено по петима клиенти на ден, по три империала на сеанс. Перата печелеха по четири златни на ден. Храната правеше около девет сребърни глобуса, какви го половин златен на ден. Имаше един бияч на пълен щат, на който плащаше осем империала дневно. Графа „други разходи“ — още империал.

Всяко перо взимаше по един ден почивка неделно, тъй че мястото трябваше да носи 135 златни дневно, средно. Разходите бяха 51 дневно, тъй че дневният кър трябваше да е към 80. Пет дни неделно (в Източа неделята е от седем дни; не знам защо) трябваше да правят около 425 неделно, от които уредникът задържа 25 процента — малко над сто. Това означаваше, че трябваше да ми се снасят 320 златни всяка неделя. Имах 328, отчасти сребро, другото — мед. Бях доволен.

Още по-доволен останах, когато след един час останалите се появиха, всеки с лептата си за неделята. Всички казваха нещо от рода на:

— Извинявай, шефе, забавих се.

Отвръщах им с нещо от рода на:

— Гледай друг път да не се забавяш.

Към края на деня бях събрали над 2500 империала. Разбира се, трябваше с част от тях да платя на Крейгар, на секретаря си и на биячите, но все пак оставаха над 2000, половината от които пратих на Торонан, а другата половина можех да задържа.

Изобщо не бях разочарован от това. За един келеш източняк, свикнал да си съдира задника от работа с поддържането на ресторант и да печели от това по осем златни седмично, хиляда отгоре не беше никак зле. Чудех се защо не се бях сетил да почна от тоя край много по-рано.

Единственото по-важно нещо, което свърших през следващите два месеца, беше да купя едно наркодюкянче, колкото да си покривам стандарта. Наех си счетоводител, за да се погрижи всичко да изглежда добре пред данъчните. Наех също така още няколко катила, щото исках да съм подгoten срещу възможни неприятности от страна на моите уредници или от някои педерастчета, които може да пробват да се набутат в района ми.

Работата, която ги карах да вършат, общо взето се свеждаше до „мотане и бройкане“. Включва точно каквото казах — мотаене из квартала. Причината да го правят бе, че този квартал е много известен с младите мутри, главно от дома Орка, които имат лошия навик да се шляят по улиците и да тормозят хората. Повечето от тези дечица почти винаги бяха в банкрут, освен ако не са смлатили някой текла, съставящ мнозинството от гражданството. Идваха тук, защото беше близо до пристанището и защото тук живееха текли. Службата „мотане и бройкане“ означаваше да намират такива отрепки, да ги срятат хубаво отзад и да ги пращат на Феникс на майната си.

Докато отраствах и си колекционирах цицини от излезли „да порежат мустаци“ хлапета, повечето от тях бяха орки. Поради това дадох на катилите си изрични инструкции как точно да постъпват с всеки, когото са хванали повторно. И понеже тези указания се изпълняваха, за по-малко от три недели районът ми стана най-безопасният в Адриланка след мръкване. Почнахме да пускаме и слухове — нали знаете, от сорта на оня за девицата с торбата злато посред нощ — и стана, така, че аз самият почти започнах да им вярвам.

По мои сметки разширяването на бизнеса за четири месеца изплати разходите по допълнителния персонал.

През този период „работих“ няколко пъти, за да поувелича авоарите, както и за да покажа на света, че още го мога. Но както казах, не се случи нищо кой знае колко особено.

И тогава добрият ми съсед Ларис ми показа защо не бях стигнал до тоя край по-рано.

На другия ден, след като се опитах да прекратя играта и накрая се издрайфах на улицата, пратих Крейгар да намери хора, които са бачкали за или познават Ларис. Времето си убивах из кантората — с мятане на ножове и размяна на вицове със секретаря ми. („Колко източници трябват, за да се наточи един меч? Четириима: един да държи меча и трима да търкат с бруса“.)

Крейгар се върна малко преди обед.

— Какво разбра?

Той отвори малък бележник и прегледа записките.

— Ларис е започнал като събирач на дългове за един лихвар в град Драгара. Трийсет-четирийсет години я карал така, създал си връзки и почнал свой бизнес. Докато събиравал, също така „работил“ веднъж-дваж, като част от службата. Останал си лихвар и изкарвал добри пари шейсетина години, до Бедствието на Ейдрон и Междуцарствието. После се скатал като всички останали и се появил в Адриланка след около сто и петдесет година, в бизнеса с продажбата на джерегски титли на източници.

Прекъснах го.

— Възможно ли е той да е...

— Не знам, Влад. И на мене ми хрумна — за баща ти, — но не можах да разбера.

— Няма значение. Продължавай.

— Окей. Преди петдесетина години почнал да работи за Уелок като наемен. Изглежда, е „поработил“ още няколко пъти, след което започнал да върти свой район пряко за Уелок, преди двайсет години, когато Уелок се отцепи от К’Танг Ченгела. Когато Ножа се запъти за...

— Оттам го знам.

— Добре. И сега к’во правим?

Помислих.

— Сериозни издънки не е имал, нали?

— Не.

— И също така никога не е започвал война.

— Не е съвсем вярно, Влад. Казаха ми, че той лично е водил битката срещу Ченгела, заради което Уелок му дал района.

— Но щом тогава е бил само наемен...

— Не знам — отвърна Крейгар. — Имам чувството, че в тази работа има нещо повече, но не мога да го разбера.

— Хм. Възможно ли е да е въртял и друг район, задкулисно или нещо такова?

— Може би. Или е държал някой клуб през главата на Уелок.

— Не ми се вярва. Ножа беше много печен, кучият му син.

Крейгар сви рамене.

— Чух от един, Ларис му предложил района на Ченгела, ако може да го държи. Опитах се да го проверя, но никой друг не го е чувал.

— А *ти* къде го чу?

— Един наемен изпълнител, който работил за Ларис през войната. Казва се Ишван.

— Ишван ли? Източняк?

— Не, просто е с източняшко име. Като Марио.

— Ако е като Марио, го искам!

— Знаеш какво имам предвид.

— Мда. Прати човек при Ларис. Предай му, че искам да се видя с него.

— Ще иска да разбере къде.

— Вярно. Виж дали има някой хубав ресторант от неговите и го уреди там. Утре на обед примерно.

— Ясно.

— И ми прати тук двама от биячите ни. Ще ми трябва протекция.

— Ясно.

— Действай. Излезе.

„Ей, шефе. Какво беше онова за «протекцията»?“

„Що питаш?“

„Имаш си мен, нали? За к'во са ти ония смешници?“

„За душевен мир. Лягай да спиш“.

Един от биячите, който бачкаше за мен, откакто поех района, се казваше Н'аал Лечителя. Прякора си получил най-напред, според разказа, когато го пратили да прибере закъсняло плащане от един благородник криота. Двамата с партньора му отишли до жилището му и почукали на вратата. Поискали парите, а онзи изсумтял и рекъл:

— За какво?

Н'аал носел един чук и му го показал.

— Аз съм лекител — рекъл му. — Виждам, че имаш цяла глава. Мога да те излекувам от това. — Криотата схванал намека, а Н'аал получил златото. Партиорът му разпространи слuchката и прякорът му лепна.

Все едно. Н'аал Лечителя влезе в кабинета ми два часа след като казах на Крейгар да прати съобщението. Попитах го за работата му.

— Крейгар ми даде да занеса едно съобщение.

— Получи ли отговор?

— Да. Видях един от хората на Ларис и му го предадох. Отговориха, че го устройвало.

— Добре. Сега и Крейгар ако рече да се появи, ще мога и да разбера къде...

— Тук съм си, шефе.

— А? Ох. Шаш. Н'аал, изчезни.

— Няма ме — отвърна той на път към вратата. Крейгар я ритна с пета след него и разкърши рамене.

— За къде е уредено? — го попитах.

— „Терасата“. Добро заведение. Не можеш да го напуснеш с по-малко от един златен на глава.

— Мога да си го позволя.

„Наденичките им с пипер са върхът, шефе“.

„Ти пък откъде знаеш?“

„Кълва им в боклучийската кофа чат-пат“.

Задай тъп въпрос и...

— Добре — продължих с Крейгар, — уреди ли ми охраната?

Той кимна.

— Двама. Варг и Темек.

— Стават.

— И аз ще съм там. Просто ще си седя кратко наблизо. Съмнявам се, че изобщо ще ме забележи. — Той се ухили.

— Добре. Някакъв съвет?

Той поклати глава.

— В това нещо съм новобранец като теб.

— Окей. Ще гледам да се оправя. Нещо друго?

— Нищо. Всичко върви гладко, както обикновено.

— Дано си остане така — казах и чукнах по бюрото. Той ме погледна изненадано. — Източняшки обичай — обясних. — Трябва уж да носи късмет.

Пак ме изгледа объркано, но не каза нищо.

Извадих една кама и почнах да си я премятам.

Варг беше от по-гадна школа от моята. Беше от онези хора, които просто смърдят на опасност — от ония, дето по-скоро ще те претрепят, отколкото ще те погледнат. Беше с ръста на Крейгар, което ще рече — нисък, и очите му бяха скосени леко нагоре, белег, който показваше, че някъде по родословното му дърво има дзурска кръв. Косата му беше по-къса от обичайното и я носеше зализана назад. Когато говориш с него, се държи съвсем сковано, без никакви излишни жестове, и те гледа с тесните си светлосини очи. Лицето му не издава никаква емоция, освен когато пребива някого. Тогава лицето му се изкривява в едно от най-добрите джерегски озъбвания, които съм виждал, и излъчва достатъчно омраза, за да накара цяла армия текли да хукнат презглава.

Нямаше абсолютно никакво чувство за хумор.

Темек беше висок и толкова тънък, че трудно ще го видиш, ако му подходиш странично. Имаше дълбоки кафяви очи — добродушни очи. Беше майстор в оръжията. Можеше да използва брадва, кривак, кама, нож за мятане, всякакви видове мечове и саби, шурикен, стрелички, разни видове отрови, въже и даже лист хартия. Също така беше доста приличен магьосник за джерег извън Патрула на кучките — Лявата ръка. Беше единственият изпълнител, за когото със сигурност знаех, че е вършил „работка“ — защото Крейгар му я беше възложил по мое нареждане.

Преди да почне тая история с Ларис, някакъв си Господар на дзури беше заел голяма сума от един мой човек и отказваше да я върне. Значи този Господар на дзури сепадаше от така нареченото „голямо

добрустро“; тоест в дома Дзур го смятала за герой и си го беше заслужил на няколко пъти. Беше и чародей (което е малко повече от магьосник), и повече от „добръ“ с меча. Поради което си въобрази, че не можем да му направим нищо, и реши да не ни връща борча. Пратихме му хора да го призоват към благоразумие, но той излезе толкова невъзпитан, че ги уби. Струваше ми хиляда и петстотин златни за моята половина за пресъживяването на единия (кредиторът естествено плати другата половина) и пет хиляди златни за семейството на втория, който не можеше да се пресъживи.

Значи тия суми не ги смятах за дреболия. Плюс това тоя, дето го загубихме, ми беше приятел по едно време. Общо взето, подразнен бях. Рекох на Крейгар:

— Не искам този индивид да замърсява повече света. Погрижи се, ако обичаш.

Крейгар ми каза, че наел Темек и му платил три хиляди и шестстотин златни — съвсем разумна цена за толкова страховит дзур. Е, след четири дни — четири дни, забележете, не четири недели — някой заби копие в тила на лорд Героя и закова с него лицето му в една стена. Също така липсваше лявата му ръка.

Когато Империята направи разследване, разбраха само, че ръката му се отвяла, когато се взривил собственият му чародейски жезъл, което освен това показваше, че защитните му магии са се издънили. Следователите свиха рамене и казаха: „Ми, Марио ще да го е направил“. Темек изобщо не го разпитаха...

Тъй че на другата сутрин повиках Темек и Варг в кабинета си и ги накарах да затворят вратата и да седнат.

— Господа — обясних им, — след няколко часа отивам в един ресторант, казва се „Терасата“. Там ще обядвам с едно определено лице и ще говоря с него. Има вероятност той да пожелае да ми нанесе телесни повреди. Вие трябва да го предотвратите. Ясно?

— Да — каза Варг.

— Няма проблем, шефе — рече Темек. — Ако опита нещо, ще го разфасоваме.

— Добре. — Ей такава приказка обичах. — Трябва ми също ескорт, дотам и обратно.

— Да — каза Варг.

— Без доплащане — каза Темек.

— Тръгвам оттук петнайсет минути преди обед.

— Ще сме тук — каза Темек. Обърна се към Варг. — К'во ще кажеш, да го видим мястото първо?

— Да — каза Варг.

Темек се обърна към мен.

— Ако не се върнем навреме, шефе, жена ми живее над „Кейброн и син“, има нещо за източници.

— Много мило от твоя страна — отвърнах. — Чупката.

Той излезе. Варг съмъкна за миг очи към пода, което при него минаваше за поклон, и го последва. След като вратата се затвори — преброих до трийсет — бавно, — после минах през стаята на секретаря и излязох на улицата. Видях отдалечаващите им се гърбове.

„Лойош, проследи ги. Виж дали ще направят това, което казаха“.

„Подозрителни сме, а?“

„Не подозрителни; параноични. Тръгвай“.

Той замина. Проследих полета му няколко мига и се прибрах. Седнах си в стола и извадих комплекта метателни ножове, който си държах в бюрото. Извърнах се наляво с лице към мишената и почнах да ги мяtam.

3.

„ТАЗИ ТЕКЛА ЛАРИС ИЗОБЩО НЕ Е ТЕКЛА“.

„Ей, шефе. Пусни ме“.

„Ида, Лойош“.

Излязох от кантората, отидох в дюкяна долу и отворих вратата. Лойош кацна на рамото ми.

„Е?“

„Точно както казаха, шефе. Влязоха, а аз ги гледах през вратата. Варг стоеше и оглеждаше, Темек си взе чаша вода. Това е всичко. Не говориха с никого и не им личеше да са в психонична връзка“.

„Хубаво“.

Върнах се в кантората. Проверих по връзката си за точно време по Имперския часовник и разбрах, че все още ми остава повече от час. Най-досадното в тоя бизнес е чакането.

Отпуснах се, кръстосах крака върху бюрото и зяпнах в тавана. Беше със сачак, боядисан преди време. Консервантска магия щеше да струва около трийсет златни и щеше да запази боята свежа поне още двайсет години. Но „Добричкия шеф“ не я беше направил. И боята, мръснобяла, вече се щъrbеше и ронеше. Някой атира вероятно щеше да го приеме като поличба. За щастие не бях атира.

За жалост, източняците винаги са били суеверни тъпаци.

— Шефе? Варг и Темек.

— Пусни ги.

Влязоха.

— Точно навреме, шефе! — каза Темек. Варг само ме погледна.

— Окей — казах. — Да тръгваме.

Тримата напуснахме кантората и слязохме в дюкяна. Бях се запътил към вратата, но...

„Задръж за малко, шефе“. Този телепатичен тон ми беше познат, затова спрях.

„Какво има, Лойош?“

„Първо аз“.

„А? А. Добре“.

Отстъпих встради. Тъкмо се канех да кажа на Варг да отвори вратата, но той пристъпи и го направи сам. Отбелязах си го. Лойош полетя.

„Чисто е, шефе“.

„Окей“.

Кимнах. Варг излезе пръв, после аз и след мен Темек. Свихме наляво и закрачихме по Медникарска. Дядо ми, докато ме учеше на източна фехтовка, често ме предупреждаваше да не се отвличам от сенките. Казвах му: „Ноиш-па, в Империята няма сенки. Небето винаги е...“.

— Знам, Владимир, знам. Не се разсейвай от сенките. Съсредоточи се върху мишната.

— Слушам, Ноиш-па.

Не знам защо ми хрумна това, точно тогава.

Стигнахме до Малаковия кръг, завихме надясно и поехме по Пътя Долен Кийрон. Вече бях във вражеска територия. Беше си като у дома.

Шарения път пресича Долен Кийрон под ъгъл, като му влиза от югозапад. След пресечката вляво имаше ниска каменна сграда, притисната между един обущарски дюкян и гостилница. От другата страна на улицата имаше триетажна постройка, разделена на шест апартамента.

Ниската сграда стоеше отдръпната на около четиридесет стъпки от улицата и имаше тераса, с подредени на нея десетина маси. Четири от тях бяха заети. Първите три подминахме, защото на тях седяха жени с дечица. На четвъртата, до вратата, седеше мъж в черно-сивото на дома Джерег. Все едно че носеше на гърдите си табела, на която пише „катил“.

Забелязахме го и продължихме. Варг влезе пръв. Докато изчаквахме, Темек се озърташе неприкрито, като турист в Имперския дворец.

Варг излезе и кимна. Лойош влетя и кацна на един празен рафт.

„Изглежда добре, шефе“.

Пристъпих и спрях точно на прага. Исках очите ми да привикнат със смътната светлина. Исках също така да се обърна и да драсна към

къщи. Но вместо това само вдишах дълбоко няколко пъти и влязох.

Понеже аз канех, аз трябваше да избера и масата. Намерих една до задната стена. Седнах така, че да мога да наблюдавам цялото помещение (междувременно забелязах още двама от хората на Ларис), а Варг и Темек се настаниха на една маса на около петнайсет стъпки от моята. Бяха ми съвсем пред очите и в същото време — на вежливо разстояние, така че да не могат да чуват разговора.

Точно по обед в помещението пристъпи джерег на средна възраст (около хиляда години някъде). Лицето му беше невзрачно. Носеше средно тежък меч и беше с дълго наметало. По нищо не му личеше, че е професионален убиец. Не забелязах никакви издутини, под които можеха да се крият оръжия, очите му не шаваха като на убиец, не се държеше с онази постоянна готовност, която аз или всеки друг убиец щеше да разпознае. И все пак...

Все пак у него имаше нещо. Беше от онези рядко срещани особи, които излъчват власт. Очите му бяха спокойни, но студени. Ръцете му бяха отпуснати. Дланите му изглеждаха съвсем нормално, но си дадох сметка, че внушават страх.

Самият аз бях убиец, опитващ се да бъде „шef“. Ларис може би беше „работил“ веднъж-дваж, но беше шеф. Беше създаден, за да върти бизнес. Можеше да внушава лоялност, да се държи добре с хората си и да изсмуква всеки възможен петак от всичко, което държи в ръката си. Ако нещата се бяха развили другояче, щях да я подкарам с Ларис вместо с Тагичатн и двамата сигурно щяхме да се разбираме много добре. Какъв срам.

Плъзна се пред мен, кимна ми и се усмихна топло.

— Баронет Талтош. Благодаря за поканата. Не минавам тук често. Заведението е добро.

Кимнах.

— За мен е удоволствие, милорд. Чух добри отзиви за него. Казаха ми, че се поддържа добре.

Усмихна се, разбрал, че знам, и сведе глава признателно.

— Разбрах, че и вие разбирате от ресторантърство, баронет.

— Наричайте ме Влад. Да, малко. Баща ми...

Прекъсна ни келнерът. Ларис каза:

— Наденичките с пипер са много хубави.

„Шефе, аз...“

„Млъкни, Лойош“.

— Така чух. — Казах на келнера: — Две, моля. — И се обърнах отново към Ларис. — Смятам, червено вино, милорд. Мо...

— Ларис — поправи ме той.

— Ларис. Може би „Кааврен“?

— Чудесно.

Кимнах на катила — пардон, „келнера“ — той се поклони и тръгна. Обърнах се към Ларис с възможно най-топлата си усмивка.

— Трябва да е голямо удоволствие да се държи това място.

— Така ли смятате?

Кимнах.

— Кротко е, хубаво, постоянна клиентела — това е важното, нали знаете. Клиентелата ти да е редовна. Заведението е старо, нали?

— А, още преди Междуцарствието, казват.

Кимнах, все едно че го бях знаел през цялото време.

— Сега някои — заговорих — сигурно щяха да поискат да го поразширят — нали знаете, още някое крило да добавят, етажче — но защо? И така си носи приличен доход. Хората го харесват. Обзалагам се, че ако почнат да го разширяват, пет години ще стои затворено. Но някои няма да го разберат. Точно затова се възхищавам на собствениците на това заведение.

Ларис седеше и слушаше монолога ми с тънка усмивка, която играеше на устните му, и кимаше от време на време. Разбираше за какво му говоря. Малко преди да свърша келнерът се появи с виното. Даде го на мен да го отворя. Налих на Ларис, за да го одобри. Кимна тежко. Напълних му чашата, после — моята.

Той вдигна чашата пред окото си, загледа се в нея и я завъртя. Каавренските червени са гости, тъй че светлината не проникна, предполагам. Свали чашата, погледна ме и се приведе напред.

— Какво мога да кажа, Влад? Работеше един при мен, от доста време. Един от тези, дето ми помогнаха да организирам района. Добър е. Идва при мен и вика: „Ей, шефе, мога ли да завъртЯ една игра?“

— И какво да му кажа, Влад? — продължи той. — На такъв като него не можеш да откажеш, нали? Но ако го сложа в моя район, ще разваля бизнеса на други хора, дето са с мен от доста време. Няма да е честно към тях. Тъй че се поогледах малко. Ти имаш само два игрални, а бизнес там колкото щеш, и си викам: „Хе, че той няма и да

забележи“. Знам, първо трябваше да се разбера с теб. Искрено се извинявам.

Кимнах. Не знам какво бях очаквал, но определено не беше точно това. Казвам му, че да си разширява бизнеса в моя район ще е грешка, а той ми отвръща, че изобщо нямало такова нещо — било само еднократна услуга за някой си. Трябваше ли да му повярвам? И ако да, трябваше ли да го оставя така?

— Разбирам, Ларис. Но ако нямаш нищо против да те попитам: какво правим в случай, че се повтори?

Кимна, все едно беше очаквал този въпрос.

— Когато приятелят ми ми обясни, че си посетил мястото и си изглеждал много недоволен, разбрах каква съм я свършил. Тъкмо се канех да ти се извиня, когато получих поканата ти. Колкото до бъдещето... ами, Влад, ако пак възникне проблем, обещавам ти, че ще говоря с теб, преди да предприема каквото и да било. Сигурен съм, че ще можем да се разберем.

Кимнах замислено.

„Кози барабонки, шефе“.

„А? К'во искаш да кажеш?“

„Тая текла Ларис изобщо не е текла, шефе. Знаел е от самото начало какво прави, набутвайки някой в района ти“.

„Мда“.

В този момент донесоха наденичките. Ларис и Лойош се оказаха прави — бяха много добри. Сервираха ги със зелен ориз, покрит с топено сирене. Със стрък магданоз отстрани, като в източняшки ресторант, но запържен в масло, залят с лимонов сок и нещо като орехов ликьор, много ефектно. В пiperената наденичка имаше агнешко, телешко, месо от кетна и, струва ми се, два различни вида диви птици. Имаше също така черен пипер, червен пипер, бял пипер и източняшки червен пипер (което според мен показваше изключително добър вкус). Беше люто като езика на Вийра и доста добро. Сосът с топено сирене върху ориза беше твърде деликатен в сравнение с наденичката, но приятно убиваше лютото. Виното може би трябваше да е малко по-силно.

Хранехме се мълчаливо, тъй че разполагах с повече време да обмисля всичко. Ако го оставех с това, щеше ли да поискава повече? И тогава да го подгоня? Ако не го оставех да държи игралния дом, можех

ли да издържа една война? Може би трябваше да му кажа, че приемам идеята му, просто за да спечеля време да се подгответя и да му скоча, когато се опита да предприеме нов ход. Но нямаше ли така да му дам време и той да се подготви? Не, сигурно вече беше подгoten.

Последната мисъл никак не беше утешителна.

Двамата с Ларис избутахме блюдата си едновременно. Изглеждахме се. Виждах всичко, което можеше накратко да опише един джерегски бос — хитър, смел и абсолютно безскрупулен. Той виждаше пред себе си източник — дребен, мимолетен и крехък, но също така — професионален убиец и всичко, което можеше да предполага това. Ако поне малко не се притесняваше от мен, значи беше глупак.

Но все пак...

Изведнъж осъзнах, че какъвто и избор да направя, Ларис вече е решил да ми отнеме бизнеса. Можех да избирам само между това да се боря или да отстъпя. Да отстъпвам нямах интерес. Това отчасти реши въпроса.

Но не ми подсказваше какво да предприема. Ако оставех играта да се върти, можех да спечеля време да се подгответя. Ако я закриех, щях да покажа на хората си, че няма да позволя да се гъбаркат с мен — че смяtam да държа това, което си е мое, Кое от двете беше по-важно?

— Мисля — заговорих бавно, — че бих могъл да изтърпя... още вино? Позволете ми. Че бих могъл да изтърпя приятеля ви в моя район. Да кажем, десет процента? От целия приход?

Очите му леко се разшириха; след това се усмихна.

— Десет процента, а? Не бях помислял за такова решение. — Усмихна се още по-широко и плесна по масата със свободната си ръка.
— Много добре, Влад. Готово!

Кимнах и вдигнах чашата си за поздрав, после отпих.

— Чудесно. Ако това тръгне добре, няма причина да не можем да разширим експеримента, а?

— Абсолютно!

— Добре. Ще очаквам парите всяка неделя в два следобед. Знаеш къде ми е кантората, нали?

Той кимна.

— Хубаво. Естествено ще разчитам на точното ти счетоводство.

— Благодаря.

Вдигнах чашата си.

— За дългото и взаимноизгодно партньорство.

Той вдигна своята. Ръбовете се докоснаха и последва звънливият звук на качествен кристал. Зачудих се за миг кой от двама ни щеше да е мъртъв след година. Отпих от сухото гъсто вино и се насладих на вкуса му.

Пъхнах се зад бюрото и се сринах в стола.

„Крейгар, докарай си задника тук“.

„Идвам, шефе“.

— Темек.

— Да, шефе?

— Намери Нарвейн, Светулката, Върн и Мираф’н. Искам ги да са тук преди пет минути.

— Няма ме. — Телепортира се навън като светкавица.

— Варг, двама от тях ми трябват за охрана. Кои?

— Върн и Мираф’н.

— Добре. Къде по дяволите е... а! Крейгар, иди поговори с Патрула на кучките. Искам телепортна преграда около цялата сграда. Добра.

— Двупосочна ли?

— Не. Само да не пуска хора да влизат.

— Окей. Какво става?

— Какво мислиш, че става, по дяволите?

— О! Кога?

— Може да ни оставят до свършек.

— Два дни?

— Може би.

— Влад, що ги правиш тези неща?

— Тръгвай.

Отвя се.

Скоро Темек се върна със Светулката. Не знам истинското име на Светулката какво е, но имаше светли, блестящи сини очи и много си обичаше боздугана с дългата дръжка. Беше кротък, почти добродушен тип, но тръгнеше ли с тоя боздуган срещу някой клиент, очите му светваха като на фанатик от дома Йорич и клиентът обикновено решаваше, че да, май ще трябва да намери парите отнякъде.

Имам чувството, че може би ви създавам впечатлението, че ако ви заема пари и не ми ги върнете до трийсет секунди след уречения срок, през прозорците ще ви наскочат шейсет и пет главорези. Няма такова нещо. Ако действахме така, наемният или щатният мускул щеше да ни струва по-скъпо от прихода. Особено след като това щеше да отблъска всички потенциални клиенти.

Да ви дам един пример. Месец и половина преди тази история — мисля, че осем недели бяха — един от кредиторите ми дойде и ми обясни, че някакъв си му дължал петдесет златни и не можел да ги върне. Кредиторът ми искаше да го остави да мине, но дали ще имам нещо против?

— Какво плаща?

— Пет плюс един — отвърна той, тоест пет златни на неделя главница и един лихва, докато се изплати.

— Първо плащане?

— Не. Съbral е четири и само лихвата за три недели.

— Какво е станало с него?

— Държи шивашки дюкян и кинкалерия на Солом. Искаше да опита нова линия и за правата му трябваха точно петдесет. Линията...

— Знам, още не е тръгнала. Колко му струва бизнесът?

— Към триста, може би.

— Добре — казах му. — Дай му шест недели гратис. Кажи му, че ако след това не може да почне поне с лихвата, си получава нов партньор, докато не изплати.

Тъй че виждате, изобщо не сме чак толкова лоши. Ако някой наистина е загазил и се мъчи да си плати, ще работим с него. Искаме бизнесът му да започне отново и не печелим и един меден петак, наранявайки хората. Но все ще се намерят смешници, които ще си въобразят, че това не може да се случи точно на тях, или самохвалковци, които държат да покажат колко са печени, или улични „правораздавачи“, дето дрънкат как щели да се обърнат към Империята. Ей от такива гълтах пари — и то доста — повече от три години.

Нарвейн, който пристигна само няколко минути след Темек и Светулката, беше специалист. Беше един от малкото магъосници, дето бачкаше откъм нашата страна на джерег, щото повечето магъосници на джерег са жени и стоят в Лявата ръка. Беше кротък тип, самовгълбен и

чертите му съмътно напомняха за дома Дракон: тънко лице и високи скули, дълъг прав нос и много тъмни очи и коса. Викахме го, когато се наложеше да се смъкнат защитните магии на някой, или за ясновидство, в което бих го сравnil с най-добрния чародей на дзур, когото съм познавал, и дори на повечето от атира.

Тримата се облегнаха на стената. Темек беше сгънал ръце на гърдите си, подсвирваше си фалшиво „Щом чуя за теб“ и зяпаше в тавана; Нарвейн зяпаше в пода, стиснал ръце пред себе си; Светулката се озърташе, сякаш искаше да се увери доколко е защитито мястото. Варг стоеше настрани от стената, неподвижен и оцъклен, нещо средно между статуя и зареден експлозив.

Крейгар се появи тъкмо когато тишината взе да става неприятна и обяви:

- Първият час следобед, утре.
- Окей.

Върн и Мираф'н влязоха заедно. Вече бяха екип, когато Улок ги нае, и си останаха екип, когато заработиха за мен. Доколкото знаех, никой от двамата не беше вършил „работка“, но имаха много добро реноме. Върн напомняше за атира — имаше светли синьо-сиви очи и винаги приличаше на току-що надрусал се с мозъчен алтернант. Застанал прав, леко се полюшваше насам-натам като старо дърво, с увиснали надолу като клони ръце. Косата му беше светла и рошава, имаше навика да погледне човек с леко килната на една страна глава и с една сънена полуусмивка в ъгъла на устата, от която те полазват ледени тръпки по гръбнака.

Мираф'н беше грамаден. Беше висок над осем стъпки и пред него дори Мороулан изглеждаше нисък. За разлика от повечето драгари, имаше мускули, които човек определено може да забележи. Понякога имаше навика да се прави на глупак — с широка, тъпа усмивка ще си избере някого, когото иска да подплаши, и ще каже на Върн:

— Бас, че тоя мога да го хвърля по-далече от предишния. К'во залагаш?

Пък Върн ще пусне:

— Остави го човека на мира, брато. Той само се майтапеше, че щял да свидетелства срещу нашия приятел. Нали бе?

И онзи обикновено се съгласяваше, че да, било е само шега, и с лош вкус при това, и ужасно съжалява, че е ядосал двамата господа...

— Мелестав! Веднага ела тук и затвори вратата.

Той влезе и я тръшна. Вдигнах крака на бюрото и огледах цялата пасмина.

— Господа. Скоро ще ни ударят. С повече късмет, имаме два дни да се подгответим. Считано от този момент, никой от вас не излиза навън сам. Всички сме на мушката, така че свиквайте. Всеки от вас ще получи заповеди от мен какво точно да прави, но засега искам само да ви уведомя, че нещата започват. Знаете как е — излизате само по двама, стоите си вкъщи колкото може повече: обичайното. И ако някой получи оферти от другата страна, искам да го чуя. Не е само заради мен, но ако ги издадете, ставате още по на мушката и искам да го имам предвид. И между другото, ако не ги издадете, ставате много, много повече на мушка. Не го забравяйте: никой от вас не може да се гъбарка с мен, господа; ще го унищожка.

Изгледах ги и добавих:

— Някакви въпроси?

Последва миг тишина. После Темек попита:

— Той какво има?

— Хубав въпрос. Защо не отидете с Нарвейн да разберете и да ми кажете?

— Знаех си, че не трябваше да си отварям устата — тъжно измърмори той.

— Ах, да — провлякох. — Още нещо... заплатите ви току-що се удвоиха. Но за да ви плащам, ще ни трябва приход. А за да имаме приход, местата трябва да си ги държим отворени. Ларис може да удари по вас, може да удари по мен или да удари по бизнеса ми. Обзалагам се, че ще е по трите. Други въпроси?

Нямаше.

— Окей — продължих. — Още нещо, последно: считано от този момент, предлагам пет хиляди злато за главата на Ларис. Смятам, че на всеки от вас ще му дойдат добре. Не очаквам, че ще могат да се вземат лесно, и не искам някой от вас да предприеме нещо глупаво и да се убие от алчност, но ако ви се отвори шанс, няма нужда да се колебаете. Върн и Мираф'н, оставате в кантората. За всички останали — разбрахме се. Действай.

Изнизаха се и останах сам с Крейгар.

— Шефе, я кажи...

— Какво има, Крейгар?

— А бе, онова за удвояването на заплатите отнася ли се...

— Не.

Той въздъхна.

— Така си и мислех. Все едно, планът какъв е?

— Първо, намери ми още четирима катили. До утре по това време. Второ, ще видим какво можем да разберем за прихода на Ларис и да измислим как можем да го ужилим.

— Окей. Можем ли да си позволим още на щат?

— Можем — за известно време. Ако работите се проточат, ще трябва да измислим нещо друго.

— Мислиш ли, че ще ни остави два дни?

— Не знам. Може и да...

Мелестав стоеше на вратата.

— Получих съобщение, шефе. Неприятност. Дупката на Нийлар.

— Каква неприятност?

— Не знам точно. Получих само част — човекът молеше за помощ и после го удариха.

Станах и излязох от кантората, като подбрах със себе си Върн и Мираф'н.

— Шефе — викна ми Крейгар, — сигурен ли си, че трябва да излезеш? Прилича ми на...

— Знам. Хайде. Пази ме откъм гърба и си дръж очите отворени.

— Окей.

„Лойош, стой нащрек“.

„Винаги съм нащрек, шефе“.

4.

„ОЧАКВАШ, ЧЕ НЯМА ДА СИ НА РАЗПОЛОЖЕНИЕ?“

Град Адриланка е разположен по южното крайбрежие на империята Драгара. През повечето време от съществуването си е представлявал среден по големина пристанищен град и е станал столицата на Империята, когато град Драгара се превърнал в бълбукащо море от хаос, в същия ден преди около четиристотин години, когато Ейдрон за малко щял да узурпира трона.

Адриланка е стар колкото Империята. Същинското му начало е от едно петно, което наскоро (според драгарските мерки) се превърнало в крайъгълния камък на новия Имперски дворец. Точно на това място преди хиляди поколения Кийрон Завоевателя се срещнал с шаманите и им заявиł, че могат да побегнат накъдето си щат, но той със своята Армия на Всите племена ще стои тук и ще дочака „Източните дяволи“. Оттам той поел по една дълга пътека, свършваща над едни високи канари над морето. Казано е от онези, чиято работа е да казват разни неща, че стоял там, без да помръдне, в продължение на пет дни (откъдето идва и петдневната драгарска неделя), очаквайки пристигането на племето на Орка, което обещало подкрепления, докато Източната армия се приближавала.

Мястото се наричало Кийронов страж до Междуцарствието, когато магиите, пазещи тази част от урвата да не рухне в морето, взели, че рухнали. Това винаги ми се е струвало смешно.

Между другото за онези от вас, които проявяват интерес към историята, орките накрая пристигнали — навреме. Като бойци по суша се оказали съвсем безполезни, но Кийрон все едно спечелил битката и с това укрепил основите на Империята на Драгара.

Какъв позор.

Пътеката, по която минал, все още се нарича „Пътя Кийрон“ и сега води от новия Имперски дворец през центъра на града, покрай пристанището и най-накрая свършва съвсем безцеремонно някъде в

подножията на запад от града. В някакъв така и неуточнен участък Пътя Кийрон изведнъж става Пътя Долен Кийрон и преминава през няколко „не много приятни“ квартала. На една от тези отсечки се намира ресторантът, който притежаваше баща ми — и където бе съbral скромното състояние, което след това профука, за да купи титла в джерег. В резултат на това сега съм гражданин на Империята, тъй че винаги мога да разбера колко е часът.

Когато стигнах до възрастта, в която реших да ми се плаща за онова, дето без друго правех (да пердаша драгарски задници), първият ми шеф, Нийлар, работеше от един малък дюкян на Долен Кийрон. Дюкянът уж продаваше наркотици, халюциногени и други магьоснически стоки. Същинският му бизнес всъщност беше почти непрекъснато въртящата се игра на шарийба, която странно защо все забравяше да регистрира пред имперските данъчни. Нийлар ме обучи на системата за разплащане с Гвардията на феникс (тъй като повечето от тях са всъщност дракони, не можеш да им бутнеш рушвет за нещо по-важно, но си падат по комара повече от всички други и не обичат да плащат данъци като повечето останали), как да си уреждаш отношенията с организацията, как да си криеш дохода от имперските бирници и още на стотина дребни подробности.

Когато отнеш този район от Тагичатн, Нийлар изведнъж заработи за мен. Беше единственият, който сам дойде да ми плати първата неделя, когато завъртях района. По-късно заряза бизнеса с наркотици и разшири хазарта с игра на камъчетата с'янг. После уреди един бардак на горния етаж. Общо взето, мястото ми носеше най-високия редовен доход. Доколкото знам, досега не му беше хрумвало да ми отреже дяла.

Стоях до Крейгар сред овъглените руини на сградата. Тялото на Нийлар лежеше пред мен. Не огънят го беше убил — черепът му беше разбит. Лойош ме близна по лявото ухо.

След дълга пауза промълвих:

- Приготви десет хиляди златни за вдовицата му.
- Да пратя ли някой да й съобщи? — попита Крейгар.
- Не. — Въздъхнах. — Ще ѝ го кажа лично.

Малко по-късно, в кантората, Крейгар каза:

— Двамата му бодигардове също са били вътре. Единият може да се пресъживи.

— Направи го. И намери семейството на другия. Погрижи се да им се плати добре.

— Окей. Сега какво?

— Мамка му! Сега какво? Тоя разход почти ме изцеди. Най-големия ми източник на доход го няма. Ако някой ми донесе главата на Ларис точно в този момент, няма да мога да му платя. Ако пресъживяването не стане и се наложи да платим на семейството на момчето, това ще ме довърши.

— До два дни ще имаме повече.

— Страхотно. Колко ще продължи това?

Той сви рамене. Извъртях стола и метнах един нож по мишната.

— Вийра проклета, тоя Ларис е адски добър, Крейгар. Направи само един удар, преди още да съм се задвижил — и ме осакати с него. И знаеш ли как е могъл да го направи? Ще се обзаложа, че знае за всеки петак, който изкарвам, откъде го изкарвам и как го харча. Ще се обзаложа, че има списък на всички, които работят за мен, силата и слабостта на всеки. Ако успеем да се измъкнем от това, ще си изградя най-добрата шпионска мрежа, която е виждала някога тази организация. Не ми пука, дори това да ме направи последния въшльо, Вийра проклета.

Крейгар сви рамене.

— Стига да се измъкнем.

— Да.

— Мислиш ли, че можеш сам да му излезеш, шефе?

— Може би — признах. — Стига да има време. За това обаче трябва да изчакам, докато получава донесенията. И ще отнеме поне една неделя, може би три, докато го подгответя.

Крейгар кимна.

— Междувременно ще трябва да печелим.

Премислих няколко неща.

— Е, добре. Има нещо, което може да свърши работа с набирането на пари. Исках да го държа в резерв, но изглежда, няма да мога.

— И какво е то, шефе?

Поклатих глава.

— Ти дръж нещата тук. Ако възникне тревога, свържи се с мен.

— Разбрано.

Отворих долното ляво чекмедже на бюрото си, порових в него и извадих една много полезна омагьосана кама. Надрасках груб кръг на пода и направих няколко знака в него. После пристъпих в средата.

— Що ги правиш всички тия рисунки, шефе? Няма нужда да...

— Помага, Крейгар. До скоро.

Привлякох връзката си с Глобуса, озовах се на сред двора на замъка на Мороулан и ми прилоша. Избягвах да поглеждам надолу, защото гледката на земята на една миля под мен изобщо нямаше да помогне. Зяпнах точно към грамадната двойна порта, на около четиридесет крачки от мен, докато чувството, че всеки момент ще повърна, не позаглъхна.

Отидох до портата. Вървенето по двора на Мороулан е все едно, че стъпваш по шисти, само дето ботушите ти не издават никакъв звук, което отначало е притесняващо, докато не му свикнеш. Когато се озовах на около пет крачки, крилата се разтвориха широко и пред мен се възправи лейди Тилдра, с топла усмивка на лицето.

— Лорд Талтош — посрещна ме тя, — за нас е истинско удоволствие да ви видим, както винаги. Надявам се, че този път ще поостанете при нас поне за няколко дни. Толкова рядко ви виждаме.

Поклоних ѝ се.

— Благодаря ви, лейди. Боя се, че ще е за кратко. Къде мога да намеря Мороулан?

— Лорд Мороулан е в библиотеката си, милорд. Убедена съм, че ще се зарадва да ви види, като всички останали тук.

— Благодаря. Сам ще се оправя.

— Както желаете, милорд.

С нея винаги беше така. И при това те кара да му повярваш на всичко това.

Както ми каза, намерих Мороулан в библиотеката. Седеше с разтворена на масата пред него книга и държеше стъклена тръбичка, висяща на конец над черна свещ. Като чу, че влизам, вдигна глава и остави тръбичката.

— Това е вещерство — казах му. — Зарежи. Източняците правят вещерство; драгарите правят магьосничество. — Подуших въздуха. —

Освен това използваш босилек. Трябва да се използва розмарин.

— Аз бях завършен вещер триста години преди да се родиш, Влад.

Изсумтях.

— Все пак трябва да използваш розмарин.

— Текстът не го уточнява. Беше много лошо изгорял.

Кимнах.

— Къде се опитваше да погледнеш?

— Зад ъгъла. Просто експеримент. Но седни, моля те. С какво мога да ти помогна?

Седнах в едно обемисто кресло, общите с черна кожа. Намерих къс хартия и перо на масата до него. Взех ги и започнах да пиша. През това време Лойош прелетя на рамото на Мороулан и той послушно го почеса по главата. Лойош го прие милостиво и се върна. Подадох листчето на Мороулан и той го погледна.

— Три имени. Не познавам нито един от тези хора.

— Всички са джереги — казах. — Крейгар трябва да може да те свърже с всеки от тях.

— Защо?

— И тримата са добри в сигурността.

— Искаш да ти наема помощник ли?

— Не точно. Може да поискаш да избереш някой от тях, след като престана да бъда на разположение.

— Очакваш, че няма да си на разположение?

— Образно казано. Очаквам да съм мъртъв.

Очите му се присвиха.

— Какво?

— По-ясно не мога да го кажа. Очаквам скоро да съм мъртъв.

— Защо?

— По-слабият съм. Един точи зъби за района ми, а аз не смяtam да му го давам. Мисля, че ще може да ме спипа, а това значи, че ще съм мъртъв.

Мороулан ме изгледа.

— Защо смяташ, че ще може да те „спипа“?

— Има повече ресурси от мен.

— „Ресурси“?

— Пари.

— О! Осветли ме, моля те, Влад. Колко пари отиват за нещо такова?

— А? Ммм. Бих казал, около пет хиляди злато... всяка неделя, докато продължи.

— Разбирам. И колко може да продължи?

— А, три-четири месеца обикновено. Понякога шест. Девет месеца са дълъг срок, а година е прекалено.

— Разбирам. Предполагам, че тази визита не е заобиколен път за набиране на фондове.

Престорих се на изненадан.

— Мороулан! Разбира се, че не! Да моля един дракон да подкрепи джерегска война? Не бих си го помислил дори.

— Добре — отвърна той.

— Е, мисля, че за това дойдох. Време е да се връщам.

— Да. Е, желая ти успех. Може пак да се видим някой ден.

— Може би.

Поклоних се и си тръгнах. Продължих надолу по стълбите, по дългия коридор и към входната врата. Лейди Тилдра ми се усмихна, когато я подминах, и рече:

— Извинете, лорд Талтош.

Спрях и се обърнах.

— Да?

— Мисля, че забравихте нещо.

Държеше голяма кесия. Усмихнах се.

— О, да. Благодаря ви. Нямаше да ми е приятно, ако я забравех.

— Надявам се скоро отново да се видим, милорд.

— Почти си мисля, че ще се видим, лейди Тилдра. — Поклоних се и се върнах на двора за телепорт.

Пристигнах на улицата пред кантората и бързо влязох. Щом се озовах в кабинета, ревнах за Крейгар. После изсипах златото на бюрото и бързо почнах да го броях.

— Свещена му майка, Влад? Какво направи? Драконовия трезор ли си задигнал?

— Само част от него, приятел — казах, след като приключи с броенето. — Да речем, към двайсет хиляди империала.

Той поклати глава.

— Не знам как си го направил, шефе, но ми харесва. Повярвай ми, харесва ми.

— Хубаво. Сега ми помогни да измисля как да го похарча.

Същата вечер Крейгар се свърза със седем „мускула“ и убеди петима от тях да дойдат да работят за мен, докато траят нещата. Аз през това време се свързах с Темек.

„Какво има, шефе? Тъкмо започваме да...“

„Не ме интересува. Какво имате дотук?“

„А? Не е много“. „Немногото го зарежи. Имате ли поне едно място? Едно име?“

„Ами, има един много известен бардак на Бижутерска и Пристанищна“.

„Къде точно?“

„Северозападния ъгъл, над хана «Дивия ястреб».“

„Той и хана ли държи?“

„Не знам“. „Окей. Благодаря. Продължавайте“.

Когато Крейгар се свърза да ми съобщи, че е наел втория, му казах:

— Отдъхни малко. Хвани Нарвейн. Кажи му да спре каквото прави — в момента помага на Темек — и най-напред да омете втория етаж на хана „Дивия ястреб“, на Бижутерска и Пристанищна. Само втория етаж. Ясно?

— Ясно, шефе! Почваме, а?

— Можеш да заложиш бонуса си, че почваме. Действай.

Взех лист хартия и почнах да драскам. Да видим... за да опазя вски от бизнесите си срещу пряка магическа атака за два месеца ще струва... хм. Тогава за един месец. Да. Това ще ми остави достатъчно, за да оперирам. Добре. Сега, ако мога и да...

„Престани, шефе“.

„Ъ? Какво да престана, Лойош?“

„Да си подсвиркваш“.

„Извинявай“.

Да гръмнеш бизнеса на врага си не е обичайно за една джерегска война. Първо, защото е скъпо, второ — набива се на очи, а и двете неща не са хубави. Но Ларис се беше надявал, че ще ме разкара с един добър удар. Отговорът ми бе да му покажа, че не само не съм свален, но дори не съм пострадал. Това беше лъжа, но трябваше да го откаже от бъдещи глупости.

На другата заран Нарвейн докладва, че е изпипал работата. Получи си хубавия бонус за труда и заповед да се скатае за малко. Срещнах се с новите катили и им възложих задачи, които се свеждаха до отбранителна дейност — да пазят това или онова място. Все още нямах достатъчно информация за операциите на Ларис, тъй че трябваше да защитя себе си.

Заранта мина общо взето кратко. Предполагам, че Ларис е преценявал положението си след снощните събития. Може би дори съжаляваше за цялата работа — но, разбира се, вече беше затънал много дълбоко, за да се оттегли.

Чудех се къде може да ме уязви сега.

Точно в един следобед пристигна магьосничка. Тикнах ѝ петстотин златни в ръцете. Тя излезе на улицата, съсредоточи се за миг и си тръгна. Петстотин злато за работа за пет секунди. Толкова, че да ме накара да съжаля за избора на професията си. Почти.

След около час излязох с Върн и Мираф'н за охрана и посетих едно по едно всичките си места. Като че ли никой не ме забеляза. Добре. Надявах се нещата да продължат достатъчно кратко, докато Темек успее да събере прилично количество информация. Беше обезсърчително да се действа на сляпо.

Останалата част от деня мина нервно, но без да се случи нещо особено. Същото — и на другия ден, освен че различни магьоснички от Патрула на кучките дойдоха при всяко от заведенията ми и ги защитиха срещу магия. Пряка магия, имам предвид. Няма как да ги опазиш например, ако някой левитира петдесет, галона варел с керосин над една сграда, подпали го и го пусне. Но биячите, които бях наел, трябваше да могат да забележат нещо такова и може би дори да им остане време да предприемат нещо.

За същата цел хвърлих още злато, за да държа една магьосничка на дежурно повикване. Същинското ѝ използване щеше да ми струва още, но по този начин бях подготвен.

Донесенията на Темек показваха, че и Ларис е предприел подобни мерки. От друга страна, късметът на Темек, изглежда, не работеше. Всички бяха стиснали уста. Накарах Мираф'н да му занесе кесия с хиляда империала, за да му помогне да поотвори някои от тези усти.

Другият ден, свършък, започна почти като предишните, но само докъм обяд. Тъкмо слушах новината, че бодигардът, убит, докато се мъчел да опази Нийлар, е пресъживен успешно, когато...

„Шефе!“

„Какво става, Темек?“

„Шефе, знаеш ли го оня лихвар, дето бачка на Северен Гаршош?“

„Да“. „

„Спипали са го, докато е идвал при теб. Мъртъв е. Прилича на работа с брадва. Половината му глава липсва. Нося парите“.

„Мамка му!“

„Вярно, шефе“. „

Казах го на Крейгар, докато се ругаех наум, че съм се издънил като последния тъпак. Просто не ми беше хрумнало, че Ларис ще посяга на хората, докато си правят доставките. Естествено, че знаеше кога се правят и откъде, но един от неписаните закони на джерег гласеше, че не крадем един от друг. Искам да кажа, никога не беше се случвало и съм готов да заложа какво ли не, че никога няма да се повтори.

Но това не значеше, че самите уредници са в безопасност. Никаква причина не съществуваше те да не бъдат „заковани“, а златото просто да се остави.

Тъкмо довършвах една хубава серия ругатни, когато осъзнах, че има да се вършат по-продуктивни неща. Не познавах никой от уредниците достатъчно добре, за да се свържа псионично, но...

— Крейгар! Мелестав! Върн! Мираф'н! Тук, бързо! Затварям кепенците и си сядам на дирника. Разделете си бизнесите, телепортирайте се до тях веднага и никой, който вече не е излязъл, да не си показва носа навън. По-късно ще осигурия защита за всеки от тях. Действай!

— Ъъ, шефе...

— Какво има, Мелестав?

- Не мога да телепортирам.
- По дяволите. Добре, Крейгар, покрий и неговото.
- Ясно, шефе.

Въздухът се завихри, от което ушите ми бръмнаха, и останахме двамата с Мелестав.

- Май имам още да уча за тоя бизнес, а?

Той се усмихна вяло.

- Май да, шефе.

Стигнаха навреме, изтърваха само един. Той също беше оставен мъртъв, но пресъживим. Златото, което носеше, почти покриваше пресъживяването.

Не губих повече време. Свързах се с Върн и Мираф'н и им казах веднага да се върнат при мен.

— Седнете. Така. В това торбе има три хиляди златни империала. Искам да разберете къде се канят да ликвидират Хнок — държи бардака малко по-нагоре по улицата. Разберете къде е убиецът и го оправете. Не знам дали сте вършили „работка“ преди и не ме интересува. Мисля, че ви бива за това. Ако не — кажете ми. Сигурно е само един. Ако са повече, оправете само един. Можете да използвате самия Х'нок за примамка, ако искате, но ви остава само един час до обичайния срок за доставката. След това вероятно ще станат подозрителни. Е, искате ли поръчката?

Спогледаха се и предполагам, че си казаха нещо псионично. Върн се обърна към мен и кимна. Подадох му торбето.

- Тогава я свършете.

Станаха и се телепортираха. Чак тогава забелязах, че Крейгар е влязъл.

- Е? — попитах го.

— Уговорих да донесат златото в следващите два дни, освен Тарн, който може да телепортира. Всеки момент трябва да дойде.

- Хубаво. Отново сме разорени.

- Какво?!

Обясних какво бях направил с парите. Той ме погледна със съмнение, но после кимна.

— Предполагам, че си прав, това е най-доброто. Но загазваме, Влад. Ще можеш ли да вземеш повече оттам, откъдето взе това?

- Не знам.

Той поклати глава.

— Много бавно наваксваме. Той е пред нас. Трудно ще се изравним.

— Кълна се в люспите на Барлън, знам го! Но какво можем да направим?

Той извърна очи. Нищо по-добро не му хрумваше.

„Недей да се потиш, шефе — каза ми Лойош. — Все нещо ще измислиш“.

Останах доволен, че все някой изпитва оптимизъм.

5.

„ЗА УБИЕЦ СИ ИСТИНСКИ СЛАДУР“.

Ето ви една отчайваща мисъл: изглежда, че всеки приятел, когото имам, за малко не ме е убил преди това. Мороулан например. Тъкмо бях почнал да въртя района си няма и от три недели, когато той реши да ме наеме за една поръчка. Значи за хора извън организацията по принцип не работя. Откъде накъде? А те ще ме подкрепят ли, ако ме спипат? Мога ли да разчитам на тях, че ще ми платят съдебните такси, ще подкупят или заплашат свидетелите и най-важното, ще си държат устата затворени? Друг път.

Но на Мороулан му бях дотрябал за нещо и бе измислил толкова уникален начин да ме наеме, че ме изпълни с възхищение. Изразих възхищението си с толкова сияйни слова, че той едва не ми отсече главата със своя Чернопрът, пехотния батальон, маскиран като моргантски меч.

Но неща като тези минават и отминават. След време с Мороулан станахме добри приятели. Достатъчно добри, за да ми даде той — Господарят на дракони — заем, за да продължа една джерегска война. Но бяхме ли чак толкова добри приятели, че да го направи два пъти в продължение на три дни?

Едва ли.

Личният ми опит показва, че точно когато нещата изглеждат най-мрачни, продължават да изглеждат все така мрачни.

„Май днес ми е ден за отчайващи мисли, Лойош“.

„Ясно, шефе“.

Телепортирах се от апартамента си на едно място точно пред сградата с кантората и влязох, без да изчаквам стомахът ми да се успокои. Върн вече ме чакаше на улицата, а Мираф'н бе застанал до вратата.

— Как мина? — попитах.

— Готово.

— Добре. Сигурно ще искате да се покриете за ден-два.

Мираф'н кимна; Върн само сви рамене. Тримата влязохме в чакалнята.

— Добруtro, Мелестав. Крейгар вътре ли е вече?

— Не го видях. Но Крейгар го знаеш.

Влязох в кабинета си и видях, че нови съобщения няма. Това поне означаваше, че няма нови погроми.

— Ъъ... шефе?

— Какво? Добруtro, Крейгар. Нищо ново, както виждам.

— Така е.

— Нещо от Темек?

— Нарвейн се е върнал с него. Друго няма.

— Добре. Аз ще...

„Шефе?“

„Темек! Тъкмо говорехме за теб. Имаш ли нещо?“

„Не точно. Но чуй: тъкмо бях почнал да душа по Грънчарски пазар и Шарената, и се отбих в онай бърлога за клава, да послушам клюките, и ми идва един дърт текла, не съм го виждал досега, нали? И вика: «Кажи на шефа си, че Кийра има нещо за него. Ще се срещне с него в задната стая на „Синия пламък“ след час. Това му кажи». И стана и излезе. Станах след него, няма и след десет крачки, но когато излязох, беше духнал. Според мене може да е нагласено, шефе, но...“

„Кога стана това?“

„Преди две минути. Огледах се за оня и после се свързах с теб“.

„Окей. Благодаря. Продължавай си работата“.

Скръстих ръце и се замислих.

— Какво има, Влад?

Предадох му разговора.

— Кийра ли? Мислиш ли, че има предвид Кийра Крадлата?

Кимнах.

— Трябва да е нагласено, Влад. Защо ще...

— Двамата с Кийра сме стари приятели, Крейгар.

Той ме погледна изненадано.

— Тъй ли? Не знаех.

— Добре. Тогава има шанс и Ларис да не го знае. А това значи, че може би е чисто.

— На твоето място бих внимавал, Влад.

— Точно това смятам. Можеш ли да пратиш хора там, още сега, да огледат? И да се сложи телепортна преграда, никой да не влиза?

— Няма проблем. Къде беше, викаш?

— „Синият пламък“. Той е на...

— Знам. Хм. „Работил“ си там преди година и половина, нали?

— Откъде можеш да го знаеш, по дяволите?

Отвърна ми със загадъчната си усмивка.

— Има и още нещо.

— Какво?

— Собственикът му е вътре към нас със сто и петдесет. Бас държа, че ще се натегне много, ако се обърнем към него, както се полага.

— Интересно дали Кийра знае това?

— Би могла, шефе. Тя се „вре“, както казват.

— Аха. Добре. Имам още около петдесет минути. Хващай се за работа.

Той изчезна. Загризах замислено палеца си.

„Е, Лойош, ти какво мислиш?“

„Мисля, че е чисто, шефе“.

„Защо?“

„Просто чувство“.

„Хм. Хубаво. След като работата ти е да имаш чувства, предполагам, че ще трябва да им се доверя. Само че ако си събркал и ме убият, ще бъда много разочарован от теб“.

„Ще го имам предвид, шефе“.

Мираф'н излезе пръв, след него Лойош, после Върн. След него бях аз, а зад мен — Варг и Светулката. Лойош направи няколко кръга високо и се понесе пред нас.

„Всичко е чисто, шефе“.

„Добре“.

Всичко това — само за да прекосим едно малко каре.

Стигнахме до „Синия пламък“, свит между два склада, сякаш искаше да се скрие. Пръв влезе Светулката. Върна се, кимна и Лойош и Варг влязоха, аз — след тях. Смътното осветление никак не ми допадаше, но общо взето виждах добре. От двете страни до стените

имаше четири сепарета, две маси за четирима по средата и три двойни около тях. В крайното сепаре, с лице срещу мен седеше един джерег, Шоен, който беше нает от Крейгар.

Шоен беше едно от онези наемни типчета, които могат да се оправят почти с всичко и да го свършат добре. Беше нисък, може би около два метра, и набит. Косата си носеше зализана назад, като Варг. Бачкаше като „мускул“, въртеше дребен бизнес със заеми, от време на време „чистеше“, понякога въртеше игри на шарийба — по едно или друго време беше вършил почти всичко. За известно време дори беше работил като свръзка на организацията в Имперския дворец. Със сигурност беше вършил „работка“ — беше всъщност един от поблагонадеждните убийци, които познавах. Ако не беше толкова пристрастен към хазарта или ако беше по-добър комардия, още преди години щеше да е посьbral достатъчно за пенсия. Бях много доволен, че сме го взели на наша страна.

Само че на една от двойките в другия край седеше едно хлапе (не повече от тристагодишно), на име Чимов. Влязъл беше в организацията няма и преди десет години, но вече беше „работил“ поне два пъти. Това се смяташе за добро постижение. (Аз имах повечко, но аз съм източняк.) Косата му беше черна, права и подстригана до ушите. Лицето му притежаваше остротата, присъща на дома на Ястреба. Много не говореше, което при джерегите се смята за добро качество за типове на неговата възраст.

Общо взето, чувствах се добре защищен, когато закрачих към задната стая. Върн, Мираф'н и Лойош огледаха пред мен. В стаята имаше голяма дълга маса с десет стола — и беше празна. Казах:

— Окей, вие двамата се скатавайте.

Върн кимна.

Мираф'н ме изгледа със съмнение.

— Сигурен ли си, шефе?

— Да.

Излязоха. Седнах на един от столовете и зачаках. Единствената врата към стаята беше затворена, прозорци нямаше, а около сградата беше вдигната телепортна преграда. Зачудих се как ли ще влезе Кийра.

Две минути по-късно продължавах да се чудя, но вече беше теоретично.

— Добро утро, Влад.

— Проклятие. Трябваше да те видя, но примигах.

Тя се изкиска, ръкува се с мен и ме целуна топло. Седна вдясно от мен. Лойош кацна на рамото й и я близна по ухoto. Кийра го почеса под брадичката.

— Е, за какво искаше да ме видиш?

Тя бръкна под наметалото си и извади кесийка. Отвори я ловко и ми махна с ръка. Протегнах шепата си и в нея падна бледосин кристал, може би около сантиметър в диаметър. Завъртях го и го вдигнах срещу лампата.

— Много е хубав. Топаз?

— Диамант — отвърна тя.

Отново го завъртях, да видя дали не се шегува. Не се шегуваше. Огледах го внимателно.

— Естествен?

— Да.

— Включително и цветът?

— Да.

— И размерът?

— Да.

— Гарантираш?

— Да.

— Разбирам. — Оглеждах диаманта още пет минути. Не съм голям специалист по камъните, но от скъпоценните разбирам нещо. Можех да различа фалшификати.

— Предполагам, че си го задигнала. Колко струва?

— На открито? Може би трийсет и пет хиляди, ако се поозърнеш за купувач. Двайсет и осем или трийсет бърза продажба. Някой чистач ще даде поне петнайсет — ако е надушил сделката.

Кимнах.

— Ще ти дам двайсет и шест.

Тя поклати глава. Изненада ме. Двамата с Кийра никога не се пазаряхме. Предложеше ли ми нещо, давах ѝ най-добрата цена, която можех да си позволя, и толкова.

Но тя каза:

— Не го продавам. Твой е. — И добави: — Затвори си устата, Влад — става течение.

— Кийра, аз...

— Моля.

— Но защо?

— Що за въпрос! Току-що му подарих цяло състояние, а той иска да знае защо?

„Да бе. Шефе, я мльквай“. Лойош близна ухoto ѹ.

— Моля и теб — каза му тя.

Докато гледах камъчето, изведнъж ми хрумна, че съм виждал някъде него или братовчедите му. Погледнах Кийра.

— Откъде си го взела?

— Защо искаш да знаеш, по дяволите?

— Моля те, кажи ми.

Тя сви рамене.

— Навестих нас скоро Дзур планина.

Въздъхнах. Така си и мислех. Поклатих глава и ѹ подадох камъчето.

— Не мога. Сетра ми е приятелка.

Този път въздъхна Кийра.

— Влад, заклевам се в богинята-демон, човек по-лесно може да издебне Марио, отколкото да помогне на теб. — Понечих да отвърна, но тя вдигна ръка. — Верността към приятелите ти е похвална, ноуважи ме все пак... както и нея. Тя не може да подкрепи една джерегска война, както и Мороулан. Но това не попречи на Мороулан, нали?

— Как сте го...

Тя ме прекъсна.

— Сетра знае какво се случи с това камъче, въпреки че никога няма да го признае. Ясно?

Онемях отново. Докато си развържа езика, Кийра ми подаде кесийката. Механично прибрах бляскавото камъче в нея и я пъхнах под наметалото си. Кийра се наведе и ме целуна.

— За убиец си истински сладур.

И си отиде.

По-късно същия ден Темек докладва със списък на пет заведения, собственост на Ларис. Уредих няколко чародея да се внедрят в две от тях, като клиенти. „Чародей“, между другото, може да

означава или особен вид много могъщ магьосник, или, при джерег, някой, който върши специфична работа много добре. Сега, ако се чудите кое от двете точно означава в случая, ами: аз също.

Както и да е, четирима от чародеите ми започнаха да се внедряват в бизнеса на Ларис, докато Крейгар подготвяше нещата на други места. Същата вечер ударихме по първото. Деветима катили, предимно от дома Орка и наети срещу два златни на глава, нахлуха в заведението. Ларис разполагаше там с двама охранители, всеки от които свали по един от нашите, преди да ги надвият. Нашествениците използваха ножове и тояги по клиентите. Фатални жерти нямаше, но за известно време никой нямаше да поиска да посети заведението.

Междувременно наех още от тези типчета, за да пазят моите бизнеси от подобно грубо отношение.

Два дни по-късно ударихме още едно, с отлични резултати. Същата вечер Темек докладва, че Ларис се е покрил някъде дълбоко и явно ръководи нещата оттам.

На другата заran Нарвейн проследи един слух и намери трупа на Темек в една задна уличка, зад първото място, където ударихме. Okаза се непресъживим.

Три дни след това Варг донесе, че един от хората на Ларис се обърнал към него за съдействие да ме спипат. След още два дни Шоен намери индивида, който се обърнал към Варг, насаме. Горкият се връщал от жилището на метресата си. Шоен го финализира. Неделя по-късно двама от чародеите, внедряващи се в едно от предприятията на Ларис, бяха накълцани на кайма по време на вечеря в малка бърлога за клава, със заклинание, хвърлено от съседната маса.

Неделя по-късно нанесохме поредния набег по едно от местата на Ларис. Тоя път наехме двайсет и пет катили. Ларис беше вдигнал отбрана и шестима от момчетата ми отпътуваха, но свършиха работата.

Някъде по това време Ларис, изглежда, изтърва нервите си. Цената сигурно му беше излязла през носа, но намери магьосник, който да разбие защитните ми заклинания. Неделя след набега ми „чистачката“ ми пламна, заедно с чистача и цялата му стока. На всички други места удвоих защитата. Два дни по-късно Нарвейн и Чимов бяха спипани, докато придружаваха Х'нок с парите му. Чимов се оказа бърз

и с късмет, тъй че го пресъживихме. Нарвейн не беше толкова бърз, но с много повече късмет, и успя да се телепортира при един захар. Убийците се измъкнаха.

Осем дни по-късно се случиха две неща, в една и съща вечер и почти в един и същи момент.

Първо, един чародей се промъкна в една сграда с бардак, под попечителството на Ларис, грижливо изля вътре над четиридесет галона керосин и го запали. Мястото изгоря до основи. Пожарите бяха разположени отпред на втория етаж и отзад на първия; никой не беше дори опърен.

Второ, Варг дойде да ме види за нещо много важно. Мелестав ме уведоми; казах му да го пусне. Докато Варг отваряше вратата, Мелестав забелязал нещо — все още и той не може да каже какво — и му изрева да спре. Той не го послуша, Мелестав заби кама в гърба му и Варг падна в краката ми. Проверихме и разбрахме, че изобщо не беше Варг. Дадох бонус на Мелестав, върнах се в кабинета си, тръшнах вратата и се разтреперих.

Два дни по-късно хората на Ларис нанесоха мащабен рейд срещу кантората ми, чак до подпалването на дюкяна долу. Избутахме ги, без да загубим нито един трайно, но цената беше висока.

Нарвейн, който пое задачата на Темек, намери още един източник на приходи на Ларис. Четири дни след рейда срещу мен го ударихме — понабихме няколко клиенти, охраната му пострада, а мястото подпалихме.

По което време на определени среди им дойде до гуша от цялата работа.

Същия ден стоях сред парчетиите от доскорошната ми кантора и се мъчех да преценя дали ще ми трябва ново място. Бяха ме обкръжили Върн, Мираф'н, Светулката и Чимов. Крейгар и Мелестав също бяха с нас. Светулката рече:

— Кофти, шефе.

Мираф'н моментално застана пред мен, но успях да зърна четиридесет джереги, крачещи към развалините на сградата. Стори ми се, че между тях има някой, но не бях сигурен.

Стигнаха до нас и четиридесета охранители застанаха с лице срещу моите. И тогава зад тях извика един глас, който ми беше познат.

— Талтош!

Преглътнах и пристъпих напред. Поклоних се.

— Чест и почитания, лорд Торонан.

— Тия остават. Ти идваш.

— Идвам ли, лорд Торонан? Къде?

— Млък.

— Слушам, милорд. — „Някой ден, кучи сине, ще те оправя и теб“.

Той се обърна и тръгнах след него. Той подхвърли през рамо:

— Не. Това нещо също остава. — Трябваше ми миг докато загрея за кое „нещо“ говори, след което: „Пригответи се, Крейгар“.

„Готов съм, шефе“.

Отвърнах високо:

— Не. Джерегът остава с мен.

Той присви очи и погледите ни се срещнаха. След което каза:

— Добре.

Издишах. Тръгнахме на север към Малаковия кръг, после поехме по Пристанищна. Най-сетне стигнахме до един някогашен хан, вече пуст, и влязохме вътре. Двама от хората му спряха при вратата. Вътре чакаше друг. Държеше магьосническа тояга. Застанахме пред него и Торонан му рече:

— Давай.

Червата ми се сгърчиха и се озовах с Торонан и двама от охранителите му в един район, който веднага загрях, че е Северозападна Адриланка. Намирахме се сред хълмовете, а скапаните къщи наоколо бяха почти колкото замъци. На двайсетина разкрача от нас беше входът към една чисто бяла сграда; огромните й двукрили врати бяха покрити със златен варак. Адски хубаво място.

— Вътре — подкани ме Торонан.

Изкачихме стъпалата. Един слуга отвори вратата. Зад нея стояха двама джереги, сивите им наметала изглеждаха нови и добре скроени. Единият кимна към биячите на Торонан и каза:

— Тия могат да почакат тук.

Шефът ми кимна. Продължихме навътре. Коридорът беше по-просторен от жилището, в което живеех, след като продадох

ресторанта. Помещението, в което коридорът се отля като канал в клоака, беше по-голямо от жилището, в което живеех сега. В дрънкулките из него видях повече злато, отколкото бях спечелил тази година. Нито едно от тези неща не подобри настроението ми. Всъщност, когато ни вкараха в малката дневна, вече започвах да се чувствам по-скоро войнствено настроен, отколкото уплашен. Това, че поседях там в компанията на Торонан повече от десет минути, също не помогна много.

После оня тип влезе — облечен в обичайното черно и сиво, с по малко злато по ръбовете. Косата му беше прошарена. Изглеждаше стар, може би около две хиляди годишен, но здрав. Не беше дебел — драгарите не затъсяват, — но изглеждаше добре охранен. Носът му беше малък и плосък; очите му — дълбоки и светлосини. Обърна се към Торонан с нисък, плътен и дрезгав глас:

— Това ли е той?

Кой мислеше, че съм? Марио Сивата мъгла ли? Торонан само кимна.

— Добре — рече оня. — Излез.

Торонан се подчини. Голямото „добруtro“ застана срещу мен и ме изгледа продължително изотгоре. Предполагам, че трябваше да се уплаша. След малко се прозях. Той се навъси.

— Отегчен ли си?

Свих рамене. Типът пред мен, който и да беше, можеше само да щракне с пръсти и да ме убият. Но нямаше да му целувам задника, я; животът ми не струваше чак толкова.

Той изсумтя:

— Така. Значи си тежък случай. Убедих се. Впечатли ме. Е, с’а искаш ли да живееш, или не?

— Не бих имал нищо против — признах.

— Добре. Аз съм Терион.

Поклоних се и седнах. Чувал бях за него. Беше един от големите, много големите шефове, един от петимата, които ръководеха организацията в град Адриланка (а към деветдесет процента от бизнеса е в Адриланка). Тъй че си бях впечатлен.

— С какво мога да ви бъда полезен, милорд?

„О, я стига, шефе. Кажи му да скочи в хаоса, изплези му се и му се изплюй в супата. Давай!“

— Можеш да поотложиш опитите си да подпалиш цяла Адриланка.

— Милорд?

— Глух ли си?

— Уверявам ви, милорд, нямам никакво намерение да подпалвам цяла Адриланка. Само една малка част.

Той се усмихна и кимна. След което много бързо усмивката се стопи и очите му се присвиха в две тънки цепки. Наведе се към мен и усетих как кръвчицата ми замръзна.

— Не се гъбаркай с мен, източняче. Ако ще се биеш с оня, другия текла — Ларис — правете го така, че да не хвърлите цялата Империя върху нас. Казах го на него, сега го казвам на теб. Ако не, ще го уредя лично. Схвана ли?

Кимнах.

— Да, милорд.

— Добре. Сега си разкарай шибания задник оттук.

— Слушам, милорд.

Той стана, обърна ми гръб и излезе. Преглътнах няколко пъти, станах и също излязох. Торонан го нямаше, хората му също. Слугата на Терион ме отведе до изхода. Телепортирах се обратно при кантората си. Казах на Крейгар, че ще се наложи да променим методите си.

Не ни остана време обаче. Терион се оказа прав, но беше закъснял. На Императрицата вече й беше писнало.

6.

„ЩЕ ИЗЛЯЗА НА РАЗХОДКА“

Когато кажа „императрица“, сигурно веднага си представяте стара строга матрона със стоманеносива коса, облечена в златни роби, с Глобуса, кръжащ около главата ѝ, докато издава декрети и укази, засягащи живота на милионите ѝ поданици с небрежно размахване на скриването.

Е, глобусът *наистина* кръжеше около главата ѝ; тази част поне е вярна. И злато също така носеше — но не нещо толкова просто като роби. Често пъти беше облечена само в... както и да е.

Зерайка беше младичка — някъде на около триста-четиристотин години, сиреч на около двайсет и пет за човек. Косата ѝ беше златна — ако имах предвид „руса“, щях да кажа „руса“. Очите ѝ бяха със същия цвят, като на лиорн, и дълбоки. Челото ѝ беше високо, веждите ѝ — тънки и почти невидими на много бледата кожа. (Въпреки всички слухове обаче *не беше* превъплъщенка.)

Домът на Феникса винаги е най-малкият, понеже те не те признават за феникс, ако не са видели истински феникс да прелети над теб по време на раждането ти. Междуцарствието беше елиминирало всички феникси освен майката на Зерайка — умряла при раждането ѝ.

Зерайка се беше родила по време на Междуцарствието. Последният император бил един упадъчен феникс и тъй като било седемнадесетият Цикъл, следващият император трябвало също да бъде феникс, тъй като се очаква на всеки седемнайсет Цикъла прероден феникс да се появи след западащ феникс. Доколкото мога да кажа, между другото, прероден феникс е император от дома Феникс, който не става упадъчен феникс до края на царстването си. Както и да е, тъй като Зерайка била единствената жива по онова време от дома Феникс, трябвало да бъде тя. (Цялата тая работа с „какви ги върши един феникс“ е много странна, когато се съчетае с някои аспекти на отношенията между домовете — например генетиката. Искам да кажа,

мнението, споделяно от повечето драгари за кръстосаните бракове, изглежда абсурдно, когато в един момент се окаже, че няма начин да се произведе феникс освен с кръстосан брак. По-нататък може да се спра на това по-подробно.)

Тъй или иначе, в крехката възраст на сто и няколко години тя отишла при Пропадите на Портата на смъртта, преминала, жива при това, по Пътеките на мъртвите и стигнала до Залите на Съда. Там взела Глобуса от сянката на последния Император, върнала се и обявила края на Междуцарствието. Това станало някъде по времето, когато се раждал мойт пра-пра-пра-пра-пра-прадядо.

Тая работата със слизането през Пропадите на Портата на смъртта, между другото, е много впечатляваща. Знам го, защото съм го правил лично.

Важното е, че тази биография осигурила на Зерайка известно разбиране за човешкото положение — или поне за драгарското положение. Беше мъдра и беше интелигентна. Съзнаваше, че нищо не може да се спечели от една намеса в двубой между джереги. От друга страна, предполагам, че това, което си правехме един на друг двамата с Ларис, беше станало прекалено, за да се пренебрегне.

Когато се събудихме на другата заran след срещата ми с Терион, улиците се оказаха блокирани от патрули в ливреите на феникс. Имаше разлепени обяви, обясняващи, че е забранено излизането по улиците след мръкване, че не могат да се събират групи от повече от четириима, че всяко използване на магия ще бъде внимателно следено и регулирано, че всички кръчми и ханове са затворени до второ разпореждане. Имаше също така негласно разпореждане, че няма да се търпи никаква незаконна дейност.

Това стигаше да ми се доще да се преместя в някой по-добър квартал.

— Какво ни е положението, Крейгар?

— Можем да я караме така — поддържайки всичко, без да печелим — около седем недели.

— Смяташ ли, че ще продължи седем недели?

— Не знам. Надявам се, че не.

— Така. Да съкратим силите си не можем, докато не го направи Ларис, а няма как да разберем дали ще го направи. И най-лошото — това щеше да е най-удобният момент да внедрим хора в организацията му, но не можем, защото и той е пуснал кепенците.

Крейгар сви рамене.

— Трябва просто да си седим на задниците.

— Хм. Може би. Знаеш ли какво: защо не намериш няколко места, с които е свързан, от легитимните — ресторани, такива работи — и да се посприятелиш с някои от управителчетата?

— Да се сприятелия?

— Ми да. Направи им подаръчета.

— Подаръчета?

— Злато.

— Ей така, просто да им го дам?

— Ми да. Без да им искаш нищо. Прати хора да им занесат пари и да кажат, че са от мен.

Той ме изгледа по-объркан от всяко.

— Какво ще ни донесе това?

— Добре де, с дворцовите съветници действа, нали? Връзките не се ли завързват точно така? Просто поддържаш добри отношения, тъй че ако имат нужда от нещо, хората ще са добре настроени към теб? Що да не го пробваме тук? Няма да навреди.

— Скъпо е.

— Майната ѝ на цената. Може да подейства. Ако им допаднем, може да са по-склонни да ни кажат нещо. И може да ни кажат нещо полезно. Ако не веднага, то някой ден.

— Струва си да пробваме — призна той.

— Почни с петстотин, и гледай да се поразчуе.

— Ти си шефът.

— Второ: наистина трябва да подразберем кога ще можем да отворим нещо. Имаш ли изобщо някакви предположения? Дни? Недели? Месеци? Години?

— Най-малкото дни, може би недели. Виж, на тия стражи не им харесва повече, отколкото на нас. Те ще почнат да се борят с това от своя страна, а и всички търговци, които не са замесени — от своя. Освен това не ще и дума, че връзките на организацията в Двореца

също ще работят по въпроса. Не мисля, че може да продължи повече от месец.

— Изведнъж ли ще спре, или постепенно?

— Може и така, и иначе, Влад.

— Хм. Добре де, можем ли да отваряме, да речем, по една игра всяка неделя?

— Може да си замълчат. Но ако отворим игра, какво става, когато някой клиент я закъса с джобните? Трябва някой от наште да му заеме пари. А после може да затъне още повече и да почне да краде. Трябва ни чистач. Или...

— Все едно, чистач нямаме.

— Работя по това.

— О. Добре. Но схванах логиката ти. Всичко е свързано.

— А има и още нещо: който отвори, ще е доста нервен. Което значи, че, наистина трябва да правиш персонални посещения — а това е опасно.

— Мда.

— Това, което можем да направим, е да си намерим нова кантора. Още усещам миризмата на пушека тук.

— Бихме могли, но... да знаеш къде е кантората на Ларис?

— Знам, но той вече не ходи там. Не знаем къде е.

— Но знаем къде е кантората му. Чудесно. Там ще е следващата ми кантора.

Той ме погледна стъпisan, след което поклати глава.

— Ей на това му се вика тупе.

През тази неделя Нарвейн държеше постоянна връзка и навлизаше в работата си, макар и бавно. След онова, което сполетя Темек, беше предпазлив, но вече трупахме списък с места и няколко имени.

Опитах се да извъртя едно малко вещерско заклинание на Ларис, просто да видя дали има смисъл да го атакувам по този начин, но нищо не стана. Което означаваше, че е защитен срещу вещерство — и показваше, че ме познава добре, тъй като повечето драгари не мислеха, че вещерството може да ги притесни.

Пуснах няколко от биячите ни след хората, които знаехме, за да проследят движенията им и да можем по-късно да използваме тази информация. Предложихме на двама от тях прилични суми, с надеждата да разберем къде се крие Ларис, но никой не прие.

Проектът със сприятиеляването с хора на Ларис вървеше подобре, но също така бавно. Не получихме нищо полезно, но имаше намеци, че в бъдеще можем да получим. Пратих някои от хората си да поприказват със стражите на феникс. От тях разбрахме, че службата не им харесва много, че не очакват блокадата да продължи дълго и че са също толкова нетърпеливи да почнат отново да печелят от комара, колкото и ние — да почнем да им заемаме. Това си го отбелязах.

Шест дни след намесата на Зерайка се срещнахме с Крейгар и Джилизър Усмивката. Усмивката беше пазил Нийлар и се беше съвсем съзвел след пресъживяването си. Прякора си беше получил, защото се усмихваше почти колкото Варг — тоест никога.

Варг обаче в повечето случаи беше съвсем безизразен. Усмивката беше непрекъснато озъбен. Когато изглеждаше, че иска да те захапе за крака, беше в добро настроение. Ядосаше ли се, лицето му се изкривяваше. Беше си изbral източняшко оръжие, наречено *lepin* — тежък метален прът, увит с кожа, за да не се посича. Когато не пазеше някой, бачкаше като „мускул“. Беше започнал на пристанището, събираще дългове на един дребен кредитор, Серил. Щом на Серил му омръзнеше да проявява търпение, пращаше Усмивката, а на другия ден — някой друг да прибере остатъка.

Тъй че Усмивката седеше, въсеще се на двама ни с Крейгар, а аз рекох:

— Усмивка, нашия приятел Х'нок ще отваря утре вечер бардака си. Пазят го Аброр и Нефитал. Искам да идеш да им помогаш.

Нашият се озъби още повече, сякаш го подценявах.

Познавах го обаче твърде добре, за да не забележа това. Продължих:

— Значи, стой на страна от клиентите, да не ги плашиш. И ако стражите се опитат да затворят заведението, остави ги. Можеш ли да се справиш?

Изсумтя и го приех за „да“.

— Окей. Да си там в осем часа. Това е всичко.

Той излезе, без да каже дума. Крейгар поклати глава.

— Удивен съм колко лесно се отърва от него, Влад. Човек би казал, че си изгонил демон или нещо такова.

Свих рамене.

— Никога не е „работил“, доколкото знам.

Крейгар изпръхтя.

— Все едно, до утре ще разберем. Някакви новини от Нарвейн?

— Нищо съществено. Напредва, но бавно.

— Предполагам. Но би трябвало поне да забележи, ако Ларис отваря нещо.

Съгласих се. Свързах се с Нарвейн и му дадох нужните указания. После въздъхнах.

— Мразя да играя на тъмно. За в бъдеще имаме доста работа на терена, но все още почти нищо не знаем за него.

Крейгар кимна, след което лицето му светна.

— Влад!

— Да?

— Мороулан!

— А?

— Нали си му консултант по сигурността. Той няма ли шпионска мрежа?

— Има, Крейгар. И ако искаш да разбереш колко магьосници има лорд Бабинамугъзина от дома на Дракона, бих могъл да ти го кажа за три минути, заедно със специалностите им, точната им възраст и какво вино предпочитат. Но това не ни помага.

Той зарея поглед нанякъде и промълви:

— Добре де, трябва все пак да има начин да се използва това.

— Ако го измислиш, кажи ми.

— Непременно.

Х’нок се свърза с мен късно вечерта на другия ден.

„Да?“

„Исках само да ти кажа, че до този момент стражите не са ни притеснявали“.

„Добре. Клиенти?“

„Може би двама“.

„Ясно. Все пак е начало. Да си забелязal някой, който може да бачка за Ларис?“

„Как да го позная?“

„Добре. Дръж връзка“.

Вдигнах очи към Крейгар, който напоследък прекарваше повече време в моя кабинет, отколкото в неговия си.

— Току-що говорих с Х'нок. Никакви проблеми. Никакви клиенти.

Той кимна.

— Ако изкараме така и нощта, утре можем да отворим „чистачка“.

— Що не? Кой?

— Знам няколко крадци. Сърбят ги вече ръцете да започнат.

— В разгара на война?

— Че що не?

— Добре. Провери го.

— Готово.

Крейгар намери „чистач“ и след няколко дни отворихме дюкянчето. По същото време Нарвейн разбра, че Ларис не предприема нищо. Задишахме по-леко. Скоро, решихме, стражите на феникс щяха да се покрият и нещата да се върнат към нормалното.

Нормално ли? Какво точно му беше „нормалното“ в този момент?

— Крейгар, какво става, когато стражите на феникс се махнат?

— Нещата се връщат към... О! Схванах мисълта ти. Ами, първо, минаваме отново в отбрана. Той тръгва срещу нас, ние започваме да научаваме всичко, което можем, за него... и между другото, по това трябва да работят повече от нашите, не само Нарвейн.

— Знам. Така е, но... струва mi се, че това е големият ни шанс да излезем напред.

— Ъ... кое?

— Това. Сега. Когато никой от двама ни не може да атакува другия, но ние можем отново да завъртим бизнеса си. Трябва да натиснем колкото може повече. Да отворим колкото може повече, да понатрупаме кеш, да спечелим колкото може повече приятели сред

хората на Ларис. Нарвейн и който там ще е с него да го изрови — всичко.

Крейгар помисли и кимна.

— Прав си. Чистачката заработи, което значи, че можем да отворим и кредитор. Три дни? Два?

— Два. Вдигаме и рушветите, но това не бива да продължава дълго.

— Ясно. И щом това тръгне, можем да отваряме клубчета за шарийба. След неделя, да речем? Ако всичко върви добре?

— Става.

— Добре. И отначало няма да ни трябва много защита. Да вкараем Върн и Мираф'н да помогнат на Нарвейн. И примерно Чимов и Светулката също. Но да ги въртим и за охрана.

— Чимов — не. Не искам един наемник да знае много какво редя. Нека да е Н'аал. Не е много добър, но може да се научи.

— Окей. Ще говоря с тях, ще уведомя и Нарвейн.

— Така. Нещо да пропускаме?

— Сигурно, но не се сещам.

— Да почваме тогава.

„Най-после да се хванете за малко работа, шефе“.

„Млъквай, Лойош“.

Само за два дни Нарвейн усвои добре допълнителната помощ в организацията си. В деня, в който заработи кредиторът, започнах да получавам от тях доклади и бях силно впечатлен. Въпреки че все още не знаеха повечето му хора — а тези, които знаеха, бяха на дъното — разбраха, че Ларис държи седем „заведения“. За наша изненада никое от тях не беше отворено. Ларис съвсем се беше снишил. Не знаех трябаше ли да ме радва това, или да ме изнерви. Но из района все още беше пълно със стражи на феникс, тъй че се чувствахме в безопасност.

Няколко дни по-късно отворих отново малка игра на шарийба, а на другия ден — игра на камъчета с'янг и на „кал за три петака“. Списъкът ни за Ларис набъбваше, но той продължаваше да не предприема нищо. Зачудих се какво ли означава това.

— Ей, Крейгар.

— Кво?

— Колко дзури трябват, за да се наточи един меч?

— Де да знам.

— Четирима. Един да точи меча, трима да завържат такъв бой, че да си струва точенето.

— О. Има ли някакъв смисъл в това?

— Има. Мисля, че има нещо общо с това, че за да се задействаш, трябва да има съпротива.

— Хм. Това води ли нанякъде, или просто се правиш на интересен?

— Ще изляза на разходка. Днес кой е охрана?

— Разходка ли? Сигурен ли си, че е безопасно?

— Не съм, естествено. Кой е дежурен?

— Върн, Мираф'н, Варг и Светулката. Каква е тая разходка?

— Ще си обиколя заведенията. Ще се разчуе, че съм го направил, че не ми пука нито от Ларис, нито от Империята, клиентелата ще се поопусне, бизнесът ще се вдигне. Вярно ли е, или не?

— Ще покажеш, че не те притеснява да се шляеш по улиците само с четирима гардове?

— Вярно ли е, или не?

Той въздъхна.

— Вярно е, предполагам.

— Извикай ги.

После му казах:

— Ти оставаш тук да движиш нещата.

Излязохме от кабинета през развалините от фасадата на дюкяна (не смеех да пусна никой да се доближи, за да направят ремонт). В северозападния ъгъл на Гаршош и Медникарска имаше двама от гвардията на феникс. Тръгнахме натам, с Лойош високо пред нас, и усетих как погледите им се заковаха върху мен. Продължихме на изток по Гаршош към Дейланд и се изненадах, че не виждам повече стражи. Стигнахме до „чистачката“, разположена в мазето на един хан, „Шестте криота“, който сякаш бавно се превръщаше в развалина през последните няколко хиляди години.

Влязох да се видя с „чистача“. Оказа се весел младок, казваше се Ренорр: нисък, мургав, с къдрава кафява коса и плоско лице, подсказващо, че в родословието му има нещо от джегала. Очите му бяха бистри и това доказваше, че е съвсем отскоро в занаята.

Шиткането на крадена стока не е нещо, за което можеш да подкупиш имперската гвардия, тъй че трябва много да внимаваш да не го разберат. С времето оченцата на пласьора неизбежно ставаха шавливи и уплашени.

Ренорр се поклони и каза:

— За мен е голяма чест най-после да ви се представя.

Кимнах.

Той посочи навън.

— Май се махнаха.

— Кой? Стражите ли?

— Да. Тая заран имаше няколко.

— Хм. Е, толкова по-добре. Сигурно си съкращават контингента.

— Да.

— Бизнесът как върви?

— Бавно, шефе. Но се вдига полека. Аз едва започвам.

— Хубаво. — Усмихнах му се. — Продължавай така.

— Да, господарю.

Излязохме, продължихме по Глендън, поехме към Медникарска и оттам — на север. Подминахме „Синия пламък“ и спрях.

„Какво има, шефе?“

„Стражите, Лойош. Само преди петнайсет минути на онзи ъгъл имаше двама; сега ги няма“.

Светулката рече:

— Шефе, забеляза ли, че стражите ги е хванала липсата?

Демонско съвпадение, да му се не види. Не ми харесва.

— Трай.

„Мисля да се връщаме в кантората, шефе“.

„Не мисля...“

„Ти какво каза за «усещанията» ми? Е, този път е силно. Мисля, че трябва да се връщаме веднага“.

„Окей. Убеди ме“.

— В кантората — казах на Светулката. Сякаш му поолекна, Варг изобщо не реагира. Върн кимна със сънените си очи и неизменната си полуусмивка. Мираф'н също сведе едрата си рошава глава.

Подминахме „Синия пламък“ и започна да ми олеква. Стигнахме до пресечката на Гаршош и Медникарска, Върн и Мираф'н надникнаха в двете посоки и дадоха знак, че е чисто. Завихме и кантората вече се

виждаше. Чух зад себе си странно шумолене, лъжлива стъпка, извърнах се рязко и видях, че Варг пада на колене, с изписано на лицето му стъписване. С крайчеца на окото си забелязах, че и Светулката пада.

„Шефе, пази се!“

За много кратък миг не можах да повярвам, че се случва. През целия си живот бях съзнавал, че съм в опасност, но все още не бях повярвал наистина, че е възможно аз, Влад Талтош, професионалният убиец, да бъда спипан толкова лесно като някой текла, на сред улицата. Но Светулката беше паднал и видях камата, стърчаща от гърба на Варг. Все още беше в съзнание, мъчеше се да изпълзи до мен и устата му мърдаше беззвучно.

Тогава рефлексите ми се задействаха — осъзнах, че все още съм жив и че Върн и Мираф'н ще ме покриват отзад. Посегнах за рапирата си, докато се опитвах да засека с очи хвърляча на ножове и...

„Зад теб, шефе!“

Извърнах се бясно, зърнах отдръпващите се Върн и Мираф'н, докато някаква висока драгарка с... стой! *Отдръпваха се?* Точно така. Гледаха ме навъсено и предпазливо отстъпваха по-далече от сцената. Междувременно към мен идваше някаква висока драгарка, бавно и сигурно, с грамаден меч в ръцете.

Зарязах рапирата и извадих по един метателен нож във всяка ръка. Исках да пречукам поне двете копелета, които ме бяха предали. Лойош хвръкна от рамото ми и полетя към лицето на убийцата пред мен. Това ми даде време да се прицеля и...

Нещо ми подсказа да се сниша вдясно, направих го и нещо остро ме забърса отдясно по гърба. Превъртях се, двете ками блеснаха и...

Лойош изпиця психонично и нещо се вряза отзад в левия ми хълбок. Осъзнах, че мечът на убийцата е минал покрай Лойош. Усетих студ и си дадох сметка, че стоманата се е забила в мен, в моите кости, мускули и органи, и ми прилоша. Потиснах мигновеното си желание да се обърна и видях кой ме беше нападнал в гръб. Беше много ниска и стискаше два големи ножа за ръкопашен бой. Гледаше ме право в очите, безстрastно. Мечът, забит в мен, се издърпа рязко и се озовах на колене. Убийцата пред мен скочи, единият нож изсвистя към гърлото ми, другият — в забивка към гърдите. Опитах се да парирам с ръце...

И от устата ѝ бълвна кръв, и тя се срина в краката ми. Единият нож се вряза в гърдите ми, другият се заби в корема ми. Чух зад себе си плясъка на криле и се зарадвах, че Лойош поне е жив, докато чаках меча зад мен да ме довърши.

Но вместо това чух глас, който смайващо ми заприлича на гласа на Алийра...

— Ти... ти си дракон!

И кънтещ на стомана. Докато падах, успях някак да се извърна и видях, че наистина е Алийра, размахала меча, който беше по-дълъг от нея, в двубой с убийцата. Отстрани ги наблюдаваше самият Мороулан, с изкривено от гняв лице. И с Чернопрът в десницата. Мечът на Алийра свистеше високо, тоя на убийцата сечеше ниско, а Лойош рече: „Извий!“

Което и направих, но не успях да попреча на другата, още жива, да забие камата си до дръжката в бъбрека ми. Не мога да ви опиша болката. Изкрештях. Мускулният спазъм ме съмъкна на колене, превъртях се и паднах по очи, върху забития в корема ми нож, и ми се доща всичко само да свърши колкото може по-бързо.

За миг преди да ми се изпълни желанието, лицето ми се озова на няколко пръста от това на другата убийца. Кръвта още се лееше от устата ѝ, очите ѝ бяха свити в мрачна решителност. Изведнъж осъзнах, че е източнячка. Това ме нарани почти колкото останалото, но после болката си отиде, а с нея — и аз.

7.

„ПРЕДПОЛАГАМ, ЧЕ МОМЕНТЪТ Е ПОДХОДЯЩ ДА НАПРАВЯ НЕЩО ТЪПО“.

Провлечена диря от гаснеща зелена светлина, но без очи, които да я видят. Памет като кладенец, свист като ведро... но кой тегли въжето? Хрумна ми, че „ми“ е хрумнало. Съществуване без усет, а ведрото още не е стигнало водата.

Знаех какво е „зрение“, когато то се появи и се озовах взрян в две ярки кръгли неща, за които в един момент осъзнах, че са „очи“. Плуваха в сива мъгла и сякаш ме виждаха. Това трябваше да е важно. „Кафяви“, хрумна ми, докато се взирах в очите, и някъде в същия миг видях лице, очертало се около тях. И щом се вгледах в лицето, в ума ми изплуваха други думи. „Момиченце“, беше едната. „Хубаво“, бе другата. И „тъжно“.

Зачудих се дали е човешко същество, или драгарско и осъзнах, че още от „мен“ се е върнало.

Гледаше ме съсредоточено. Зачудих се какво ли вижда. Устата ѝ се отвори и от нея се изтръгна звук. Дадох си сметка, че чувам звуците вече от доста „време“, а досега не бях го усещал. Звуците бяха съвсем мъртви, като в стая без никакво ехо.

— Чичо Влад? — повтори тя, но този път го проумях, „Влад“ бях аз и това откритие ме зарадва. „Чичо“ трябваше да има нещо общо със семейство, но не бях сигурен точно какво. Замислих се още над думите и прецених, че са важни. В това време сякаш ме обгърна вълна от зелена светлина, окъпа ме за миг и спря.

Осъзнах, че и това е продължавало от много време.

Усещанията се усилиха и почувствах, че отново имам тяло. Примигах и открих, че е приятно. Облизах устни и това също беше приятно. Отново насочих вниманието си към момиченцето, което продължаваше да ме гледа съсредоточено. Като че ли му поолекна.

— Чичо Влад? — повтори то, като молитва.

О, да. „Влад“. Аз. Бях мъртъв. Източнякът. Онази болка. *Лойош*. Но той бе останал жив, тъй че може би...

— Чичо Влад?

Поклатих глава и се помъчих да проговоря.

— Не те познавам — казах и чух, че гласът ми е силен. Детето закима обнадеждено.

— Знам. Но мама ужасно се беспокои за теб. Моля те, няма ли да се върнеш?

— Да се върна? Не разбирам.

— Мама се мъчи да те намери.

— Пратила те е да ме търсиш?

Тя поклати глава.

— Тя не знае, че съм тук. Но *наистина* се беспокои, чично Влад.

А също и чичо Роллан. *Моля те*, няма ли да се върнеш?

Кой би могъл да откаже на такава молба.

— Къде съм тогава?

Тя килна глава на една страна и ме изгледа объркано. Устата ѝ се отвори и затвори няколко пъти. После отново поклати глава.

— Не зная, но просто се върни. Моля те...

— Добре, миличко, но как?

— Следвай ме.

— Хубаво. — Тя се отдалечи на няколко стъпки, спря и погледна през рамо. Усетих, че се движа към нея, но сякаш не вървях. Нямах представа колко бързо се движим, нито откъде и накъде, но сивотата наоколо постепенно потъмня.

— Коя си ти? — попитах, докато се движехме.

— Девийра — отвърна тя.

— Радвам се, че се запознахме, Девийра.

Тя се обърна към мен и се изкиска; лицето ѝ направо светна.

— Вече сме се срещали, чично Влад. — Това пробуди в мен никакви спомени, които не можех съвсем да наместя, но...

— Чичо Влад?

— Да, Девийра?

— Като се върнем, няма да кажеш на мама, че си ме видял, нали?

— Добре. Защо не? Не трябва ли да си тук?

— Е, не съвсем. Виждаш ли, аз всъщност още не съм родена...

Всеки път, щом потънхме в пълен мрак, изведнъж започвах да се чувствам съвсем сам. После зелената светлина отново ме окъпа и повече не помня.

...дзурът беше издълбал в крилото на джерега дълга бразда. Челюстите на джерега приближаваха към шията на дзура, но дзурът почти бе захапал дългата змиевидна шия на джерега. Джерегът беше от обикновената порода, не от онези неотровни гиганти, обитаващи над Пропадите при Портата на смъртта, но все пак беше най-едрият, който бях виждал, и трябваше да може да надвие... примигах. Сцената не се промени. Оранжево-червеното небе си беше както трябва, но осъзнах, че всъщност съм някъде вътре, на легло. Взирах се в картина, запълнила тавана над мен. Нечия странна представа за шега — явно за да ме накара да се събудя пред такава гледка. Можех ли да видя картината така, че все едно джерегът надвива? Можех и го направих. Картината беше хубава. Вдишах дълбоко и... бях жив!

Извърнах глава и огледах стаята. Беше просторна, доколкото можех да преценя — двайсет и две и половина стъпки по протежение на леглото, може би около четиринайсет напряко. Без прозорци, но добре проветрена. В стената, към която сочеха стъпалата ми, имаше камина, в която пращеше малък огън и мяташе искри в стаята. Извих се и видях врата в средата на другата стена. Навсякъде се виждаха пръснати черни свещи, които осигуряваха светлината в помещението. Но бяха достатъчно, за да е светло, въпреки черните стени.

Черно, черно, черно. Цветът на магьосничеството. Лорд Мороулан, Черен замък. Но пък той нямаше да използва черни свещи, освен ако не правеше вещерство, а не усетих следи от заклинание. Нито щеше да има такава картина. Тъй че... Дзур планина, разбира се.

Отпуснах се на възглавницата (гъши пух, какъв лукс!) и бавно започнах да раздвижвам крайниците си. Задвижвах ги едив по един, всеки пръст на ръка и крак. Реагираха нормално, но се искаше доста усилие. Видях наметалото и дрехите си, прилежно сгънати на стойка на три стъпки от главата ми. Забелязах с насмешка, че този, който ме беше съблъкъл, беше оставил Маготрепач увит около китката ми, заради което не бях усетил веднага, че съм гол.

Надигнах се тежко и седнах. Изпитах обща слабост и болки по цялото тяло. Приех ги с радост като нови и добре дошли признания, че съм жив, и бавно стъпих на пода.

„Няма ли да кажеш здрави, шефе?“

Извърнах се и видях Лойош, кацнал на високия дрешник в отсещния ъгъл. „Доброто, или каквото е там. Радвам се, че си добре“.

Той полетя, кацна на рамото ми и ме близна по ухото. „Радостта за мен е двойна, шефе“.

В ъгъла на стаята имаше нощно гърне, от което, оказа се, имах голяма нужда. Облякох се бавно и открих, че няколко от по-очевидните ми оръжия грижливо са подредени под наметалото. Повечето съдържание на самото наметало си стоеше на място. Обличането беше болезнено.

Щом привърших, на вратата тихо се почука.

— Влез.

Влезе Алийра.

— Добро утро, Влад. Как се чувствува?

— Съвсем добре, предвид обстоятелствата.

Мороулан стоеше зад нея. Кимнахме си.

— Щяхме да сме тук по-рано — каза той. — Но трябваше да посетим друг от пациентите ни.

— О? Кой?

— „Дамата“, която те нападна — обясни Алийра.

— Жива ли е? — Преглътнах неволно. Да те убият, докато се опитваш да си свършиш работата, е едно от малкото неща, които прекратяват договора между убиеца и поръчителя. Бях се надявал и двете да са отпътували.

— И двете са живи — отвърна ми тя. — Пресъживихме ги.

— Разбирам. — Това беше друго. Сега те имаха избор или да подновят договора, или не. Надявах се да изберат второто.

— Което ми напомня нещо — заговори Мороулан. — Влад, дължа ти извинение. Източнячката не трябваше да е в състояние да те нападне. Причиних ѝ разкъсвания на няколко вътрешни органа, което трябваше да я доведе до моментален шок. Не се сетих да продължа да я наблюдавам.

Кимнах.

— Вероятно е вещица. Вещерството е добро в такива неща. — Знаеше го естествено; просто исках да го подразня. — Но всичко свърши добре. Как мина с другата?

— Тя е много добър боец — каза Алийра. — Забележително добър. Бихме се повече от минута и два пъти ме рани.

Малката ирония беше в това, че Алийра, която специализираше магьосничество, се беше дуелирала с просто оръжие с едната, докато Мороулан, един от най-добрите майстори на меча в Империята, беше използвал магьосничество. Но и двамата бяха много, много над всеки друг, тъй че нямаше значение.

Кимнах.

— Кога стана?

— Направихме пресъживяването веднага щом ви пренесохме — каза Алийра. — Спа два дни.

— Не знам как да ти благодаря... — или беше Сетра? — че си ме пресъживила.

— Аз бях — отвърна Алийра. — И благодарности не са нужни.

— Трудно ли беше?

Тя поклати глава.

— Най-трудното, което съм опитвала. Мислех, че сме те загубили. Голяма мъка беше, докато ти оправя тялото, още преди съживяването. После четири опита, докато се получи. След това спах половин ден.

Чак тогава си спомних за съня. Понечих да им го кажа, но Алийра продължи:

— Трябва да си починеш. Да лежиш поне още един ден. Освен това не...

Това ме подсети за още нещо, затова я прекъснах:

— Прощавай, Алийра, но... как двамата с Мороулан се оказахте там?

— Мороулан ме домъкна. Питай него.

Обърнах се и веждите ми го направиха.

— Крейгар беше — отвърна той. — Обясни ми, че имаш спешна нужда от помощ, но не знаеше под каква форма. Случайно в този момент Алийра беше при мен. Май за малко щяхме да закъснеем. И да повторя, извини ме за немарливостта с източнячката.

Махнах небрежно.

— Карай. Е, ще послушам съвета ти, Алийра. Смятам да поспя.

— Гладен ли си? — попита ме тя.

Проверих съответната част от организма си.

— Малко. Може би като се събудя.

— Добре. Ще кажа на Сетра да се погрижи. Лошо ли ти е, или можеш да се справиш с пълен обяд?

— Нищо ми няма. Само съм уморен.

— Хубаво.

Кимнах им и след като излязоха, седнах на леглото.

„Едва ли си повече уморен от мен, шефе“.

„Вярно. Но съм *натъртен*. Помълчи малко“.

Посегнах за контакт с Крейгар. Отне известно време, но най-сетне той се включи.

„Влад! Ха добре дошъл!“

„Благодаря. Приятно е отново да си жив“.

„Мога да си представя. Алийра ми каза, че си бил пътник, но те върнали. Почнах да се беспокоя обаче. Цели три дни“.

„Знам. Как са Варг и Светулката?“

„Светулката е бомба. Камата го ударила в бъбреца, но го намерихме навреме. — Помълча. — Варг не можа да се оправи. Пресъживяването не стана“.

Изругах и попитах: „Приходите как са?“

„Капе“.

„Хм. Резервният фонд?“

„Останаха около девет хиляди“.

„Окей. По три и петстотин на всеки, който ми спипа Върн и Мираф’н“.

„Шефе, ще ги пазят, няма да можеш да...“

„Чудесно. Тогава няма да плащам нищо. Но все пак го пусни“.

Умствено свиване на рамене. „Както кажеш. Нещо друго?“

„Да. Затегни реда. Никакви действия, докато не се върна. Не искам никой да излиза сам. Разбра ли?“

„Ясно“.

„И хвърли още хилядарка да се стегне охраната на всички наши места. Повече изненади не искам“.

„Ясно. Нещо друго?“

„Мда. Благодаря ти“.

„Няма за какво“.

„Какво те подсети?“

„Получих съобщение от един от ония, дето ги къткаме да ни станат приятели. Изглежда, работата е била уговорена на горния кат на кръчмата му и той реши да ни помогне“.

„Е, ще съм... Дай му двеста“.

„Дадох му вече сто и петдесет“.

„Добре. Крейгар... всички стражи на феникс изчезнаха, махнаха се точно когато излязох от кантората. Не мога да повярвам, че е съвпадение, и не мога да повярвам, че Императрицата им помага, нито командирът на Гвардията, впрочем. Знаеш ли нещо за това?“

„Свръзката ни каза, че чул, че «щели да се погрижат»“.

„Хм. Разбирам. Ще го провериш, нали?“

„Ще пробвам“.

„Добре. А да знаеш кои бяха ония двете? Дето ме оправиха. Бяха адски добри. Свършиха половината работа, и то след появата на Мороулан и Алийра“.

Последва пауза.

„Шефе? Ти не знаеш ли?“

„Какви ги дрънкаш? Откъде да знам?“

„Помисли малко бе, шефе. Две убийци. Една драгарка, една източнячка. Едната с голям меч, едната с ками. Ми колко такива екипа има тук?“

„О... аз... ъъ... ще ти се обадя по-късно, Крейгар“.

„Добре, Влад“.

И връзката се прекъсна.

Когато говорим за убийци, добри при това, името Марио Сивата мъгла стои отделно от всички останали. Той е най-добрият съществуващ, съществувал някога и доколкото ме засяга лично — ще съществува някога. Но след Марио ми хрумват няколко имена сред онези малцина, които разбират от тези неща... онези, които са добри, надеждни, взимат висок хонорар и от които се бои всеки, решил да си създаде могъщ враг в организацията.

Повечето убийци действат сами. Тоест, убийството е нещо интимно. Но има и няколко екипа. Един от тези екипи е в споменатия

по-горе списък. Слушал бях за тях и имената им бяха свързани с доста мокри поръчки през последните пет години. Нито една от приказките не беше сигурна и повечето вероятно бяха погрешни, но все пак... Въпросният екип включващ драгарка, използваща голям меч с цялото присъщо на Господарите на дракони умение, и една източнячка, боравеща с кама. И двете — жени, а в Дясната ръка на джерег имаше много малко жени, (Например Кийра Крадлата и още няколко, но са рядкост.) Тази двойка убийци се титулуваха „Меча на джерег“ и „Камата на джерег“, и никой не знаеше откъде са се появили. Много трудно беше да ги намери човек — обикновено, ако ти потрябват, пускаш мълвата на улицата и се надяваш да проявят интерес.

Трябва да се подчертае, че повечето ми оферти за убийство са стигали до шест хиляди, а тия двете няма дори да приказват с теб за по-малко от осем или девет. Изобщо не ми беше хрумвало да ги пратя срещу Ларис, тъй като щяха да поискат поне двайсет хиляди, а нямаше как да похарча толкова кеш, освен ако не вложа всичко в един-единствен удар — пълна глупост, тъй като всеки може да се провали. (Аз засега не съм, но просто имам късмет.)

Зачудих се колко ли съм струвал и откъде е съbral средствата Ларис. Усетих, че съм се разтреперил, което беше тъпо, след като заплахата беше отминала. Освен ако не решаха да си довършат работата. Продължих да треперя.

„Шефе, добре ли си?“

„Не съвсем. Давай да се поразходим“.

Излязох от стаята в студените чернокаменни коридори на Дзур планина. Веднага се ориентирах къде съм. Вдясно от мен беше библиотеката, където се бях запознал със Сетра. Вляво трябваше да има още спални. Импулсивно завих наляво. Врати имаше от двете страни на коридора, след което той продължаваше. Спрях се. Възможно ли беше убийците да са в една от тях? Или всяка — поотделно? Реших да продължа; нищо нямаше да спечеля, ако се видех с тях. Тоест, като убиец никога не съм имал какво да кажа на жертвата си; а като жертва какво да кажа на убийците си? Моля, пощадете ми живота? Да бе. Не, никакъв смисъл нямаше да... Усетих, че не помръдвам. Въздъхнах.

„Предполагам, че моментът е подходящ да направя нещо тъпо, Лойош“.

Открехнах вратата колкото може по-тихо и надникнах вътре.

Беше будна и ме гледаше. Лицето ѝ беше спокойно, очите — безизразни. Без никакво съмнение беше човек като мен. Очите ѝ се сведоха към дясната ми ръка, която, осъзнах, бе стисната камата на колана. Не изглеждаше уплашена.

Седеше с изправен гръб, синя нощница разкриваща светлата ѝ кожа на смътната светлина от единствения запален свещник. Косата ѝ беше тъмнокафява, почти черна. Очите ѝ бяха още по-черни, в пълен контраст с цвета на кожата. Нощницата беше скроена като за скромна жена, но също така бе предназначена за драгарка, тъй че деколтето падаше доста ниско. Не ѝ личеше да е смутена.

Очите ѝ се вдигнаха от ръката ми към лицето ми. Погледахме се така известно време; след това насилих ръката си да пусне дръжката.

Проклятие! Аз бях въоръженят, а безпомощната беше тя. Нямаше причина аз да се боя от *нея*. Понечих да заговоря.

— Имаш ли си име? — Гласът ми прозвуча сухо, почти напукано.

— Да — отвърна тя с мек контраалт.

Изчаках да продължи. След като не показа признания за това, рекох:

— Ще ми го кажеш ли?

— Не.

Кимнах. Камата на джерег държеше да я наричат Камата на джерег. Така да бъде.

— Как се отскубна партньорката ти от Лойош?

— Не можа. Дадох ѝ едни билки, да не ѝ подейства отровата, и тя просто го пренебрегна.

Изчаках да видя дали Лойош ще направи някакъв коментар; след като си замълча, казах:

— Колко ви платиха за главата ми?

— Ще се поласкаеш.

Продължаваше да ме гледа. Свещите примигваха и правеха разни неща с косата ѝ, лицето и шията ѝ, и със сенките на гърдите ѝ по черната стена. Прегълътнах.

После тя каза:

— Върнахме плащането.

Изпитах облекчение, все едно че на Имперския екзекутор са му дали отсрочка тъкмо когато е вдигнал тоягата си. Усетих, че се е

показало на лицето ми, и се изругах наум за слабостта си.

Очите ѝ се спряха на Лойош, после тя протегна ръка. Той се поколеба и нервно защапурка по раменете ми.

„Шефе...“

„Както решиш, приятел“.

Той прелетя до нея и стисна китката ѝ с нокти. Тя го почеса по люспите под брадичката.

— Голям красавец е.

— Казва се Лойош.

— Знам.

— О, разбира се. Сигурно сте научили доста неща за мен.

— Явно недостатъчно. Между другото, Мороулан и Алийра как разбраха?

— Съжалявам.

Тя кимна разбиращо.

— Ти... имаш дарбата да караш хората да те подценяват.

— Много благодаря. — Влязох и вратата се затръшна зад мен.

Приседнах на леглото с грижливо усилие да изглеждам спокоен. — Е, и сега какво?

Тя сви рамене — гледка, само заради която си струваше да се влезе.

— Не знам. Мороулан и Алийра се опитаха да ми направят сонда преди малко. Не се получи, тъй че не знам дали ще опитат отново. А ти?

Бях стъпisan.

— Какво се опитваха да разберат?

— Кой ни е наел.

Изсмях се.

— Можеха просто да попитат мен. Не се беспокой. Не са чак толкова лоши, като за Господари на дракони.

Тя ми отвърна с иронична усмивка.

— И ти ще ме защитиш, нали?

— Ами да. Що не? Върнали сте парите, въпреки че не е трябвало, тъй че повече няма да ме нападате. Пък и ние, източняците, трябва да държим един на друг, не мислиш ли?

Тя схвана намека и сведе очи.

— Никога преди не съм „работила“ срещу човек, Влад. За малко да го откажа, но... — Сви рамене и се зачудих колко ли още пъти ще мога да я накарам да го прави.

— Благодарен съм, че Алийра е добра в пресъживяването — казах.

— Разбирам.

— Заради двама ни — добавих, защото наистина го мислех. Тя ме погледна предпазливо. В един миг времето направи странни неща. Ако бях хвърлил камъчетата си добре, трябаше да мога да я целуна. И го направих. Лойош пусна ръката ѝ, щом устните ни се докоснаха — съвсем леко. Не можеше да се нарече страстна целувка, но усетих, че съм затворил очи. Странно.

Тя продължаваше да ме гледа, сякаш можеше да разчете нещо в лицето ми. После каза много сериозно:

— Казвам се Коути.

Кимнах и устните ни се срещнаха отново. Ръцете ѝ обгърнаха врата ми. Когато се пуснахме за въздух, смъкнах полека нощницата от раменете до бедрата ѝ. Тя пусна ръцете си и се зае със закопчалките на наметалото ми. Реших, че това е безумие. Едва ли някога щеше да ѝ се отвори по-добра възможност да измъкне една от камите ми и да ме довърши. „Вийра! — помислих си. — Мисля, че загубих“.

Наметалото ми се смъкна на пода и тя ми помогна да сваля елека. Спрях се, за да смъкна ботушите и чорапите, после отново паднахме в прегръдките си и усещането за малкото ѝ силно тяло, притиснато в мен, гърдите ѝ на гърдите ми, ръката ми на гръбчето ѝ и нейната длан зад врата ми... никога не бях изпитвал нещо такова и исках просто да си остане така, без нищо повече, вечно.

Тялото ми обаче си имаше свои правила и много бързо ми ги напомни. Започнах да я галя по гръбнака. Тя избута надолу главата ми и ме целуна; този път подкарахме работата сериозно. Вкусих езика ѝ и това също беше хубаво. Чух се, че издавам тихи, задъхани стонове, щом устните ми запълзяха надолу по гърлото ѝ, а после — по долчинката между гърдите ѝ. Целунах ги една по една, лекичко, и отново се върнах на устните ѝ. Свободната ѝ ръка зарови за закопчалката на брича ми, но се намесих: дясната ми ръка намери задничето ѝ и я притиснах отново към себе си.

Пуснахме се за миг и се погледнахме още веднъж в очите. После изчакахме, докато Лойош изхвърчи от стаята, защото любовта, както и убийството, не търпи свидетели.

8.

„АЗ ЩЕ ОСТАНА ДА ПОЧИСТЯ КРЪВТА“.

Тъжно е, но е истина, че е строго ограничен броят на случаите, в които събуждането с мисълта „Ей, ама аз съм жив!“ е наистина възхитително. Все още не бях стигнал до границата, поради което реагирах, както се полага, след което последва: „Вийра, колко ме боли“.

Хълбокът ми, където ме беше поразил мечът, пареше, а зоната около бъбрека ми, където любовницата ми беше забила камата си, сърбеше, гореше и болеше. Простенах. След което долових гласовете извън стаята и може би малко по-нататък по коридора.

Ръката ми беше около рамото на Коути, а нейната глава бе на гърдите ми. Усещането беше приятно, но гласовете събудиха любопитството ми. Измъкнах се много внимателно, без да я събудя. Облякох се тихо, като се постарах нищо да не издаде звук.

Междувременно гласовете станаха по-силни. След като се снаряжих и се почувствах сигурен и много опасен, открехнах вратата и познах гласа на Алийра, въпреки че все още не можех да различа думите. Тъмните каменни стени на коридора ме поздравиха; въздухът беше студен и влажен, а коридорът — висок и широк. Спомних си за първата си визита в Дзур планина и потръпнах. Тръгнах към гласовете. Познах втория — беше на Мороулан. Той тъкмо казваше:

— ... може би е вярно, но едва ли е наша работа.
— Не било наша работа? А чия е тогава? Аз... ето на! Видя ли?

Събуди един от пациентите ни.

— Толкова по-добре — контрира Мороулан и ми кимна. — Защото ти изчерпи всичкото ми *търпение*!

Помещението беше дълго, мрачно и пълно с книги. Имаше няколко стола, всички облечени с черна кожа, но бяха празни. Мороулан и Алийра стояха един срещу друг. Ръцете на Мороулан бяха скръстени на гърдите му; ръцете на Алийра бяха на кръста ѝ. Когато се

обърна към мен, забелязах, че очите ѝ, обикновено зелени, са станали сини. Това е толкова опасен знак, колкото набъбването на израстъците по врата на дракон. Седнах на един стол да пооблекча малко болката. Това, което се вихреще тук, обещаваше да е добро.

Алийра изсумтя на коментара на Мороулан и му върна:

— Ха! Твоя е вината, ако не можеш да съзреш очевидното. Какво става, не ти ли се струва достатъчно коварно?

— Ако имаше нещо за съзиране — парира той, — несъмнено щях да го съзра много преди тебе.

Алийра усили атаката.

— Ако имаше чувство за чест колкото една текла, щеше да го съзреш толкова ясно, колкото и аз.

— А пък ти ако имаше зрението на една текла, щеше да можеш да съзреш какво ни засяга и какво — не.

Това принуди Алийра да парира.

— Как може да не ни засяга? Един дракон е дракон, и е дракон, само че тази се оказва, че е джерег. И аз искам да разбера защо, както би трябвало да искаш и ти.

Мороулан кимна към мен.

— А случайно да познаваш помощника на Влад, Крейгар? Той е също толкова дракон...

Тя отново изсумтя.

— Оная змия? Той беше изхвърлен от дома, както знаеш много добре.

— Може би така е било и с...

— Ако е така — почти викна тя, — ще го разберем, а след това — и защо.

— Защо просто не я попиташи?

— Никога няма да ми каже, знаеш го. Тя няма дори да признае, че е дракон, камо ли да...

Мороулан изсумтя и пробва лъжлив маньовър, с думите:

— Много добре знаеш, че единственият ти интерес в това е да намериш някоя друга, която да стане Наследничка.

— Е, и какво? Какво общо имат моите мотиви с...

— Алийра! — изведнъж извика Мороулан. — Може би трябва да попитаме Сетра.

Тя спря и килна глава на една страна.

— Да. Чудесна идея. Защо не? Може би тя ще успее да налее малко ум в главата ти.

Той пропусна обидата.

— Тогава да идем при нея. — Обърна се към мен. — Ще се върнем скоро.

— Хубаво — отвърнах. — Аз ще остана да почистя кръвта.

— Какво?

— Все едно.

Изчезнаха. Надигнах се с мъка и закретах към стаята на Kay... на Коути. Коути. Оставил името да се превърти в главата ми. КОУ-ти. Коуути. Коути. Хубаво източняшко име. Посегнах да отворя вратата, спрях и леко почуках.

— Кой е? — чу се отвътре.

— Жертвата ти.

— Коя точно?

— Много смешно.

— Влизай — покани ме тя. — Но на твой риск.

Пъхнах се вътре.

— Добро утро.

— Мммм.

— Снощи май не ме уби.

— О, и още как! Шест пъти. Но обърках бройката и те пресъживих седем.

Приседнах на леглото до нея. Още не се беше облякла. Устата ми беше пресъхнала.

— О! Забравил съм.

— Само че и ти можеше да ме убиеш, нали? — Гласът ѝ изведнъж стана сериозен.

— Да — отвърнах замислено. — Но ти знаеше, че няма да го направя. Аз не го знаех за теб.

— Ще го запомня. — Засмя се леко. Този смях, заедно със свиването на раменете, го прибавих в списъка на нещата, които ми се искаше да ги прави по-често. Свещта запраща, затова зашарих пипнешком наоколо, докато намеря още няколко, и ги запалих всички с недогорялото парче. Върнах се на леглото и леко я потупах по бедрото. Тя се отдръпна към стената и се излегнах по гръб. Коути сложи ръка на гърдите ми.

Няколко минути блажена тишина, след което казах:

— Току-що чух много интересен разговор.

— Така ли?

— Засягаше партньорката ти.

Тя се напрегна.

— И какво по-точно?

Описах разговора. Тя се отдръпна от мен, отпусна се на ръката си и ме гледаше, докато говорех. Слушаше ме навъсено. Така също изглеждаше красива.

Привърших разказа и попитах:

— *Наистина* ли е Господарка на дракони?

Коути поклати глава.

— Тайната не е моя, че да я казвам.

— Добре. Изглеждаш притеснена.

Тя се усмихна и отново сложи ръка на гърдите ми.

— За убиец сте твърде чувствителен, лорд Талтош.

— Първо, не съм убиец — твърде много слухове си слушала за мен. Второ, същото се отнася за теб, в двойна степен. И трето, това „лорд Талтош“ не е ли малко неуместно, предвид обстоятелствата?

Тя се изкикоти.

— Както желаеш, Влад. Владимир. — Повтори го, бавно. — Владимир. ВЛА-ди-мийр. Влаадимийр. Владимир. Харесва ми. Хубаво източняшко име.

— Майната му. Я ми помогни с този проклет елек. И внимавай да не се набодеш...

Малко по-късно, докато бяхме увлечени в сериозно гушкане, казах:

— Знаеш ли, Мороулан и Алийра се канят да проучат партньорката ти.

— Мммм. Нищо няма да научат.

— Не бъди толкова сигурна, Коути. Те често са ме изненадвали.

Тя цъкна с език.

— Не се оставяй да те изненадват, Владимир.

Изсумтях и премълчах няколко забележки.

— Говоря сериозно. Решили са да открият нещо. Не си длъжна да ми казваш какво е, но трябва да помислиш. Държиш ли връзка с нея?

— Разбира се.

— Тогава я предупреди.

— Защо те интересува?

— А? Не знам. Джерегите са джереги, предполагам затова. Вие вече не сте заплаха за мен и не виждам защо трябва да се бъркат. Или Алийра, по-точно. Мороулан също не вижда защо.

— Ммм.

Свих рамене, при което главицата ѝ подскочи на гърдите ми. Тя се изкикоти, което ме удиви и зарадва безкрайно. Срещали ли сте някога убиец, който се кикоти? Абсурдността на цялата ситуация беше...

Реших, че трябва да се разкарвам. Надигнах се и я избутах.

— Отивам да потърся домакините ни и да видя с какво се занимават в момента.

— Адски досаден си, любими. Какво всъщност те притеснява?

— Как ме нарече?

Тя също се надигна и нощницата се смъкна до кръста ѝ. Изгледа ме сърдито.

— Я недей да ми се размекваш, източняшки убиец такъв!

— Как ме нарече?

— Източняшки убиец.

— Да, скъпа, и ти също. Имам предвид преди това.

— Владимир.

— О, Порта на смъртта! Разкарвам се оттук. — Облякох се бързо и излязох в коридора, като приложих цялата си воля да не се обърна да я погледна. Върнах се в стаята си и пазейки ранения си хълбок, се сринах в леглото. Лойош ме сдъвка добре (буквално), че съм го оставил. След това се свързах с Крейгар.

„Какво ново?“ — попита.

„Имам малко информация за гвардейците — оттеглили са се не само от района, където стана работата, изоставили са цялата зона. Махнали са се.“.

„Страхотно. Добре, това, че ги няма, ме радва, но се чудя какво означава. Някакви идеи?“

„Не“.

„Окей. Искам да се опиташ да ми разбереш нещо“.

„Готово. Какво?“

„Всичко, което можеш, за Меча на джерег“.

„Това никаква шега ли е?“

„Смяташ ли, че е възможно?“

„Чудесно. Ще се върна след стотина години. Влад, как мога да...“

„Била е някога Господарка на дракони. Това трябва да те улесни.

Вероятно е прогонена“.

„Чудесно. Някой лиорн ли да се опитам да купя, или Господар на дракони?“

„С лиорн ще е по-безопасно, но драконът е по-вероятно да помогне“.

„Беше сарказъм“.

„Знам. Моето не е“.

Той въздъхна телепатично. „Ще видя какво мога да направя. Имаш ли нещо против да ми кажеш за какво го правим това?“

Тук беше тънкостта. Не можех да му кажа, че шефът му се е заплеснал по собствения си екзекутор. „Абе — казах му, — сигурен съм, че ще се сетиш, щом започнеш да работиш по въпроса“.

Мълчание, след което... „Аха. Искаш да разбереш дали има нещо тъмно в изгонването й, за да можеш да я очистиш и да я накарааш да ти дължи услуга, и после да я обърнеш срещу Ларис, Нали? Не е зле“.

Хм. Никак не беше зле. „Умно“, отвърнах му. Наистина беше умно. Заслужаваше бонус, ако се получеше. „Е, залавяй се“. Прекъснах контакта и се изпружих на леглото. След всичко това наистина трябваше да поспя. И освен това трябваше да овладея чувствата си.

Първото, което забелязах, след като се събудих, беше, че хълбокът и гърбът не ме болят толкова. Освен това се чувствах доста освежен. Поизтягах се няколко минути, като се наслаждавах на лежачката, след което станах насила. Чувствах се освежен, но и мръсен от това, че бях спал с дрехите. Съблякох се, намерих корито с вода в ъгъла, направих бързо заклинание да я стопля и се умих.

Междурено успях да избутам Коути от ума си, поне за малко, и да се съредоточа върху същинския си проблем — Ларис.

Идеята на Крейгар никак не беше лоша, но зависеше от твърде много неща, които бяха извън контрола ми. Все пак си струваше да поровим. Струваше си също така да се поровим над въпроса защо Гвардията на феникс бе избрала точно този момент да си тръгне. Как можеше да го е уредил това? Откъде бяха дошли заповедите?

Щракнах с пръсти и в окото ми влезе сапунена вода. На този въпрос поне можех да получа отговор. Съредоточих се върху един цалмот, който работеше за Мороулан и ми беше пряко подчинен.

„Кой е?“ — попита Фентор.

„Влад“.

„О! Да, милорд?“

„Трябва ни малко информация...“ Обясних какво ме интересува и той се съгласи да провери. Прекъснах контакта и побъбрих с Лойош, докато довърша банята си. Погледнах с отвращение мръсните си дрехи, свих рамене и почнах да ги навличам.

„Провери дрешника, шефе“.

„А?“

Но го послушах и се усмихнах. Алийра беше предвидила и това. Навлякох щастлив чистички дрехи и излязох в коридора с Лойош, кацнал на дясното ми рамо. Май започвах да се оправям. Добре. Отидох до библиотеката, заварих я празна и се качих по стълбите, водещи към трапезарията и няколкото дневни.

Следващото, както реших, беше да видя дали ще мога да събера малко повече сведения от онзи, който бе предупредил Крейгар за покушението. Самият факт, че изобщо го бяхме научили от него, беше много добър знак. Най-големият ми проблем все още беше липсата на информация, а това можеше да означава, че започваме да го решаваме. Помислих да се свържа с Крейгар и да му кажа да поработи малко повече върху това, но се отказах. Както се казва, щом някой стои на твоята страна, не му дърпай ръката с меча, докато го прави.

Мороулан и Алийра ги намерих в първата дневна, в която надникнах, със Сетра. Сетра Лавоуд: висока, бледа, немряща и смътно вампирска. Чувал бях, че възрастта ѝ е някъде между десет и двайсет хиляди години, което представлява значителна част от възрастта на самата Империя. Обличаше се и се обкръжаваше с черно, цвета на

магьосничеството. Живееше в Дзур планина; може би самата тя беше Дзур планина, тъй като не съществуват хроники за време, когато тя или някой от семейството ѝ да не е живял тук. Дзур планина е загадка сама по себе си и не е нещо, което може да се проумее от такъв като мен. Същото може да се каже и за Сетра.

Физически притежаваше високите скули и тънките черти на дома на Дракона. Дръпнатите ѝ очи и необичайно изострените ѝ уши можеше да подсетят човек за Господарите на дзур. Имаше слухове, че самата тя е наполовина дзур, но не им вярвах.

За Сетра, в много по-голяма степен, отколкото за повечето драгари, продължителността на живота на един източник е колкото едно мигване на окото. Може би затова беше толкова търпелива към мен. (Търпимостта на Мороулан се дължеше на това, че беше живял сред източници много години през младостта си, по време на Междуцарствието. Търпимостта на Алийра никога не съм я разбирал; подозирам, че е само от учтивост към Мороулан.) Повечето драгари бяха слушали за Сетра Лавоуд, но малцина я бяха срещали на живо. Периодично я смятала за героиня и е била някога Главнокомандващ на Империята (когато все още е била жива), и Старша на лавоудите (когато все още са били лавоуди). В други времена, както в настоящето, я смятала за зла магесница и стръв за Господарите на дзур. Периодично по някой новооперен герой се качваше на Планината, за да я унищожи. Тя ги превръщаше в джегала или в джереги и ги отпъждаше кой откъдето е дошъл. Веднъж ѝ казах, че това не решава въпроса, но тя само ми се усмихна.

На кръста си носеше камата-меч, наречена Ледоплам, която в известен смисъл беше подръчната Дзур планина или нещо такова. Не зная достатъчно, за да ви обясня по-точно, и отбягвам да мисля за това, понеже се изнервям.

Поклоних се на всеки поотделно и казах:

— Благодаря ти за подслона, Сетра.

— Изобщо не ме затрудняваш, Влад — отвърна тя. —

Компанията ти ми е приятна. Радвам се, че те виждам съживен.

— И аз. — Седнах и ги попитах: — Можете ли вие, великолепни образци на Драконството, да mi кажете за Гвардията на феникс?

Мороулан вдигна вежди.

— Какво искаш да знаеш? Да не би да те е обзело желание да се включиш?

— Бих ли могъл?

— Боя се — отвърна той, — че твоят вид ще ти попречи.

— Но не и моят дом?

Той ме погледна изненадано, после погледна Алийра.

— Един джерег може да се включи, ако поискам — каза тя. — Мисля, че е имало от тях, не от тия, дето са в бизнеса ви, предполагам, но някои, които са си купили титли в джерег, вместо да стоят бездомни.

Кимнах.

— Значи не са само дракони, а? Точно за това се чудех.

— О, не — отвърна Алийра. — Повечето са дракони, защото всички дракони трябва да служат периодично, но в Гвардията има и от всички други домове — освен атира, които никога не са се интересували, и феникс, тъй като са в недостиг.

— Да предположим, че служи някой полковник от някоя армия на Господари на дракони. Ще си остане ли полковник в Гвардията?

— Не — каза Сетра. — Рангът в гвардията няма нищо общо с всянакъв друг ранг. Офицери от частни армии често служат под команда на свои оръженосци.

— Разбирам. Това не създава ли проблеми?

— Не — рече Алийра.

— Защо е този интерес? — попита Сетра.

— Притеснен съм от факта, че гвардейците, които налагаха Имперския едикт, напуснаха в най-подходящия момент, за да ме заковат нашите приятелки. Не мога да повярвам, че е съвпадение.

Те се спогледаха.

— Не виждам как би могло да стане — каза Сетра.

— Чие решение трябва да е било? На Императрицата? Или на командира на гвардията?

— Изпрати ги Императрицата; тя е трябвало да заповядда и изтеглянето — каза Алийра. Мороулан кимна.

— Добре. Не допускам, че може съзнателно да се е замесила в това, нали? — Тримата поклатиха глави. — Тогава дали има някой, който е могъл да й подхвърли, че „сега моментът е подходящ“, и да е сигурен, че тя ще реагира веднага?

Сетра и Алийра погледнаха Мороулан, който навестяваше имперския двор по-често от тях. Пръстите му забарабаниха по облегалката на стола.

— Разправят — заговори той, — че любовникът ѝ бил източник. Никога не съм го виждал, но той би могъл да има такова влияние. След това са съветниците ѝ, но честно казано, тя рядко ги слуша. Вярвам, че се вслушва сериозно в мен, но може и да се заблуждавам. И във всеки случай не съм ѝ го предлагал аз. Обръща внимание и на Сетра Младшата, но Сетра не я интересува нищо друго освен плановете ѝ за нашествие на Изток.

Сетра Лавоуд кимна.

— Хубаво е да има амбиция момичето. Сетра Младшата е единствената ми чирачка, която никога не се е опитвала да ме убие.

Обърнах се отново към Мороулан.

— Още някой можеш ли да измислиш?

— В момента не.

— Е, добре. Какво друго? Лъжливо писмо, да речем? Направете това и това веднага, подпись еди-кой си?

— Че кой ще ѝ праща писмо, вместо да се свърже псионично с нея? — каза Мороулан.

— Ами, някой, с когото не говори често. Трябва да е много трудно да се свържеш пряко с нея, тъй че...

— Не е — каза Алийра и ме погледна учудено.

— Не е ли?

— Разбира се, че не е. Всеки гражданин може да се свърже със Зерайка по връзката си. Не го ли знаеш?

— Не... но в такъв случай би трябало всеки миг да ѝ досаждат хиляди...

— Едва ли — отвърна тя. — Ако Императрицата реши, че са ѝ загубили времето, унищожава лицето. По тази причина контактът е доста ограничен.

— О... баща ми така и не е намерил за нужно да ми го спомене. Предполагам, че се е боял да не го направя. Все едно, още не разбирам кой би могъл да я убеди и я е убедил да оттегли войската. Мороулан, теб те уважават в двора. Би ли се опитал да го разбереш?

— Не — отвърна Мороулан. — Вече ти обясних, не желая да имам нищо общо с една джерегска война, пряко или косвено.

— Аха. Добре. — Останах доволен, щом забелязах с какво отвращение го изгледа Алийра. Точно в този момент ми хрумна, че най-лесното би било да се предизвика нещо истинско, което да накара Императрицата да изтегли бойците. Какво би могло да бъде? Граждански безредици? Заплаха от някакво нашествие?

„Крейгар“.

„Да, Влад“.

„Виж дали не е станало нещо из града, което да е наложило намесата на Гвардията“.

„Добра идея, шефе“.

„Нали за това си плащам заплатата“.

После се свързах с Фентор и го накарах да провери за всички възможни външни заплахи. С малко късмет до ден-два щях да го разбера. Отново насочих вниманието си към тримата. Алийра и Сетра се бяха увлекли в поредния си задълбочен дебат.

— Определено — тъкмо казваше Сетра. — И мен ако питате, да я оставим.

Алийра се намръщи.

— Но ние едва сме стъпили на краката си, Сетра. Не можем да си позволим да тръгнем на Изток с хиляди бойци, преди да сме уверени, че Империята е стабилна.

— За какво става въпрос? — попитах аз.

— Ти възбуди един стар спор, Влад — обясни Мороулан. — Алийра се противопоставя Сетра Младшата да тръгне да завладява Източка, преди Империята да се е стабилизирана. Сетра Младшата смята, че точно това ще я стабилизира, а нашата Сетра — той кимна към нея — смята, също като мен, че щом Сетра — другата де — иска да го направи, защо не? Какво лошо има в това? Ще ни изтласкат отново след някакви си петстотин-хиляда години. Нали точно затова Кийрон Завоевателя ги оставил там — за да има с кого да се бием от време на време, вместо да се разкъсваме помежду си.

Много неща можех да му отвърна, но си замълчах.

— Точно това е въпросът — каза Алийра. — Ако изцедим много ресурси, какво ще стане, ако се появи някой истински враг? Източняците в момента не са заплаха за нас...

— Какъв истински враг? — каза Сетра. — Няма никакъв...

Станах и ги оставих да си спорят. В края на краищата това нямаше нищо общо с мен.

9.

„ПРЕДПОЛАГАМ, ЧЕ ИСКАХА ДА ТЕ ВИДЯТ“.

Върнах се в стаята си и реших, че искам отново да видя Коути; също така, че очаквам с нетърпение да вечерям в компанията на Сетра, Мороулан и Алийра. Осъзнах, че мога да се чувствам много удобно в Дзур планина, докато Крейгар върти нещата в кантората. С други думи — докато всичко, което съм изградил, не се срине в Пропадите при Портата на смъртта. Не че Крейгар беше некомпетентен, но все пак има някои неща, които човек трябва да свърши сам, а ме нямаше вече от четири дни.

„Алийра?“

След пауза последва реакцията. „Да, Влад?“

„Нещо е станало. Налага се веднага да се върна в кантората си. Моля те, предай извиненията ми на Сетра и Мороулан“.

„Както желаеш. Но не се преуморявай“.

„Не бих и помислил“.

„Искаш ли да ти помогна с телепорта?“

„Да, моля. Би било много мило“.

— Добре. Идвам тутакси — довърши тя вокално, изниквайки пред мен. Проклетата ѝ показност. Предадох ѝ образ с уличката зад редицата постройки срещу Малаковия кръг и издърпах малко по-назад, за да ѝ покажа къде точно се намира спрямо частите на Адриланка, които познаваше. Тя кимна.

— Готови ли сме?

— Готови.

Рязко усукване, къркорене в корема ми и се озовах там. Можех да се телепортирам точно пред сградата на кантората ми, но исках да поогледам и да добия представа за района, както и да дам възможност на стомаха си да се пооправи.

Вървенето по улиците не беше толкова рисковано, колкото може би изглежда. Въпреки че не бях с охрана, никой не можеше да знае, че

се мотая тук. Единственият начин Ларис да ме спира беше, ако е поставил убиец близо до кантората ми с надеждата, че ще се върна пешком. Никога не съм поемал такава „работка“, но имам представа за рисковете, свързани с това. Колкото повече се застоиш около едно място, толкова по-голяма е вероятността някой да те разпознае като индивида, комуто е възложена „работата“. Заплащането за такъв риск щеше да е по-скъпо от хонорара на „Меча и Камата“ просто за да финализират лицето. Тъй че не се притеснявах особено.

Кварталът изглеждаше притихнал. Беше ранен следобед и районът всъщност се оживяваше едва по тъмно, но все пак беше твърде тихо. Познавали ли сте някога някоя част от града толкова добре, че да можете да прецените в какво настроение е в даден момент? Толкова добре, че миризмата на скара от лиорнски кълки да ви подскаже, че нещо не е наред? Толкова, че ушите ви да доловят, че виковете на уличните търговци са някак по-тихи от обикновено? Че търговците и теклите носят дрехи, които са някак малко по-безцветни от обичайното? Че ароматните огньове на стотината минувачи, поднасящи жертвоприношенията си на дузина божове на десетината олтара, изльчват мирис по-скоро на умора, отколкото на обновление?

Тая част на Адриланка я познавам точно толкова добре и в момента тя беше точно в това настроение. Не беше нужно да говоря с Крейгар, за да разбера, че бизнесът не се е съвзел. Помислих за това и докато се приближавах до самата кантора, открих нещо важно: Ларис не се беше притеснявал за пари.

„Шефе, пази се!“

О, пак ли! Кълна се в зъберите на Дзур планина! Залегнах, превъртях се надясно, надигнах се на колене и мернах двама джереги, които не познавах — приближаваха се към мен от двете ми страни. Двама, мила Вийричка! И двамата стискаха ками. Лойош налетя върху единия, опитваше се да го млатне в лицето с криле и да забие зъбите си в него. Другият изведнъж залитна и се смъкна на колене само на няколко стъпки от мен, с щръкнали от тялото му три шурикена. Чак тогава осъзнах, че съм ги хвърлил аз. Не е зле, Влад.

Надигнах се и рязко се обърнах да се огледам за още. Не забелязах още, затова отново се обърнах напред, тъкмо докато вторият убиец падаше. И щом падна, видях зад него Н’аал, стиснал широк боен

нож с прясна кръв по острието. До него беше и Чимов — и той стискаше нож и се озърташе нервно.

— Шефе! — рече Н'аал.

— Не! — креснах. — Аз съм Кийрон Завоевателя. Кво става тука бе? Какво, Вийра проклета, търсят тия убийци пред Вийра проклетата ми кантора посред Вийра проклетия бял ден?

Чимов само сви рамене. Н'аал ми отвърна:

— Предполагам, че искаха да те видят, шефе.

Има дни, в които всеки един и цялото му котило стават адски остроумни. Драснах покрай тях и нахълтах в кантората. Щом влязох, Мелестав скочи, но се отпусна, като видя, че съм аз. Крейгар беше в кабинета ми, седнал на Вийра проклетия ми стол. Поздрави ме топло, в смисъл рече:

— А, ти ли си?

Едно... Две... Три... Четири...

— Крейгар, би ли ми освободил стола, ако обичаш?

— Разбира се, шефе. Извинявай. Кво става днес бе, голямо залягане падна? Рекох, че си решил да поспортуваш малко, иначе защо ще им се набутваш, без да ни предупредиш, че идваш? Искам да кажа, щеше да е по-лесно, ако...

— Прекаляваш!

Той стана.

— Както кажеш, шефе.

— Крейгар, какво става тук, по дяволите?

— Кво да става?

Посочих навън.

— О, нищо.

— Нищо ли? Искаш да кажеш, че няма „бизнес“?

— Почти никакъв.

— А ония убийци?

— Не знаех, че са там, Влад. Смяташ ли, че щях просто да ги оставя?

— Но те трябва да са стрували цяло състояние на Ларис.

Той кимна. Прекъсна ме контакт с Мелестав.

„Е?“

„Н'аал е тук“.

„Пусни го“.

Той влезе.

— Шефе, аз...

— Чакай малко. Три неща. Първо... браво, че свали единия.

Второ: следващия път искам ти да ги забележиш преди те да са ме избройкали. Трето: следващия път, когато се случи без малко да ме заковат като сега, запази проклетите шегички за себе си, за да не ти прережа проклетото гърло!

— Да, шефе. Извинявай.

— Така. Какво искаш?

— Мислех, че ще ти трябват. — Хвърли шурикените ми, както си бяха оплескани с кръв, на бюрото. — Нали веднъж каза, че не обичаш да ги оставяш където ти падне, и...

Станах, обиколих бюрото и измъкнах от наметалото си кама. Преди Н'аал да успее да реагира, я забих в него, между четвъртото и петото ребро, под ъгъл. Отдръпнах се и видях, че на лицето му се изписа шок, преди да рухне на пода.

Обърнах се към Крейгар, все още обзет от страх и леден гняв. Освен това гърбът и хълбокът ме боляха като Великото море на хаоса.

— Крейгар, ти си чудесен административен помощник. Но ако искаш някога да държиш район, гледай да е колкото може по-далече от моя или поне се научи да поддържаш дисциплина. Тоя тук не е тъпак; трябваше да съобрази, а не да ми влиза тута със смъртоносно оръжие, с кръвта от трупа още по него. За четирите дни, докато ме нямаше, си успял да убедиш всички тута, че няма нужда да мислят повече, поради което за малко щяха да ме заколят. Сканан кучи син, за моя живот става въпрос!

„По-кротко, шефе. Недей...“

„Млък!“

— Така — продължих на глас. — Сега виж дали може да се пресъживи. На твои разносци. Ако не, ти ще бъдеш удостоен с честта да платиш бонуса на фамилията му. Ясно?

Крейгар кимна, съвсем сконфузен, и смотолеви едно „Съжалявам, Влад“.

Седнах зад бюрото, отпуснах се и поклатих глава. За повечето неща Крейгар не беше некомпетентен. Наистина не исках да го загубя. След всичко това трябваше да му покажа някак, че му имам доверие.

— Окей. Да го забравим. Вече съм тук. Можеш да направиш нещо за мен.

— Да?

— Н'аал донякъде беше прав. Не трябваше да оставям шурикените в трупа. Но не трябваше и да ми ги връща. Не знам дали Империята наема вещици, но ако го прави, една вещица може да проследи това оръжие да притежателя му.

Той ме слушаше мълчаливо. За вещици не знаеше нищо.

— Трябва да има нещо общо с телесната аура — му обясних. — Всичко, което е било по мен достатъчно дълго, ще поеме нещо като психична „миризма“, която една вещица може да разпознае.

— Какво може да се направи тогава? Не можеш винаги да си прибиращ оръжието.

— Знам. Това, което ще направя тогава, е, че започвам да сменям оръжията на всеки два-три дни, тъй че нищо да не се задържа по мен достатъчно дълго, за да поеме от аурата ми. Ще направя списък на всичките си оръжия. Искам да пообиколиш и да ми намериш дубликати. Тия, които съм носил, ще ги прибирам в сандък и можеш да ги препродаваш следващия път, което малко ще смъкне цената. Ясно?

Изглеждаше изненадан. Е, не ме учудваше. Да му кажа какви оръжия нося по себе си щеше да е израз на прекалено доверие, въпреки че сигурно подозираше, че ще запазя и няколко в тайна. Но кимна.

— Добре. Върни се след час и ще ти дам списъка. Прочиташи и унищожаваш.

— Разбрало, шефе.

— Добре. Заминаявай.

„Шефе...“

„Извинявай, че ти се сопнах, Лойош. И браво за другия убиец“.

„Благодаря, шефе. И не се притеснявай за това. Разбирам“.

Разбираща душа беше Лойош. Едва тогава, щом се залових с писането, си дадох сметка колко на ръба се бях окзал отново. Дръпнах дървеното ведро за смет и изпразних стомаха си. Налиях чаша вода и изплакнах устата си, след което накарах Мелестав да почисти ведрото. Потреперих още малко, след което продължих със списъка за Крейгар.

Връчих списъка на Крейгар и той замина да го изпълни. Скоро след това получих съобщение от Мелестав.

„Шефе, едни хора тук искаат да те видят“.

„Кой?“

„Хора в униформа“.

„Мамка му! Е, това не ме изненадва“. Погрижих се набързо по бюрото ми да няма нищо компрометиращо. „Окей. Пусни ги“.

„Лойош, смяташ ли, че ще е много лошо?“

„Винаги можеш да заявиш, че е било самозащита, шефе“.

Вратата се отвори и нахълтаха двама драгари в златистите униформи на дома Феникс. Единият огледа с презрение кабинета, сякаш искаше да каже: „Така значи си живее отрепката!“ Другият ме изгледа с подобно изражение, все едно че каза: „Това значи е отрепката“.

— Чест и почитания, благородни господи — поздравих ги. — С какво мога да ви бъда полезен?

Оня, дето ме гледаше, каза:

— Вие ли сте баронет Влад Талтоски? — Произнесе го „Талтоски“, а не „Талтошки“, значи трябваше да е получил писмена заповед. Голям праз.

— Баронет Талтош стига. На вашите услуги съм, благородни господи.

Другият се обърна към мен, изсумтя и рече:

— Има си хас.

Първият ме попита:

— Какво знаеш за това?

— За кое, милорд?

Той кимна на другия, който пък затвори вратата на кабинета. Вдишах дълбоко и издишах бавно: разбирах какво предстои. Е, случва се понякога. След като вратата се затвори, онзи, който явно щеше да води по-голямата част от разговора, извади от колана си кама.

Преглътнах и казах:

— Милорд, бих искал да помогна... — И спрях дотук, защото дръжката на камата в ръката му ме цапардоса през лицето. Отхвърчах от стола и се намерих в ъгъла.

„Лойош, ти си трай“.

Кратка пауза и: „Шефе, знам, ама...“

„Нищо!“

„Добре, шефе. Стискай“.

Онзи, дето ме беше ударил, вече стърчеше над мен. Каза:

— Двама души са били убити точно пред вратата на тая сграда, джерег. — Последното го изрече като ругатня. — Какво знаеш за това?

— Милорд — отвърнах, — не знам ууух! — Кракът му се заби в корема ми. Забелязах го навреме и се отместих напред, за да не ме улучи в слънчевия сплит.

Тогава се намеси и другият.

— Чу ли го, Ментар? Не знаел ууух. К'во ще кажеш? — Изплю се в лицето ми. — Мисля да го отведем в казармата. Как смяташ?

Ментар измърмори нещо, без да отмества погледа си от мен.

— Чувал съм, че си много корав, мустак. Вярно ли е?

— Не, милорд.

Той кимна и каза на другия:

— Тоя не е джерег. Тоя е текла. Виж го само как хленчи. Не ти ли се гади?

Партньорът му рече:

— Какво ще кажеш за двамата убийци, текла? Сигурен ли си, че нищо не знаеш за тях? — Наведе се, надигна ме и гърбът ми се опря в стената. — Наистина ли си сигурен?

Викнах.

— Не знам какво... — А той ме смлати под брадичката с дръжката на камата, стисната в ръката му. Главата ми изпраща в стената и усетих, че челюстта ми изпрука. Сигурно съм изгубил съзнание за миг, защото не помня как се свлякох на пода.

После Ментар каза:

— Подръж ми го.

Другият ме надигна.

— Но внимавай. Източняците са крехки. Нали помниш предишния.

— Ще внимавам. — Изгледа ме с усмивка. — Последен шанс. Какво знаеш за ония двамата мъртъвци навън?

Поклатих глава, от което адски ме заболя, но знаех, че ако се опитам да проговоря, ще ме заболи повече. Той вдигна камата си, с дръжката напред, и се засили за по-добър ефект.

Не знам колко продължи всичко това. Със сигурност беше най-тежкият бой, който бях ял досега, но ако ме бяха отвели в казармата, щеше да е още по-зле. На гвардейците никога не им заповядват да бият джереги или източници, или който и да било, но някои от тях просто не ни обичат.

Този побой обаче беше странен. Млатили ме бяха и преди; това беше цената, която плащах затова, че предпочитах да живея по собствените си правила, а не по правилата на Империята. Но сега защо? Двамата мъртвци бяха джереги и обичайното отношение на имперската гвардия в такива случаи беше... да ги оставим да се трепят взаимно, какво ни пуха. Можеше да е просто поредният повод да натупат някой източник или джерег, но изглеждаха искрено ядосани от нещо.

Тези мисли се въртяха из главата ми през гъстата мъгла от болката, докато си лежах на пода на кабинета си. Мъчех се да се съсредоточа колкото мога над причината за побоя, за да не мисля колко ме боли всяка педя по клетото ми тяло. Усещах, че наоколо ми има хора, но не можех да отворя очи, за да видя кои са, а си говореха шепнешком.

След известно време чух Мелестав да казва:

— А, ето я. Отдръпни се.

След което се чу шумолене на дълга рокля по пода. Последвано от ахкане. Реших, че сигурно съм интересна гледка.

Новодошлата каза:

— Отдръпнете се от него.

И познах, с изненада и известно облекчение, гласа на Алийра. Помъчих се да отворя очи, но не стана.

Чух и гласа на Крейгар.

— Много ли е зле, Алийра? — Но тя предпочете да не му отговаря. Това не означаваше непременно, че съм много зле. Алийра дотолкова дълбоко презираше Крейгар, че когато бе възможно, предпочиташе да не му говори.

„Крейгар...“

„Добре ли си, Влад?“

„Не, но все едно. Ония бяха побеснели от нещо. Да имаш представа от какво?“

„Да. Докато... докато бяха тук, накарах Деймар да им направи мозъчна сонда.“

„Крейгар, знаеш, че не обичам Деймар да знае... все едно. Какво е разбрал?“

Прекъсна ни Алийра с думите:

— Спи, Влад.

Понечих да възразя, но усетих, че това не е съвет. Обгърна ме зелена светлина и заспах.

Когато се събудих, Алийра беше край мен, а също така — и картината с дзура и джерега на тавана. Което ме доведе до извода, че отново мога да виждам. Проверих наум разните си телесни части и установих, че макар все още да ме боли всичко, болките тук-там са затъпели. Алийра беше много добра лекителка.

— Май трябва да се преместя тук за постоянно — изломотих.

— Чух какво е станало, Влад — каза Алийра. — Извинявам ти се от името на дома на Дракона.

Изпъшках.

— Онзи, дето те е пребил... Ментар беше, нали? Освободен е от служба за четири месеца.

Усетих, че очите ми се разшириха. Изгледах я. Беше стиснала устни, а очите ѝ бяха сиви. Стоеше пред мен с юмруци на кръста.

— Четири месеца. След което играта ще е честна.

— Благодаря за информацията.

Тя кимна. Господарите на дракони са си Господари на дракони и обикновено мразят и джерегите, както и източняците — но не одобряват нападенията над беззащитни хора, а Алийра знаеше предостатъчно за джерегите, за да е наясно, че когато един представител на Империята реши да смлати някой джерег, джерегът просто ще трябва да го изтърпи. Но предполагам, че да служиш в Гвардията все пак означава нещо, и това, че ни гледат как непрекъснато се измъкваме с каквото там се измъкваме, просто ги вбесява. От своя страна, не изпитвах морален гняв заради това, което ме сполетя. Исках само да му счупя ръчичките на... Четири месеца.

— Благодаря ти — повторих. — Сега искам да поспя.

— Добре. Ще се върна след малко.

Тя излезе и аз веднага се свързах с Крейгар.

„Та какво казваше?“

„Влад! Как си?“

„Горе-долу както очакваш. Е, какво е научил Деймар?“

„Значи стражите били изтеглени, защото потрябвали другаде. Имало е безредици в източняшкия квартал. Това може би обяснява защо ония двамата са си го изкарали на теб. Предполагам, че в момента са много ядосани на източняците. През следващите няколко дни е имало и други побоища над източняци. Неколцина са били пребити до смърт“.

„Ясно. Едва ли е било нещо голямо, иначе щяхме да чуем“.

„Не е. Малко, кратко и с много кръв, доколкото разбра Деймар. Проучвам го в момента, в най-общи линии“.

„Окей. Значи тази загадка я решихме. Така... кой е предизвикал безредиците? Ларис, предполагам. Трябва да разберем какво му е влиянието там. Доста далече е от всичко останало, което има“.

„Ясно. Ще видя какво мога да разбера. Но не очаквай много“.

„Няма. Нещо по другия въпрос?“

„Намерих нещо, но не знам дали ще свърши работа. Името ѝ е Ноуратар и е от родословието на е'Ланя. Намерих податки, че е била прокудена от дома, но без подробности... засега“.

„Добре. Продължавай да работиш по това. Друго: как може Ларис да си позволи да държи убийци пред кантората?“

„Ами, ти не каза ли, че Меча и Камата са си върнали плащането?“

„Да. Но въпросът си е в сила. Как е могъл да ги наеме и тях? Плюс това да плати колкото е трябвало, за да почнат мелетата в източняшкия квартал?“

„Ъ... не знам. Предполагам, че е имал повече кеш, отколкото мислеме“.

„Така. Но откъде го е взел?“

„Може би по същия начин като теб“.

„Точно това си мисля. Може би е подкрепен от някой богат“.

„Би могло, Влад“.

„Е, проучи го“.

„Ясно. Как?“

„Не знам. Измисли“.

„Разбрано. А, Влад...“

„Е?“

„Следващия път като се върнеш тук, вземи, че ни предупреди, а?“

„Добре“.

След като прекъснах контакта, се свързах с Фентор в Черен замък, предадох му сведенията за безредиците и го помолих да разбере каквото може за тях. След което наистина заспах.

„Шефе, стани!“

Това подейства като барабанния такт, при който взводът гвардейци застава „мирно“. Бях скочил, стисках камата под одеялото и гледах.

— Добър ден, Владимир. Това в ръката ти нож ли е, или се радваш, че ме виждаш?

— И двете — отвърнах и пъхнах острието в канията. Тя ме потупа по бедрото и се дръпна да ѝ направя място. Целунахме се леко. Тя се отдръпна и ме изгледа.

— Какво се е случило?

— Дълга история.

— Време имам колкото щеш.

Казах ѝ какво се е случило. Тя клатеше глава и след като приключих, ме прегърна.

— Oy!

— Сега пък какво?

— Вие с партньорката ти пазарите ли се с приятели?

— А ти?

— Така си и мислех.

Прегърна ме още по-силно.

„Двамата искате ли да напусна, шефе?“

„Малко, може би“.

„Хм. Въпросът беше нагъл, ако не си забелязал“.

„Забелязах. Мълкни“.

— Между другото, Владимир, Сетра дава банкет.

— Нима? По какъв повод?

— По повод на това, че всички сме живи.

— Хм. Вероятно ще се опитат да изсмучат информация от вас двете с Ноуратар.

— Допускам, че... откъде знаеш името й?

Изсмях се хитро.

— Май ще трябва да ти го измъкна с изтезания.

— Предполагам.

„Е, Лойош, можеш да напускаш вече“.

„Тъпак!“

„Айде чупката“.

10.

„МРАЗЯ ДА СИ УБИВАМ ГОСТИТЕ“.

Възможно е да разделим храненето на няколко вида. Имаме официална вечеря, с елегантна обстановка, грижливо подбрани вина и дирижиран разговор. Имаме деловите срещи на джерег, където повечето време не обръщах много внимание на храната, тъй като изтървеш ли някоя реплика или дори поглед, може да се окаже фатално. Имаме кроткото, неформално събиране с „въпросното лице“, когато нито храната, нито разговорът са важни, важното е, че просто си там. Имаме също така „награби нещо и бягай“, когато идеята е да се натъпчеш с някаква храна, без да те интересува нито разговорът, нито удоволствието. След това имаме „хубавата вечеря“, където разкошната храна е единствената причина да присъстваш, а разговорът е просто за да подпомага храносмилането.

А има и един съвсем различен вид вечеря... седнал на великолепна, елегантна маса дълбоко в недрата на Дзур планина, с нетленна домакиня, двойка Господари на дракони и екипче джерегски убийци, едната от които също е Господар на дракони, а другата — източнячка.

Разговорът на такава маса е непредсказуем.

Повечето време Мороулан ни занимаваше с редките си коментари по чародейство, за каквото обикновено не се споменава в дебелите томове — и вероятно не би трябвало. Това ме забавляваше — главно защото седях до Коути (Случайно? В присъствието на Алийра? Ха!) и двамата като цяло бяхме заети с това да си търкаме краката под масата. Лойош ми направи няколко забележки за това, но не смятам за достойно да ги повтарям.

После, докато се бях разсеял, разговорът промени посоката си. Изведенъж Алийра забъбри оживено с дамата, известна като Меча на джерег за нравите на драконите в сравнение с обичаите на джерегите и аз моментално наострих уши. Алийра не правеше нищо току-така.

— Виждате ли — говореше Алийра, — ние убиваме хора, които са си го заслужили. Вие убивате всеки, за когото ви платят.

Ноуратар се направи на изненадана.

— Но вие също получавате възнаграждение, нали? Само дето е леко различно. На един джерегски убиец му се плаща в злато — така поне предполагам. Никога не съм познавала такъв. Един дракон, от друга страна, се възнаграждава с това, че задоволява жаждата си за кръв.

Изсмях се в шепата си. Едно на нула за нашия отбор. Алийра също се усмихна и вдигна чашата си. Изгледах я внимателно. Да, реших веднага... не се заяждам просто така с джерегските нрави. Целеше нещо.

— Кажете ми тогава — заговори Алийра, — кое според вас е по-доброто възнаграждение?

— Ами, никога не съм купувала нещо с жаждата за кръв, но...

— Но е възможно.

— Нима? И какво може да се купи, ако благоволите?

— Империи — отвърна Алийра е'Кийрон. — Империи.

Ноуратар е'Ланя повдигна вежди.

— Империи ли, милейди? Че какво да правя с една империя?

Алийра сви рамене.

— Сигурна съм, че ще измислите нещо.

Огледах присъстващите. Сетра, в челото на масата и вдясно от мен, гледаше Алийра напрегнато. Мороулан, вдясно от нея, също не откъсваше очи от Алийра, като седеше в другия край на масата. Коути, до мен, вляво, гледаше Ноуратар. Зачудих се какво ли става зад маската ѝ. Винаги съм се чудил какво ли става зад хорските маски. Понякога се чудя какво става зад собствената ми маска.

— Вие какво бихте направили с една империя? — попита Ноуратар.

— Попитайте ме като се смени Цикъльт.

— Моля?

— Аз — каза Алийра — в момента съм Наследницата на драконите за трона. Преди това е бил Мороулан — преди да се появя аз.

Спомних си какво ми бяха разправяли за „появата“ на Алийра — запокитена от Бедствието на Ейдрон, взрива, съборил Империята

преди четиристотин години през времето, за да кацне в някакво житно поле на текла. По-късно ми подшушнаха, че Сетра имала пръст в тая история, което звучеше много по-вероятно, отколкото иначе.

Ноуратар изглеждаше леко заинтригувана. Очите ѝ се спряха на висулката с Драконовата глава на шията на Алийра. Всички Господари на дракони носят Драконова глава на видно място. Тази на Алийра беше със синя гема за едното око и зелена — за другото.

— Е'Кийрон, както виждам — каза Ноуратар.

Алийра кимна, сякаш това обясняваше нещо.

Попитах:

— Пропускам ли нещо?

— Дамата — каза ми Алийра — несъмнено е любопитна за родословието ми и защо в момента съм Наследница. Предполагам, си е спомнила, че Ейдрон е имал дъщеря.

— О!

Никога не ми беше хрумвало да се зачудя как така Алийра е станала Наследница толкова бързо, макар да знаех, че е такава, откакто се запознах с нея. Но да седиш на една маса с дъщеричката на оня, който е превърнал цял град в кипнало езеро от сувор хаос, е леко притеснително. Прецених, че ще ми трябва време, за да свикна.

Алийра продължи с обясненията си на Ноуратар.

— Драконовият съвет ме уведоми за решението, след като провериха кръвното ми потекло. Оттогава започнах да се интересувам от генетика. Надявам се, че ще мога да докажа, че имам някакъв недостатък, за да не ми се налага да ставам Императрица, когато се завърти Цикълът.

— Искаш да кажеш, че *не искаш* да бъдеш Императрица? — възкликах.

— Мили Барън, не, разбира се! Не мога да си представя нещо по-досадно. Откакто се върнах, търся начин да се измъкна.

— О!

„Много речовит си станал напоследък, шефе“.

„Мълкни, Лойош“.

Прехвърлих наум всичко чуто до момента и накрая рекох:

— Алийра. Имам въпрос.

— Мм?

— Щом ти си Наследничката на драконите, означава ли това, че баща ти е бил Наследникът преди теб? И ако е бил Наследникът, защо тогава се е опитал да направи преврата?

— По две причини. Първо, защото е било при управлението на западаш феникс и Императорът е отказал да отстъпи след завъртането на цикъла. Второ, тате не беше истинският Наследник.

— Наследникът е умрял през Междуцарствието.

— Да, тогава някъде. Имаше война и той беше убит. Говореше се, че детето му не било дракон. Но това въсъщност беше преди Бедствието и Междуцарствието.

— Бил е убит — повторих. — Разбирам. А детето? Не, не ми подсказвай. Била е прогонена от дома, нали?

Алийра кимна.

— И потеклото? Е'Лания, нали?

— Браво, Влад. Как позна?

Погледнах Ноуратар. Беше зяпнала Алийра с невярващи очи.

— И — продължих с изводите си — си могла да сканираш гените ѝ и си разбрала, о чудо на чудесиите, че въсъщност тя е дракон.

— Да — отвърна Алийра.

— И след като баща ѝ е бил истинският Наследник на трона, то...

— Точно така, Влад — каза Алийра. — Законната Наследничка на трона е Ноуратар е'Лания — Меча на джерег.

Най-шантавото нещо с времето е, когато спре. Пропускам за момента проточването и ви оставям да останеете, докато сенките наоколо се удължават, ако ме разбирате добре.

Погледнах първо Коути, която гледаше Ноуратар, която пък гледаше Алийра. Сетра и Мороулан също гледаха Алийра, която се беше втренчила в нещо невидимо за нас. Очите ѝ, вече яркозелени, проблясваха с отразената светлина на свещите и се взираха в нещо, което ние останалите не бяхме удостоени да видим.

Значи, докато Цикълът се върти и годината не се скапва, и денят не става нито по-светъл, нито по-тъмен, и даже свещите не примигват, започваме да виждаме нещата някак от нова перспектива. Първо погледнах любовницата си, която наскоро ме беше убила, която пък

гледаше партньорката си, която се оказваше, че е Драконовата наследничка на Глобуса — следващата в Цикъла. Тази Господарка на дракони — убийца — принцеса — и каквото още беше, се беше вторачила в Алийра е'Кийрон, пътешественичка от миналото, дъщеря на Ейрон, настояща Наследничка на Глобуса. И т.н.

Най-шантавото нещо с времето е, когато спре. В такива моменти, когато то се изгуби и се превърне (ако може би трябва да става с всички неща) в своята противоположност, то се оказва нещо много помогъщо, отколкото когато е в обичайното си настроение „дай сега да срутим планините“.

Има силата дори да свали маските, зад които се крият дракони, превърнали се в джереги.

Точно тогава, за миг, погледнах Ноуратар и я видях съвсем ясно — нея, някогашната Господарка на дракони. Видях гордост, омраза, мрачно упорство, измамени надежди, вярност и кураж. Обаче се извърнах веднага, защото колкото и да изглежда странно на вас, дето ме слушате толкова търпеливо, всъщност никак не обичам да ме боли.

— Какво искате да кажете? — прошепна тя и светът отново си тръгна по работата.

Алийра не ѝ отговори, но заговори Сетра.

— В началото на царстването на феникс този Цикъл, преди Междуцарствието, Драконовият съвет се събра, за да избере наследник. Реши се, че като му дойде времето, ще е е'Лания. Най-високопоставената фамилия от това родословие бяха лейди Мийра, лорд К'лейър и тяхната дъщеря, Ноуратар.

Ноуратар поклати глава и пак прошепна:

— Нямам такива спомени. Бях дете.

— Предявено бе обвинение — продължи Сетра — и лорд К'лейър, баща ви, предизвика обвинителя си. Имаше война и родителите ви бяха убити. Бяхте преценена от магъоснички и се установи, че потеклото ви е нечисто.

— Но тогава...

— Алийра ви сканира и се оказа, че магъосничките, направили първата преценка, са сгрешили.

Прекъснах я с въпроса:

— Трудно ли е да се направи такава грешка?

Алийра се върна в реалността и отсече:

— Невъзможно.

— Разбирам — рекох.

— Разбирам — рече Ноуратар.

Поседяхме така, всички забили поглед в масата и в очакване някой да зададе очевидните въпроси. Накрая го направи Ноуратар.

— Кой е направил сканирането и кой е оскърбил баща ми?

— Първото сканиране — каза Сетра — беше направено от една моя чирачка, Сетра Младшата.

— Коя е тя? — попитах.

— Казах, моя чирачка — една от многото. Чиракуваше ми преди — колко? — някъде преди около четиристотин години. Научих я на всичко, което можах, и тя ми оказа честта да ми вземе името.

— Господарка на дракони?

— Естествено.

— Аха. Извинявай, че те прекъснах. Говореше за сканирането.

— Тя ми донесе резултатите и аз ги представих на Драконовия съвет. Назначиха тричленна комисия за второ сканиране. Лорд Барит беше единият... — Мороулан и Алийра се спогледаха. Бяхме срецвали сянката му по Пътеките на мъртвите и имахме три съвсем различни впечатления за старото копе... за стария господин. Сетра продължи: — Другото лице беше от дома Атира, като експерт, и още едно от дома Лиорн, да е сигурно, че всичко е коректно. Комисията го потвърди и съветът постыпи, както се полагаше.

— Кой внесе обвинението? — попита Ноуратар.

— Аз — каза Сетра Лавоуд.

Ноуратар скочи. Очите ѝ се впиха в Сетра. Почти усетих енергията, потекла между тях. Стиснала зъби, Ноуратар каза:

— Мога ли да си получа меча обратно, милейди?

Сетра седеше като камък.

— Както желаете — отвърна тя. — Трябва да ви кажа обаче две неща.

— Кажете ги.

— Първо, внесох обвинението, защото това бе мой дълг пред дома на Дракона, така, както го разбирах. Второ, макар да не съм чак такава фанатична по въпроса като Мороулан, мразя да си убивам гостите. Не забравяйте коя съм!

И като го каза, стана и извади Ледоплам — дълга права кама-меч с острие почти трийсет сантиметра. Металът беше светлосин и излъчваше смътно сияние със същия оттенък. Всеки с психонична способност колкото на гъсеница щеше да познае, че е моргантско оръжие, от ония, дето убиват без възможност за пресъживяване. Всеки, който е позапознат с легендите, обкръжаващи особата на Сетра Лавоуд, щеше да се сети, че това е Ледоплам, Велико оръжие, едно от „седемнадесетте“. Каквато и мощ да се криеше в него, тук — под и сред Дзур планина — Ледоплам беше свързан с нея. Единствените други артефакти със сила, сравнима с неговия, бяха мечът Богоколяч и Имперският глобус. Лойош се свря под наметалото ми. Аз затаих дъх.

В този момент по-скоро усетих, отколкото видях как в ръката на Коути падна нож. Почувствах се разкъсан от чувството си за преданост и към едната, и към другата страна. Какво да направя, ако се почнеше бой? Можех ли да спра Коути, или поне да предупредя Сетра? Можех ли да позволя Сетра да бъде наръгана в гърба? Богиньо-демон, защо ли не ме измъкнеш от това!

Ноуратар изгледа Сетра и рече:

— Коути, недей. — Коути въздъхна тихо, а аз изломотих наум благодарствена молитва към Вийра. А после Ноуратар каза на Сетра...
— Бих искала да си получа меча, моля.

— Значи не искате да чуете основанията ми? — отвърна невъзмутимо Сетра.

— Е, добре. Говорете.

— Благодаря ви. — Сетра прибра Ледоплам. Издишах. Сетра си седна, а след малко и Ноуратар, но очите ѝ останаха впiti в Лавоуд.

— Казаха ми — заговори Тъмната дама на Дзур планина, — че потеклото ви е спорно. Ще ме простите за грубостта, но ми предадоха, че сте копеле. Съжалявам, но точно това ми казаха.

Незаконорождението при драгарите е много по-голяма рядкост, отколкото при източняците, защото драгарките не могат да зачеват неволно — поне така са ми разправяли. Общо взето, единствените незаконородени деца са тези, един от родителите на които е ялов (безплодието при драгарите е почти нелечимо). За един драгар „копеле“ като обида е много по-жестоко, отколкото за източняк.

— Освен това ми се каза — продължи тя, — че истинският ви баща не е дракон. — Ноуратар все още не помръдваше, но стискаше

масата с дясната си ръка. — Вие бяхте най-голямoto детe на Драконовия наследник. Беше задължително да се постави на вниманието на съвета, ако е вярно.

— Можех — продължи тя — да се вмъкна тайно в дома на родителите ви с чирачката ми, която е доста опитна в генното сканиране. — Тук Алийра много тихичко изсумтя и предположих, че си има лично мнение за дарбите на Сетра Младшата. — Но реших да не го правя. Така се противопоставих на лорд К'лейър. Той се почувства оскърен и не позволи сканиране. Обяви ми война и прати срещу мен цяла армия.

Тя въздъхна.

— Вече съм им загубила бройката на армиите, опитвали се да превземат Дзур планина. Ако това може да ви утеши, той беше великолепен тактик, напълно достоен за потеклото на е'Ланя. Но аз разчитах на помощта на няколко приятели, наемническа войска и самата Дзур планина. Признавам, че ме позатрудни, но крайният изход беше несъмнен. В края на сражението се оказа, че двамата ви родители са загинали.

— Как? — попита със стиснати зъби Ноуратар.

Добър въпрос, между другото. Защо не са ги пресъживили?

— Не знам. Бяха на бойното поле, но не аз ги убих. И двамата бяха с тежки рани по главите, от магьосничество. Повече не мога да ви кажа.

Ноуратар кимна съвсем леко, а Сетра продължи:

— Формално си присвоих замъка им, разбира се. Там ви намерихме. Бяхте около четиригодишна, мисля. Чирачката ми направи сканирането, а останалото вече го знаете. Замъка ви предадох на дома. Не знам какво е станало със собствеността на родителите ви. Може би има роднини...

Ноуратар кимна отново.

— Благодаря ви. Но това едва ли променя...

— Има и нещо друго. Ако чирачката ми е сгрешила, това се отразява на мен. Освен това очевидно е, че действията ми са пряката причина за всичко това. Вярвам в способностите на Алийра в генетиката повече, отколкото на всеки друг — и тя твърди, че вие сте рожба на Господари на дракони и от двете страни, с доминираща е'Ланя. Искам да разбера какво е станало. Смятам да проведа

разследване. Ако ви убия, това още повече ще затрудни нещата. Ако вие ме убиете, разбира се, ще е невъзможно. Ето защо ще съм ви признателна, ако отложите предизвикателството, докато направя това разследване. След това, ако желаете, ще приема дуел при всякакви условия, които предложите.

— Всякакви условия? — попита Ноуратар. — Включително с обикновена стомана?

Сетра изсумтя.

— Включително джерегски дуел, ако искате.

Ноуратар си седна отново и по устните й пробяга много тънка сянка на усмивка.

— Приемам условията ви.

Двамата с Коути си отдъхнахме. Мороулан и Алийра, доколкото можех да преценя, бяха заинтригувани, но не и притеснени.

Мороулан се окашля и каза:

— Е, добре, може би ще е редно да обсъдим как точно да процедирате.

— Кажете ми следното — каза Сетра. — Ако е имало някакъв заговор, възможно ли е да е бил замесен Барит?

Алийра отвърна „Не“ в същия момент, в който Мороулан каза „Да“. Изкисах се в шепа. Алийра сви рамене и рече:

— Е, може би.

Мороулан изсумтя.

— Във всеки случай възможно ли е да са измамили един атира? И би ли се замесил един атира в подобен заговор? Да не говорим за един лиорн? Ако е било заговор, както казваш, трябвало е да убедят атира да помогне, а ми е трудно да повярвам, че е възможно. А на света няма да се намери и един лиорн, който да го приеме — тъкмо затова ги включват в подобни неща.

Сетра кимна замислено. Аз се намесих.

— Извинявайте, но каква точно е процедурата с поканването на един лиорн и един атира да помогнат в такова нещо? Да не би просто да заставате пред дома Лиорн и да ревете с цяло гърло: „Ей, ще правим генетично изследване, някой да помогне?“ Как точно постъпвате?

Сетра обясни:

— С дома Лиорн е официална молба през Империята за съдействие. С Атира някой обикновено предлага чародей, когото

познава лично или за когото е чувал, и съветът го одобрява.

— А домът Лиорн вероятно ще избере някой, който е запознат с тези неща — добавих аз.

Сетра кимна.

— Добре — продължих с въпросите си. — Но... Алийра, трудно ли е да се фалифицира едно генно сканиране?

— Една малко по-сложна магия за илюзия ще свърши работа — отвърна тя замислено. — Стига този, който прави сканирането, да е некомпетентен.

— А ако не е?

— Няма да се хване.

— Възможно ли е Сетра Младшата да е била излъгана?

— Като нищо — изсумтя тя.

Погледнах крадешком към Сетра Лавоуд; не изглеждаше много убедена. Засега го оставих на страна.

— А Барит?

— Не — отвърна Алийра.

Мороулан се съгласи.

— Какъвто и да е... да беше, той определено не беше некомпетентен.

— Следователно — продължих аз, — ако някой е направил магия, за да изглежда, че Ноуратар не е чист дракон, то Барит трябва да е замесен. Лиорнът може да е бил подведен.

— Влад — отвърна Мороулан, — атиратата също трябва да е бил замесен... и ще трябва да ме убедиш в това.

— Все още не съм го решил — признах. — Но едно по едно. Сетра, как Сетра Младшата е чула за това?

— Не знам, Влад. Беше преди повече от четиристотин години.

— Е, Сетра. На твоята възраст това е почти вчера.

Тя ме погледна учудено. После завъртя очи нагоре и наляво, мъчейки се да си спомни.

— Каза, че го чула от един приятел, който пиел с лейди Мийра. Каза, че лейди Мийра го била казала на приятеля, а пък той — на нея.

— И как се казва приятелят?

Тя въздъхна и се отпусна на стола. Сложи ръце на масата и завъртя очи нагоре. Всички седяхме, гледахме я и не смеехме да дишаме. Изведнъж тя се изправи.

— Влад, беше Барит!

„Интересно — помислих си, — защо ли това не ме изненадва?“
Поклатих глава.

— Вижте, ако искате да разберете какво знае Барит за това, мога да ви кажа къде да го намерите, но не очаквайте, че ще дойда с вас. Веднъж ходих до Портата на смъртта — стига ми за цял живот най-малкото. Плюс това си имам лични проблеми. Един тип се опитва да ме прати там. Образно казано — добавих. — Доколкото знам, вътре не се допускат източияци.

— Както и да е — продължих. — Сетра, спомняш ли си кой беше лиорнът?

— Никога не съм знаела — отвърна тя. — Моето участие беше приключило и не исках повече да имам нищо общо с това. Нямаше ме на второто сканиране.

— О! Тогава, предполагам, не знаеш и кой е атират.

— Точно така.

— Трябва да го има в хрониките — намеси се Алийра. — Оттам можем да го разберем.

Кимнах.

— Не мисля, че в момента можем да постигнем нещо повече, нали?

Сетра, Алийра и Мороулан закимаха. Ноуратар и Коути гледаха безизразно, както и през цялото време. Хрумна ми, че е много странно точно аз да поведа едно такова разследване в историята на дома на Дракона. Но пък в известен смисъл разследването е едно от нещата, в които ме бива. Коути би се справила не по-зле, но тя явно по-малко се интересуваше от това.

— Следващият въпрос — каза Мороулан — е как да представим всичко това на Драконовия съвет. Аз бих предложил двамата с Алийра да се явим пред тях и...

Алийра го прекъсна.

— Може би да го обсъдим по-късно. Все пак това е въпрос за обсъждане между дракони.

Последва кратко, неловко мълчание; после Коути стана.

— Извинете ме. Бих предпочела да се оттегля.

Сетра също стана и й се поклони признателно. После си седна отново, а Мороулан рече:

— Не разбирам какво я беспокои.

Типично.

— Краят на едно партньорство — каза Ноуратар и около очите ѝ сякаш се появиха още бръчици на мъка. Но пък тя сега нали беше Господар на дракони, можеше да не си крие чувствата. Стана, поклони се и излезе след Коути.

Проследих ги с очи, след което погледнах масата. Храната беше изстинала, а виното се беше стоплило. Ако имаше някоя глава лук, сигурно щеше цялата да е прогнила.

11.

„ЕДНА ИГРИЧКА НАБЪРЗО, ШЕФЕ?“

Оставиха ме сам на масата, тъй че известно време си мислех за глави лук. Все още мислех за тях, когато усетих, че някой се домогва до мен психично.

„Кой си ти?“

„Фентор от Черен замък, милорд. Имам информацията, която искахте.“

„За погрома ли? Добре, давай.“

„Било е ограничено до три карета, близо до...“

„Знам къде е станало. Продължавай.“

„Да, милорд. Една редица жилища, всички собственост на едно лице. Почнал е да вдига наемите преди четири недели, оставил нещата занемарени и след това почнал да бие източняци, които се бавят с плащането.“

„Разбирам. Кой е собственикът на жилищата?“

„Един джерег, милорд. Казва се...“

„Ларис“.

„Да, милорд“.

Въздъхнах. „Отдавна ли притежава жилищата?“

Пауза. „Не се сетих да проверя, милорд“.

„Направи го. И разбери от кого ги е купил“.

„Да, милорд“.

„Нешо друго има ли?“

„Все още не, милорд, но продължаваме да работим“.

„Добре. И още нещо: подозирям, че някой е предизвикал безредиците преднамерено. Опитай се да го разбереш“.

„Да, милорд“.

Прекъснахме контакта. Беседата между другото ме подсети, че пак съм започнал да пренебрегвам собствените си дела. Свързах се с Крейгар и му казах да ме очакват след две минути. После превключих

на Сетра, обясних ѝ, че ми се налага да си тръгна и дали ще бъде така любезна да ме телепортира обратно в кантората ми? Беше любезна и ме телепортира.

При това, без да се налага да ѝ обяснявам къде е. Много ме изненадва понякога.

Крейгар ме чакаше, заедно със Светулката и още един, когото не познавах. Влязохме в още порутената сграда и казах на Крейгар да дойде с мен в кабинета. Тръшнах вратата, огледах се и не го видях. Отворих отново вратата и рекох:

— Крейгар, казах да...

— Шефе?

Обърнах се и този път го видях.

— По дяволите, Крейгар, престани да го правиш!

— Какво да правя, Влад?

— Все едно. — „Стига, Лойош“.

„Нищо не съм казал, шефе“.

„Тресат ти се крилата от смях“.

Седнах и вдигнах крака върху бюрото.

— Кой е новият?

— Бияч. Трябва ни още един, можем да си го позволим. Знае, че трябва да го одобриш.

— Как се казва?

— Стадол.

— Не съм го чувал.

— Викат му „Пръчките“.

— А, значи Пръчките? — Изревах: — Мелестав, пусни Пръчките при мен.

Вратата се отвори и новият влезе.

— Седни — казах му.

Пръчките можеше да е получил прякора си, защото приличаше на пръчка, но това можеше да се каже почти за всеки драгар. Все пак беше по-висок и по-тънък от повечето и се държеше така, сякаш всеки кокал и мускул по тялото му е от желе. Когато вървеше, ръцете му се полюшваха, а коленете му изглеждаха отпуснати. Косата му беше с пясъчен цвят, до ушите. Имаше един кичур, увиснал над челото, който

сякаш непрекъснато се опитваше да му влезе в очите. Периодично отмяташе глава да го махне, но той моментално падаше обратно.

Всъщност прякорът му идваше от това, че предпочиташе да борави с две еднометрови тояги. Биеше хората с тях.

— Аз съм Влад Талтош — рекох му. Той кимна. — Искаш да работиш за мен ли?

— Много ясно. Парите са добри.

— Това е, щото в момента сме под пара. Знаеш ли за това?

Той кимна отново.

— Вършил ли си „работка“?

— Не. Няма бъдеще.

— Това е спорно. Чувал съм, че преди няколко години си бачкал мускул. Оттогава какво си правил?

Той сви рамене.

— Имам малко връзки с няколко музиканти и няколко пивници.

Представям ги, те ми бутат процент. Поминък.

— Тогава що го оставяш?

— Няма бъдеще.

— Добре. Влизаш.

— Мерси.

— Това е засега.

Той се надигна мудно и се изнiza. Отново се обърнах за Крейгар.

Трябваше ми малко време, докато го видя, след което го попитах:

— Нещо ново?

— Не. Бачкам по „благодетеля“, но нищо засега.

— Продължавай.

— Ясно.

— Доведи Нарвейн и Шоен.

— Разбрано.

Обади им се и останахме да седим и да чакаме. Докато чакахме...

„Милорд?“

„Да, Фентор?“

„Бяхте прав. Имало е някой, който е предизвикал бъркотията. Изглежда преднамерено.“

„Спипай го и го задръж. Ще искам да...“

„Не можем, милорд“.

„Мъртъв ли е?“

„Да, милорд. При размириците“.

„Разбирам. Случайно или някой го е поръчал?“

„Не мога да разбера, милорд“.

„Добре. А за предишния домовладелец?“

„Джерегът Ларис е взел жилищата някъде преди девет недели, милорд. Не знаем от кого ги е купил. Записките са объркани и изглежда, са използвани фалшиви имена“.

„Разплети го“.

„Ясно, милорд“.

— Кой беше? — попита Крейгар, след като прекъснах контакта. Поклатих глава и не отговорих. Той стана, отиде до килера и се върна с едно сандъче.

— Дето ми ги поиска.

Сандъчето съдържаше доста голяма колекция от инструменти за рязане. Като ги видях събрани така, се удивих как съм могъл да побера толкова желязо по тялото си. Искам да кажа, имаше... не, мисля да не ви занимавам с подробностите.

Помислих дали да не отпратя Крейгар преди да сменя оръжиета, но се отказах. Взех първото, което ми попадна — малък нож за хвърляне, пробвах острието и баланса и го прибрах в наметалото на мястото на двойника му.

Изненадах се колко дълго продължи цялото това вадене и заменяне. Когато най-сетне приключи, Нарвейн и Шоен чакаха. Щом излязох от кабинета, оправих косата си с едната ръка и наместих наметалото с другата, което ми позволи да се опипам и да се уверя, че разните сечива са си на мястото. Много полезен нервен жест.

Нарвейн ме поздрави с намигане. Шоен ми кимна отривисто. Пръчките, изпружен в един стол, вдигна ръка, а Светулката рече:

— Радвам се да те видя, шефе. Вече бях започнал да мисля, че си мит.

— Започваш да мислиш, Светулка. Това вече е подобрение. Да тръгваме, господа.

Този път Лойош пръв излезе през вратата, последван от Светулката и Нарвейн. Другите двама излязоха след мен, а Крейгар остана. Завихме наляво и поехме към Малаковия кръг. Казах „здрасти“ на няколко от клиентелата, които познавах, и на няколко образа, които

работеха за мен. Останах с впечатлението, че бизнесът набира. Това много ме облекчи. Във въздуха все още се долавяше напрежение, но по-скоро като фон.

Стигнахме кръчмата „При фонтана“, после първата врата вляво.

— Пръчки.

— Аха?

— Ей оттука почна белята. Ларис отвори горе малък бизнес, без и една учтива дума да ми прати.

— Мм.

— Доколкото знам, още се върти насам. Светулката и Шоен ще изчакат тук с мен.

— Окей.

Той се обърна и се качи по стълбите. Нарвейн тръгна след него, без да пита. На влизане Пръчките извади двете тояги изпод наметалото си. Подпрях гръб на стената и зачаках. Светулката и Шоен застанаха от двете ми страни, небрежно отпуснати и много нащrek.

„Гледай горе, Лойош“.

„Вече го правя, шефе“.

Скоро след това отгоре и вдясно се чу тръсък. Погледнахме. От прозореца изхвърча някакво тяло и тупна на десетина стъпки от мен. След около минута Нарвейн и Пръчките се появиха отново. Пръчките стискаше нещо в левия си юмрук. С тоягата в другата ръка начерта няколко квадрата в пръстта пред мен. Погледнах го въпросително, но докато отвори уста да ми обясни, забелязах, че около тялото вече се е събрала тълпа. Усмихнах им се.

Тогава Пръчките отвори лявата си шепа и хвърли в разчертаните квадрати няколко камъчета — бели и черни.

— Една игричка набързо, шефе?

— Не, благодаря. На комар не залагам.

Той кимна умно.

— Няма бъдеще в това.

Обиколихме по площада.

След известно време се върнах в кабинета. Съобщих на Крейгар добрата новина, че тази неделя можем да очакваме нарастване на приходите. Той изпърхтя доволно.

— Направи ми една услуга, Крейгар.

— Каква?

— Иди на гости на оня, дето ни каза за ударчето. Виж дали не знае нещо повече.

— На гости? Лично?

— Мда. Лице в лице и прочие.

— Защо?

— Де да знам. Може пък да се окаже нещо по-специален, да видим дали ще ни трябват още прибирачи.

Той сви рамене.

— Добре. Но това няма ли да го изложи на риск?

— Не, ако никой не те забележи.

Той отново изпръхтя.

— Добре. Кога?

— Веднага ще е най-добре.

Този път въздъхна, което си беше живо облекчение след толкова пръхтене.

„Сега какво, Лойош?“

„Хвана ме, шефе. Да намерим Ларис?“

„Много бих искал. Но как? Ако не беше защитен от вещерство, щях да го закова на място“.

„Същото важи и за нас, шефе. Ако не бяхме защитени от магъсничество, щеше да ни закове на място“.

„Сигурно. Ей, Лойош!“

„Да, шефе?“

„Имам чувството... Не знам, напоследък май все те пъдя, като остана с Коути. Ще прощаваш“.

Езикът му ме погъделичка в ухoto.

„Всичко е наред, шефе. Разбирам. Освен това някой ден и аз ще си намеря някоя“.

„Надявам се. Така поне мисля. Я ми кажи: не изключвам ли нещо напоследък? Искам да кажа, тая работа с Коути дали не ми пречи? Чувствам се някак разсеян или нещо такова“.

„Малко, може би. Не се притеснявай. Когато играта загрубее, се справяш много добре, пък и без друго не мисля, че може да се направи нещо“.

„Аха. Знаеш ли, Лойош, много се радвам, че те има“.

„О, стига глупости, шефе“.

Крейгар се върна след около два часа.

— Е?

— Не съм сигурен дали съм научил нещо полезно, или не, Влад. Няма представа къде е Ларис, но е готов да ни каже, ако разбере. Доста беше изнервен от срещата с мен, но това е разбирамо. Е, не точно изнервен. Изненадан може би, и неподготвен. Все едно, не знае нищо, което да ми се струва полезно.

— Хм. Имаш ли чувството, че може да се намерят други като него?

Крейгар поклати глава.

— Добре. Това, предполагам, не ни води доникъде. А другите ни източници? Намерили ли сме някой, който да работи за Ларис?

— Двама. Но с тях нищо не можем да направим, преди да сме натрупали повече фонд. Плащането за „работка“ ще ни разори моментално.

— Само два дни до свършък. Може и да направим нещо дотогава. Остави ме за малко. Искам да помисля.

Излезе. Отпуснах се, затворих очи и отново бях прекъснат.

„Какво има, Фентор?“

„Открихме нещо. Жилищата са били собственост на един Господар на дракони, който е умрял и оттогава почва шиткането“.

„Кога е умрял?“

„Преди около две години, милорд“.

„Аха. И не можахте да разберете кой е бил следващият собственик?“

„Още не, милорд“.

„Продължавай да работиш по това. Кой е Драконът, между другото?“

„Могъщ магьосник, милорд. Казвал се е Барит“.

Виж ти... Кълна се във всички Богове на правосъдието, как можех да наместя това в мислите си? Хрумна ми „съвпадение“, отхвърлих го; пак се върна. Как можеше да е съвпадение? Как можеше да *не е* съвпадение?

„Милорд?“

„Фентор, разбери всичко, което можеш, за това, веднага. Включи хора. Влез в имперските регистри, подкупи хронисти, каквото трябва,

но го разбери“.

„Да, милорд“.

Барит... Барит...

Могъщ магьосник, чародей, Господар на дракони. Беше стар, когато умря, и си бе създал такова име, че вече не го наричаха по потекло. По-скоро потомците му бяха започнали да се наричат „е'Барит“. Беше умрял преди две години и паметникът му, до Пропадите при Портата на смъртта, беше наследен бойното поле на най-кървавата битка след Междуцарствието.

Барит.

Много лесно беше да си представи човек, че е замесен в някакъв заговор вътре в дома на Дракона, но какво общо можеше да има с джерегите? Възможно ли беше *той* да е благодетелят на Ларис? Или някой от потомците му? Но ако да — защо?

Нещо повече, ако имаше някаква връзка между моя проблем с Ларис и проблема на Ноуратар с Барит, това означаваше някаква много дълбока интрига, а Господарите на дракони просто *не са* интриганти — вероятно с изключение на Алийра, и то само в ограничена сфера.

Нима наистина ми предстоеше ново гостуване до Пропадите при Портата на смъртта и Пътеките на мъртвите? Потръпнах. Много добре помнех последната си визита и знаех, че тамошните обитатели изобщо нямаше да приемат повторната ми поява особено сърдечно. Щеше ли да има някаква полза, ако го направех? Едва ли. Последния път Барит определено не беше добре разположен към мен.

Но все пак не можеше да е съвпадение. Ей така, името му отново да се появи, като собственик на жилищата, използвани от Ларис. Защо просто не бяха прехвърлени на наследниците му? Защото някой си е поиграл с регистрите? Може би. Което щеше да обясни защо за Фентор се оказа толкова трудно да проследи собствеността. Но тогава кой? И защо?

Бързо се свързах с Мороулан.

„Да, Влад?“

„Кажи ми за Барит“.

„Хмм“.

„Това вече го знам“.

„Какво точно искаш да научиш, Влад?“

„Как е умрял?“

„А? Не знаеш ли?“

„Ако знаех... не, не знам“.

„Поръчково убийство“.

О. Това поне обясняваше някои от подмятанията му по мой адрес.

„Аха. И как е станало? Изненадва ме, че един толкова опитен магьосник като Барит ще се остави да го накълцат“.

„Доколкото си спомням, Влад, вие джерегите имате една поговорка...“

„А? Да. «Колкото и ловък да е магьосникът, един нож между плещките ще му смачка сериозно фасона»“.

„Точно“.

„Значи е бил джерег?“

„А да познаваш други наемни убийци?“

„Пълно е с аматьори, които ще наръгат всекиго за пет жълтици. Един джерег едва ли би поел «работа» над особа, която не е от дома; обикновено не се и налага, освен ако някой не заплашва да се обърне към Империята за нещо или...“

Вкочаних се.

Мороулан каза: „Да, Влад? Или...?“

Оставил го да почака. Или, тъкмо се канех да кажа, освен ако е направено като специална услуга, уредена от някой джерег за приятел от друг дом. Което означаваше, че може би, може би, Барит в края на краищата не стоеше зад всичко това. Може би е действал с въпросния някой и след това на другото лице му се е наложило да се отърве от Барит. И това друго лице е покровителят на Ларис. И след като Ларис е помогнал да се разкара Барит, благодетелят му е бил готов да помогне на Ларис да разкара мен. Най-обикновена размяна на услуги.

„Влад?“

„Извинявай, Мороулан, опитвам се да решава нещо. Задръж така за момент, моля те“.

„Добре“.

Значи покровителят на Ларис е действал с Барит преди около две години. Точно така. Кой би могъл да го знае?

„Мороулан, кой би могъл да познава някой, който е работил с Барит малко преди той да умре?“

„Не съм сигурен, Влад. Аз самият не знам. Нямахме много взимане-даване с него, докато беше жив. Може би трябва да прескочиш до Черен замък и да поразпиташ“.

„Да... може би ще направя точно това. Е, благодаря ти. Ще ти се обадя по-късно“.

„Винаги си добре дошъл, Влад“.

Добре, добре. Много добре.

Най-малкото Ларис беше забъркан с някой друг и този някой друг, изглежда, Господар на дракони, му помагаше срещу мен. Ако можех да разбера кой е, може би щях да го отстрания просто като го заплаша, че ще го изложа — Господарите на дракони нямат високо мнение за особи от техния дом, помагащи на джерегите.

Разкриването му означаваше да разбера кой е притежавал въпросните жилища. Хм. Свързах се с...

„Фентор?“

„Да, милорд?“

„Направи ми списък на всички живи в момента потомци на Барит. Да е готов до един час“.

„До един час ли, милорд?“

„Да“.

„Но... слушам, милорд“.

Прекъснах връзката и превключиух на друга.

„Кой е?“

„Сетра, здрави“.

„А, Влад. Добър вечер. Какво има?“

„Още ли е наложително да държите Ноуратар и Коути в плен?“

„Тъкмо го обсъждахме с Алийра. Защо?“

„Няма да е зле Коути да е свободна тази вечер“.

„Разбирам“. Последва пауза, след което: „Добре, Влад. Алийра и Мороулан не възразяват“.

„И двете ли ще ги пуснете?“

„Колебанията бяха за източнячката. Според нас Ноуратар е дракон все пак“.

„Аха. Благодаря ти“.

„Няма защо. Ще им го кажа веднага“.

„Ако може да е след пет минути, става ли?“

„Както желаеш“.

„Благодаря ти“.

Вдишах дълбоко и започнах да се съсредоточавам към Коути, която всъщност не познавах много добре. Но помислих аа лицето й, за гласа й, за...

„Владимир!“

„Позна от първия път. Какво ще правиш тази вечер?“

„Какво ще... Какво мислиш, че ще правя? Приятелите ти още не искат да ни пуснат“.

„Мисля, че това може да се уреди. В случай, че стане, дали дамата ще ми позволи да я придружа на едно малко събиране тази вечер?“

„За мен ще е чест, преблагородни милорд“.

„Чудесно. Тогава ще се видим след час“.

„Очаквам го с нетърпение“.

Прекъснах контакта и ревнах на охранителите си да ме придружат до вкъщи, за да се облека подходящо за случая. Не е редно човек да се явява немарливо облечен в Черен замък.

12.

„МИЛА Е, НАЛИ?“

Два телепорта след като излязох от къщи, вече бях в Черен замък, с Коути и с разстроен стомах. Коути беше облечена убийствено, в дълъг панталон в светлосиво, блуза в същия цвят и сив плащ с черни кантове. Аз носех новите си панталони, новия си кожен елек и наметалото си. Приличахме на брачна двойка.

Лейди Тилдра ни посрещна, поздрави Коути по име и ни покани в банкетната зала. Сигурно бяхме впечатляваща гледка... двама източници, и двамата в цветовете на джерег, с Лойош на лявото ми рамо, между двамата.

Никой не ни обърна внимание.

Свързах се с Фентор и му казах къде съм. Той се появи, намери ме и скришом ми подаде сгъната хартийка. След като ни остави, двамата с Коути се позавъртяхме малко, видяхме се с този и онзи и разгледахме „трапезарията“ на Мороулан, като от време на време ни подхвърляха оскърбления. След това я представих на Некромантката.

Коути се поклони, сгъвайки врат, което е малко по-почтително от кимването. Некромантката не изглеждаше особено заинтересувана, но отвърна на поклона ѝ. На Некромантката ѝ е все тая дали си драгар или източняк, джерег или дракон. За нея или си жив, или си умрял и те харесва повече, ако си умрял.

Попитах я:

— Познаваше ли Барит?

Тя кимна разсейно.

— Знаеш ли дали е работил с някого преди да умре?

Тя поклати глава, пак така разсейно.

— Ами, ъъ... благодаря — отвърнах вежливо и продължихме из навалицата.

— Владимир — рече Коути, — каква беше цялата тази история с Барит?

— Мисля, че някой стои зад Ларис... някоя важна клечка, вероятно от дома на Дракона. Смятам, че въпросният някой по някое време е действал с Барит. Опитвам се да разбера кой е.

Отведох я в един ъгъл и извадих бележката на Фентор. Имаше няколко имена. Никое от тях не ми говореше нищо.

— Познаваш ли някое от тези имена?

— Не. Трябва ли?

— Потомци на Барит. Май ще трябва да ги проучва всичките.

— Защо?

Описах ѝ накратко случката с погрома. Красивото ѝ личице се изкриви от яд.

— Ако знаех какво си е наумил...

— Ларис ли?

Тя не отговори.

— Защо го взимаш толкова навътре? — попитах.

Тя ме изгледа.

— Защо го взимам толкова навътре? Той използва нашите. Нашите хора, източняците, са били пребивани и избивани, за да бъдат подведени няколко стражи. Какво искаш да кажеш с това „защо го взимаш навътре?“

— Коути, от колко време живееш в Империята?

— През целия си живот.

Свих рамене.

— Не знам. Предполагам, че съм му свикнал, нищо повече. Очаквам такива работи.

Тя ме изгледа студено.

— И вече не ти пуга, нали?

Отворих и затворих устата си два пъти.

— Все още ми пуга, предполагам, но... Проклетата му Порта на смъртта, Коути. Знаеш що за народ живее по тези краища. Ти си се измъкнала, аз съм се измъкнал. Всеки от тях...

— Говна. Не почвай с това. Говориш като някой сводник. „Не ги използвам повече, отколкото те самите искат. Ако искат, могат да вършат нещо друго. Харесва им да бачкат за мен“. Говна. Предполагам, че изпитваш същото и към робите, нали? Сигурно им харесва, иначе щяха да избягат.

Честно казано, никога не ми беше хрумвало да мисля за това. Но Коути ме гледаше с гняв в красивите си кафяви очи. Изведнъж нещо се ядосах и казах:

— Виж какво, аз не съм „работил“ по източник, тъй че не ми пробутвай разни...

— Я не на мене тия! — сопна се тя. — Забъркахме се веднъж, съжалявам. Но все пак беше поръчка, нали? Няма нищо общо с това да ти е все едно за нашите. — Продължаваше да ме гледа с ярост. С ярост са ме гледали експерти по въпроса, но това беше друго. Отворих уста да ѝ кажа какво общо има, но не можах. Изведнъж си помислих, че мога да я загубя, точно сега. Беше все едно да влезеш в някоя кръчма, където трябва да „финализираш“ някого, и да разбереш, че вардачите му са по-добри от теб. Само че в онзи случай губиш само живота си. Стоях вцепенен, разбрал, че съм на ръба на една голяма загуба.

— Коути — понечих да заговоря, но устата ми беше пресъхнала. Тя извърна лице. Стояхме така, в един от ъглите на трапезарията на Мороулан, сред цялата драгарска гмеж наоколо, но все едно че бяхме в някаква своя вселена.

Колко стояхме така, не знам. Накрая тя се обърна и ми каза:

— Забрави, Влад. Хайде просто да се позабавяваме.

Поклатих глава.

— Почакай.

— Да?

Хванах я за ръцете, извърнах я и я отведох до един малък алков, встрани от главното помещение. И ѝ заговорих:

— Коути, баща ми държеше ресторант. Единствените, които влизаха там, бяха текли и джереги, защото никой друг не искаше да има взимане-даване с нас. Баща ми, Боговете на правосъдието дано прокълнат душата му за хиляда години, не ми позволяваше да имам нищо общо с източници, защото искаше да бъде приет за драгар. Ти, може би, си взела титла, след като си посьбрала малко пари, за да можеш да получиш връзка с Глобуса. Моята я получих от баща ми, който похарчи спестеното през целия си живот, защото искаше да бъде приет за драгар.

— Баща ми се опита да ме принуди да уча драгарска фехтовка, защото искаше да бъде приет за драгар — продължих. — Опита се да ми попречи да уча вещерство, защото искаше да бъде приет за драгар.

Така мога да продължа още час. Мислиш ли, че сме приети за драгари? Глупости! Отнасят се с нас като с барабонки на текла. Онези, които не ни презират, че сме източници, ни презират, защото сме джереги. Хващаха ме и ме пердашеха, докато... все едно.

Тя понечи да каже нещо, но я отрязах.

— Не се съмнявам, че можеш да ми разкажеш не по-малко неприятни неща; нямам предвид това. — Зашепнах. — Мразя ги — казах ѝ и толкова силно стиснах ръцете ѝ, че тя изохка. — Влязох в организацията като „мускул“, за да ми се плаща затова, че ги бия, и започнах „работка“, за да ми се плаща, че ги убивам. Сега с бачкане се катеря нагоре в организацията, за да имам власт да правя каквото поискам, по собствените ми правила и може би за да покажа на няколко от тях какво се случва, когато подценят източници.

Гледах я в очите.

— Има изключения — Мороулан, Алийра, Сетра, още неколцина. За теб — може би Ноуратар. Но те са без значение. Дори когато бачкам за работодателите си, ми се налага да забравям презрението си към тях. Налага ми се да се преструвам, че не искам да ги видя разкъсани. Онези приятели, за които споменах — онзи ден си обсъждаха как да завладеят Изтока ей така, пред очите ми — все едно че не би трябвало да ми пuka.

Замълчах и си поех дъх.

— Така че трябва да не ми пuka. Трябва да се самоубеждавам, че не ми пuka. Това е единственият начин да запазя разсьдъка си: правя това, което трябва да правя. И единственото дребно удоволствие в този живот е удовлетворението от набелязаната цел, колкото и нищожна да е тя, и постигането ѝ.

— На колко души можеш да се довериш, Коути? — попитах. — Не говоря за доверието, че няма да ти забият ножа в гърба, имам предвид *доверие* — доверие в душата си? На колко? До този момент Лойош беше единственото същество, с което можехме да си споделяме неща. Без него отдавна щях да превъртя, но все пак не можем да си говорим като равни. Това, че те намерих, беше... не знам, Коути. Не искам да те загубя, това е всичко. Не и за нещо толкова глупаво.

Вдишах отново.

— Много говоря. Това е всичко, което исках да ти кажа.

Докато ѝ говорех, лицето ѝ се беше отпуснало, гнева вече го нямаше. Тя ме прегърна и се притисна до мен.

— Обичам те, Владимир.

Зарових лице в шията ѝ и оставил сълзите да потекат.

Лойош ме кльвна по врата. Усетих, че Коути го чеше по главата.

Малко по-късно, когато се съвзех, Коути изтри лицето ми с ръце, а Лойош ме близна по ухото. Тръгнахме обратно, за да се слеем с пируващото множество. Коути положи ръка на лявата ми ръка; покрих я с дясната и я стиснах.

Забелязах Магьосничката в зелено, но я избегнах — точно в този момент нямах желание да се заяждам с нея. Потърсих с очи Мороулан, но не го видях. Забелязах, че Некромантката говори с някаква висока тъмнокоса драгарка. Последната се обърна за миг и изведнъж ме порази приликата ѝ със Сетра Лавоуд. Зачудих се...

— Извинете — казах, след като се приближих до тях. Прекъснаха разговора си и ме погледнаха. Поклоних се на непознатата.

— Аз съм Владимир Талтош, от дома Джерег. Това е Камата на джерег. Мога ли да попитам към кого имам честта да се обърна?

— Можете — отвърна тя.

Изчаках. После се усмихнах.

— Та към кого имам честта да се обърна?

— Аз съм Сетра. — Бинго!

— Много съм слушал за вас от съименничката ви — рекох ѝ.

— Несъмнено. Ако това беше всичко, което искахте да кажете, в момента просто съм заета.

— Разбирам — отвърнах учтиво. — Впрочем, ако можете да отделите няколко мига...

— Уважаеми източняко — каза тя, — в течение съм, че Сетра Лавоуд, по причини, които само тя си знае, предпочита да търпи присъствието ви, но аз вече не съм нейна чирачка, така че не виждам защо и аз трябва да го правя. Нямам никакво време за източняци, нямам време за джереги. Всичко това ясно ли ви е?

— Напълно. — Поклоних се още веднъж; Коути — също. Лойош ѝ изсъска, докато им обръщахме гръб.

— Мила е, нали?

— Много — отвърна Коути.

В този момент Мороулан се появи, в компанията на Ноуратар. Беше облечена в черно и сребристо, цветовете на дома на Дракона. Погледнах Коути; лицето ѝ беше безизразно. Приближихме ги, пробивайки си път през тълпата.

Ноуратар и Коути се спогледаха и не можах да разбера какво си размениха. Но след това се усмихнаха и Коути каза на глас:

— Цветовете ти отиват. Добре изглеждаш в тях.

— Благодаря — промълви Ноуратар. Забелязах, че на кутрето на дясната си ръка носи пръстен — глава на дракон с две червени очи.

Обърнах се към Мороулан.

— Официално ли е?

— Все още не — каза той. — Алийра говори с Драконовия съвет за провеждане на разследване. Може би ще отнеме още няколко дни.

Отново погледнах Ноуратар и Коути, които си приказваха на няколко крачки от нас. Мороулан си мълчеше. Да знаеш кога да си мълчиш е рядко умение за един мъж, още повече за аристократ, но Мороулан го притежаваше. Поклатих глава и се загледах в Коути. Първо, бях ѝ се ядосал, след това ѝ бях стоварил проблемите си; и точно когато нейната партньорка от — колко? — поне пет години, всеки момент щеше да стане Господарка на дракони.

Богиньо-демон! Онова, което Коути бе преживяла като дете, сигурно много приличаше на моето, ако не беше и по-лошо. Приятелството ѝ с Ноуратар трябваше да е било като моето с Лойош и сега тя виждаше края му. Богове, какъв безчувствен задник мога да съм, когато се пробвам!

И тогава я погледнах, отзад и отстрани. Всъщност досега не бях я поглеждал истински. Както може да ви увери всеки мъж поне с малко опит, външността няма абсолютно никакво значение, що се отнася до спането. Но Коути можеше да се нарече привлекателна по всички човешки стандарти. Ушите ѝ бяха кръгли, ни най-малко заострени, и забележете, нямаше и следа от лицево окосмяване. (Противно на убеждението на някои драгари, само мъжките източници имат мустаци — не знам защо.) Беше по-ниска от мен, но имаше дълги крака и това я правеше да изглежда по-висока. Тънко лице, почти като на ястreb, и пронизващи кафяви очи. Косата ѝ беше черна, съвсем

права, падаше под раменете. Явно ѝ отделяше много внимание, защото блестеше на светлината и беше съвсем равно подрязана.

Гърдите ѝ бяха малки, но стегнати. Кръстчето ѝ — тънко. Задничето ѝ също беше малко, а краката ѝ — тънки, но мускулести. Повечето от това, разбирате, по-скоро си го спомнях, отколкото го виждах, но реших, че и на това ниво съм се справил доста добре. Малко грубо се изразих, предполагам, но...

Тя се извърна от Ноуратар и забеляза, че я гледам. Странно защо, това ме зарадва. Тръгна към мен и ѝ протегна лявата си ръка; тя я хвана и я стисна. Посегнах за контакт с нея и този път се получи по-лесно от предишния.

„Коути...“

„Всичко е наред, Владимир“.

В този момент Ноуратар се приближи до нас и каза:

— Искам да поговоря с вас, лорд Талтош.

— Наричайте ме Влад.

— Както желаете. Извини ни, Коути — каза тя и двамата минахме малко встрани.

Преди да е успяла да каже нещо, почнах аз:

— Ако сте намислили да ми дрънкате глупости от сорта на „да не си посмял да я нараниш“, откажете се.

Отвърна ми с усмивка:

— Познавате ме, изглежда. Но защо да се откажа? Не се шегувам. Ако я нараните ненужно, ще ви убия. Просто сметнах за редно да ви предупредя.

— Умният сокол крие ноктите си — казах аз, — и само калпавият убиец предупреждава жертвата си.

— Да ме ядосате ли се опитвате, Влад? Държа на Коути. Държа на нея толкова, че ще унищожа всеки, който ѝ причини болка. Чувствам, че съм длъжна да ви го кажа, за да го избегнете.

— Колко мило от ваша страна! А вие самата? Не я ли наранихте повече, отколкото бих могъл аз?

За моя изненада, тя дори не се опита да се ядоса. Каза само:

— Може и така да изглежда, и знам, че съм я наранила, но не толкова тежко, колкото бихте могли да я нараните вие. Забелязах как ви гледа.

Свих рамене.

— Не разбирам какво значение има. Както вървят нещата, без друго ще съм умрял до неделя-две.

Тя само кимна. Не изглеждаше, да речем, смазана от съчувствие.

— Ако наистина не искате да бъде наранена, можете да се опитате да ми помогнете да остана жив.

Тя се позасмя.

— Добър опит, Влад. Но знаете, че си имам стандарти.

Свих рамене и споменах нещо, което от известно време ми се въртеше в главата:

— Ако бях чул, че ви търси, щях да вложа всичко и да ви наема сам, и тогава нямаше да се забъркam в цялата тази каша.

— Онзи, който ни нае, нямаше нужда да ни търси — той знаеше къде да ни намери, така че не е имало как да го чуете.

— О! Де да имах и аз тази привилегия.

— Представа нямам как ни намери — малцина го знаят. Но все едно. Казах каквото исках и мисля, че разб...

Мълкна и погледна над рамото ми. Не се обърнах, просто по навик.

„Какво има, Лойош?“

„Кучката, дето я срещнахме преди малко. Факирката в шартрьоз или каквото е там“.

„Страхотно!“

— Мога ли да ви прекъсна? — чу се зад гърба ми.

Погледнах Ноуратар и повдигнах вежди. Тя кимна. Тогава се обърнах и рекох:

— Лейди Ноуратар е'Ланя, това е...

— Аз съм Магъосничката в зелено — каза Магъосничката в зелено. — И мога да се представя сама, източняко.

Въздъхнах.

— Защо имам чувството, че не съм желан тук? Все едно. — Поклоних се на Ноуратар, а Лойош изсъска на Магъосничката.

Докато се отдалечавах, Магъосничката казваше:

— Източняци! Много ще съм доволна, когато Сетра Младшата тръгне да ги трепе. А вие?

Чух Ноуратар да казва: „Едва ли“, с много хладен тон, след което, слава на боговете, престанах да ги чувам. И изведенъж се сетих нещо: Издирвах атира, замесен в заговора срещу Ноуратар.

Магьосничката в зелено беше атира. Просто едно „може би“. Но трябваше да помисля как да го потвърдя или отхвърля.

Върнах се при Коути и казах:

— Нещо да ни задържа тук?

Тя ме погледна изненадано, но поклати глава.

— Дали да не си ходим? — попитах.

— Нямаше ли да проверяваш онзи списък?

— Този прием продължава двайсет и четири часа в денонощието, пет дни в неделата. Ще изчака.

Тя кимна. Поклоних се на Мороулан, излязохме през вратата и надолу до входа, без да се сбогуваме с никой друг. Един от магьосниците на Мороулан стоеше на прага. Накарах го да ни телепортира до жилището ми. Мисля, че когато пристигнахме, гаденето в стомаха ми не беше само заради телепорта.

Жилището ми по онова време се намираше над дюкяна на един майстор колар, на улица Гаршош, близо до пресечката с Медникарска. Беше просторно за парите си, тъй като беше таванско и наклоненият таван щеше да дразни някой драгар. Доходът ми, малко преди да започне историята с Ларис, ме караше да мисля дали да не го сменя с по-голямо, но толкова по-добре, че не го направих.

Седнахме на дивана. Прегърнах я през раменете и казах:

— Разкажи ми за себе си.

Тя го направи, но вас това не ви засяга. Ще кажа само, че се оказах прав в предположенията си за жизнения й опит.

Заговорихме за други неща и в един момент й показах мишената си в задната стая, така че да мога да мяtam през коридора, от трийсет стъпки разстояние. Мишената между другото беше с форма на драконова глава. Тя реши, че е много ефектно.

Извадих шест ножа и четири от тях забих в лявото око на мишената.

— Добро хвърляне, Влад — каза тя. — Може ли да опитам?

— Разбира се.

Вкара пет ножа в лявото око, а шестия — само на косьм встани.

— Разбирам, че трябва доста да се упражнявам — рекох.

Тя се усмихна. Прегърнах я.

„Влад“, каза някой.

„Какво, проклетите му дяволщини на Пропадите при Портата на смъртта иск... О, Мороулан!“

„Лош момент ли, Влад?“

„Можеше и да е по-лош. Казвай“.

„Току-що говорих с Алийра. Открила е имената на лиорнката и атиратата, които са били включени в изследването на лейди Ноуратар. Също така, би могъл да уведомиши приятелката си Коути, че Драконовият съвет е постановил официално сканиране за утре, в шест следобед“.

„Добре. Ще ѝ кажа. Кои са имената?“

„Лиорнката е била графиня Неоренти, атиратата — баронеса Тиерелла“.

„Баронеса Тиерелла, а? Мороулан, възможно ли е баронеса Тиералла да е истинското име на Магьосничката в зелено?“

„Какво? Това са абсурди, Влад. Тя...“

„Сигурен ли си?“

„Напълно. Защо?“

„Няма значение. Току-що се лиших от хипотеза, която ми харесваше. Е, благодаря ти“.

„Няма защо. Желая ви приятна вечер и съжалявам, че не останахте повечко на приема ми“.

„Друг път, Мороулан“.

Предадох на Коути новината за Ноуратар, което развали настроението ѝ, но какво можех да направя? Отидох до кухнята и донесох вино, после се свързах с Фентор.

„Да, милорд?“

„Домът Лиорн, графиня Неоренти. Домът Атира, баронеса Тиерелла. Живи ли са? Ако да, разбери къде живеят. Ако не, разбери как са умрели. Действай“.

„Да, милорд“.

Коути въздъхна.

— Приключи — побързах да я уверя. — Беше само...

— Не е за това — отвърна тя. — Просто съжалявам, че няма как да ти помогна с Ларис. Но всичката информация, която имам, дойде от него и не мога да ти я кажа, дори да е полезна.

— Разбирам. Трябва да разчиташ на себе си.

Тя кимна.

— Толкова лесни изглеждаха нещата, само допреди една неделя. Искам да кажа, бях щастлива... предполагам. Чувствахме се сигурни. Причините ми да искам да убивам драгари са същите като твоите, а Ноуратар — ами, тя просто мразеше всичко. Освен мен, предполагам.

— Отново сложих ръка на рамото ѝ. — Но сега... е, щастлива съм, че получава каквото иска, въпреки че е успяла да се самоубеди, че вече не го иска, но аз... — Сви рамене.

— Знам — промълвих. А сега искате ли да чуете нещо безумно? Искаше ми се ужасно да кажа нещо като: „Надявам се, че ще мога да я заместя“, или може би: „Аз ще съм с теб“, или дори: „Обичам те, Коути“. Но не можех. Защо ли? Защото, доколкото можех да преценя, скоро щях да съм мъртъв. Ларис продължаваше да ме дебне, все още разполагаше с повече ресурси от мен и най-важното — знаеше къде да ме намери, а аз не знаех къде да го намеря. Така че, при създалите се обстоятелства, можех ли да направя нещо, с което още повече да я привържа към мен? Беше лудост. Поклатих глава и не отворих уста.

Погледнах я и забелязах, че гледа над рамото ми и кима лекичко.

„Лойош?“

„Кажи, шефе“.

„Какво ѝ говориш, по дяволите?“

„Това, което щеше да ѝ кажеш сам, ако имаше мозък колкото на един тъп дзур“.

Посегнах да го сграбча за гушата, но той отхвърча на перваза. Станах, изръмжах и усетих докосване по ръката.

— Владимир — каза тя кротко, — хайде да си лягаме.

Е, между това да откъснеш врата на един нагъл, хлевоуст джерег-всезнайко и да правиш любов с най-красивата жена на света... Искам да кажа, изборът не беше много труден.

13.

„Е, А КАКВО ДА НАПРАВЯ СПОРЕД ТЕБ? ДА ГО ЦЕЛУНА?“

„Милорд?“

„Да, Фентор?“ Събудих се напълно и придърпах Коути към себе си.

„Издирих графиня Неоренти“.

„Браво, Фентор. Доволен съм. А атират?“

„Милорд, сигурен ли сте за името й? Баронеса Тиерелла?“

„Така мисля. Бих могъл да проверя пак. Защо? Не можа ли да я намериши?“

„Прерових всички записи възможно най-старателно, милорд. В дома Атира никога не е съществувала особа с име «Тиерелла». Нито баронеса, нито каквото и да е“.

Въздъхнах. Защо, Вийра проклета, животът трябва да е толкова сложен?

„Добре, Фентор. Ще помисля за това утре. Сега поспи малко“.

„Благодаря, милорд“.

Контактът се прекъсна. Коути се беше събудила, сгущена до мен.

— Какво става, Владимир?

— Нова неприятност. Да го забравим засега.

— Ммммм.

„Лойош“.

„Кажи, шефе?“

„Опростен си условно“.

„Да бе, знам“.

След няколко кратки, щастливи часове вече се бяхме събудили и във форма. Коути предложи да ми купи закуска и приех. Преди да излезем, тя обиколи из стаите и огледа разните джунджурии. Подхвърли нещо за евтиния дубликат на скъпа скица на Катана на

Дзур планина, изсмя се добродушно на жалката имитация на източняшки кристал и щеше да продължи така целия ден, ако не бях казал:

— Кажи ми, като решиш да приключиш с огледа. Огладнявам вече.

— Мм? О, извинявай. — Огледа отново жилището. — Просто изведнъж се почувствах като у дома си.

Буца заседна на гърлото ми, а тя ме хвана за ръката и ме поведе към вратата.

— Къде ще ядем? Владимир?

— Какво? О, все едно. Има едно хубаво място няколко врати понагоре, с чисто сребро и за клавата няма да ти трябва лъжица.

— Добре звучи.

Лойош се настани на рамото ми и тръгнахме по улицата. Беше някъде четири часа след съмване и някои заведения вече бяха отворени, но движението по улицата беше оскъдно. Влязохме в „При Цедик“ и Коути ми купи две мазни наденички, с топъл хляб и подходящо количество клава. Същото донесе и за себе си.

— Току-що се сетих, че все още не съм ти готвил — казах.

— Аз пък се чудех кога ще ти остане време. — Усмихна ми се.

— Знаеш, че мога да готвя? — Тя продължи да се храни. — Знаеш ли, ще трябва да поработя над биографията ти. Просто за да сме квит.

— Повечето ти го разказах снощи, Владимир.

— Не се брои — изсумтях. — Не е същото.

По средата на яденето проверих часа и реших, че е време да свърша малко работа.

— Извини ме — казах на Коути.

„Мороулан...“

„Да, Влад?“

„Онази атира, дето ми я даде, не е“.

„Моля?“

„Не е атира“.

„А каква е?“

„Доколкото знам, тя не съществува“.

Последва пауза. „Ще го проверя и ще те уведомя за резултати“.

„Добре“.

Въздъхнах и останалата част от закуската мина в мълчание. Не се задържахме много, защото да си в публично заведение без охрана може да е опасно. Достатъчно беше някой сервайор, който знае какво става, да съобщи на хората на Ларис и щяха да пратят някой да ме закове. Коути го разбираше, затова не възрази, когато я подканах да ставаме.

Всъщност разбираше го толкова добре, че излезе от ресторант пред мен просто за да се увери, че никой не ме дебне. Лойош направи същото.

„Шефе, задръж!“ И…

— Владимир!

И за първи път в живота си замръзнах, в пълна криза. Защо ли? Защото всичките ми инстинкти и тренировка ми диктуваха да залегна и да се дръпна от вратата, но разумът ми подсказваше, че Коути е сама срещу убиец.

Стоях там като пълен идиот, а Коути изхвърча навън и тогава видях някого пред себе си — стискаше магьоснически жезъл. Замахнах и Маготрепача падна в ръката ми преди да съм разбрал какво правя. Усетих тръпка нагоре по ръката и разбрах, че съм прихванал нещо. Видях го, че изруга, но преди да успее да направи още нещо, от врата му щръкна дръжката на кама. С каквото и да се занимаваше Коути в този момент, явно ѝ беше останало време да държи вратата под око. Изхлузих се навън, извадих стилета и успях да пусна психонично „Помощ!“ до Крейгар. И тогава видях още трима!

Единият ревеше и се мъчеше да отпъди Лойош, другият се дуелираше меч срещу меч с Коути. Третият ме забеляза и ръката му замахна. Скочих на земята към него и се превъртях (трябва да ви кажа, че никак не е лесно с рапира на кръста), и онова, което хвърли по мен, не улучи. Изритах с крака, но той отскочи. В лявата му ръка имаше нож за мятане. Надявах се да не уцели някоя от виталните ми точки.

После ножът падна от ръката му и в китката му разцъфна кама. Възползвах се от възможността да скоча на крака и да му направя онова, което се канеше да направи на мен. Смятах, че сърцето му е достатъчно витална точка. Познах.

Бързо погледнах към Коути и се уверих, че се справя добре със своя „човек“, който явно не беше свикнал на фехтовка с противник, откриващ само едната си страна. Извадих рапирата си и направих две

крачки към онзи, с когото се биеше Лойош. Той замахна към него за последно, обърна се срещу мен, надигна меча си и върхът на рапирата ми се заби в лявото му око. Обърнах се към Коути. Тя почистваше оръжието си.

— Да се разкарваме, бойци — казах, след като Лойош кацна на рамото ми.

— Добра идея. Можеш ли да телепортираш?

— Не и когато съм възбуден. Ти?

— Не.

— Ами да повървим тогава. До кантората ми.

Коути допочисти оръжието си. Върнахме се в „При Цедик“, излязохме през задната врата и закрачихме небрежно към кантората. Ако бяхме тръгнали бързо, щяхме да привлечем още повече внимание, но не знам дали има нещо по-трудно на този свят от това да се мъчиш да крачиш небрежно, когато сърцето ти препуска в галоп и адреналинът пулсира в системата ти. Треперех като текла и съзнанието, че това ме прави още по-уязвима жертва, никак не ми помагаше.

Бяхме изминали по-малко от едно каре към кантората, когато се появиха нови четирима джереги... Светулката, Н'аал, Шоен и Пръчките.

— Добро утро, господа — измърморих. Всички ме поздравиха. Въздържах се да кажа на Н'аал, че изглежда добре, защото можеше да си помисли, че му се подигравам. Но нямаше вид на обиден.

Върнахме се в кантората без инциденти. Затворих се сам и най-сетне избълвах закуската. Все едно, не беше чак толкова вкусна.

Познавал съм драгари — и казвам „познавал съм“, а не просто да съм чувал за тях — които могат да се нахранят, да излязат и да се забършат ужасно близо до смъртта, след което да се върнат вкъщи и да се нахранят отново. Можеш да се срещнеш с някой от тези смешници час по късно и да го попиташи дали му се е случило нещо интересно напоследък, а той ще свие рамене и ще каже: „А, нищо особено“.

Не знам дали се възхищавам на тези типове, или просто ги съжалявам, но съм сигурен, че не съм като тях. Имам най-разнообразни реакции след всеки случай, в който за малко съм щял да

загина, и никоя от тях не е с положителен знак. Особенолошо е, когато дойде в резултат на опит за покушение, защото подобни опити по природа са неочеквани.

Но реакциите ми, както казах, са различни. Понякога ставам параноичен за няколко часа или дни, друг път ставам агресивен и войнствен. Този път поседях кратко зад бюрото си. Дълго. Бях потресен и уплашен. Гледката с онези четиридесетимата — четириима! — непрекъснато се въртеше в ума ми.

Определено трябваше да приема нещо с това типче Ларис.

„Време е да се раздвижим, шефе“.

„А?“

„Седиш там вече близо два часа. Айде стига“.

„Не е възможно да е било толкова дълго“.

„Хм“.

Забелязах, че Коути е в стаята и ме чака.

— От колко време си тук?

— Около два часа.

— Не е възможно... да не си говорила с Лойош? Все едно. — Вдишах няколко пъти дълбоко. — Съжалявам. Не съм свикнал с това.

— Трябваше да си свикнал вече — сухо отбеляза тя.

— Мда. Приемам го като утеха. Колко души познаваш, които са оцелели...

— Да, Влад? Кажи?

Поседях и този път наистина помислих много дълго. След което повторих въпроса, този път с не толкова риторичен тон.

— Колко души познаваш, които са оцелели дори след две покушения, да не говорим за три?

Тя поклати глава.

— Адски малко са тези, които оцеляват след първото. Не мисля, че съм чувала за някой, който е оцелявал след две. Колкото до трите... сериозно постижение, Владимир.

— Нали?

— Какво искаш да кажеш?

— Виж, Коути, аз съм добър и го знам. И също така имам късмет. Но не съм чак толкова добър и нямам чак толкова късмет. Това докъде

ни води?

— Че убийците са били некомпетентни ли? — каза тя и повдигна вежди.

Забелязах го и повдигнах една.

— Ти такава ли си?

— Не.

— И докъде ни води това?

— Предавам се. Кажи.

— Че опитите не са били истински.

— Какво?

— А ако Ларис не се е опитвал да ме убие?

— Това е абсурдно.

— Съгласен съм. Но също толкова абсурдно е оцеляването ми след три покушения.

— Е, да, но...

— Да помислим малко над това, става ли?

— Как мога да мисля за това? По дяволите, едното го направих аз самата.

— Знам. Добре, да започнем с теб тогава. Вие всъщност да ме убиете ли бяхте наети, или ви поръчаха да го направите така, че да изглежда, че се опитвате да ме убиете?

— Защо в името на Драгара ще...

— Не се измъквай от темата, моля. Кое от двете?

— Бяхме наети да те убием, по дяволите!

— Това ще се приеме в съда, знаеш ли. Все едно — побързах да добавя, след като видях, че започва да се изчервява. — Казваш, че сте били наети, за да ме убиете. Да допуснем, че ти поръчват само да го направиш така, че да изглежда добре. Как...

— Не бих приела. И да ме убият ли?

— Това го прескочи засега. Просто да предположим. Как би се справила с въпросите, които ти задавам, ако поръчката е била да ме накарате да мисля, че Ларис иска да ме убие?

— Аз... — Тя мълкна и ме погледна объркано.

— Точно така. Щеше да ми отговориш точно както ми отговори.

— Владимир — бавно каза тя, — наистина ли мислиш, че случаят е такъв?

— Ъъ... не точно. Но съм длъжен да допусна тази възможност, нали?

— Предполагам. Но до какво те води това?

— Означава, че засега мога да забравя за теб и Ноуратар.

— Все още не си ми казал защо той би искал да направи това?

— Знам. Да прескочим и това. Да вземем опита за покушение пред кантората. Разправяхъти за него, нали?

— Да.

— Така. Значи, измъкнах се, защото съм бърз, точен и най-вече защото Лойош ме предупреди навреме и се погрижи за единия, за да съм свободен да се справя с другия.

„Чудех се дали ще си го спомниш, шефе“.

„Млъкни, Лойош“.

— Сега — продължих, — как е възможно Ларис и следователно онзи, когото той е наел, да *не знае* за Лойош?

— Ами, знаел е, разбира се... точно затова е изпратил двама убийци.

— Но са го подценили, така ли?

— Ами... извинявай, Лойош... но срещу Ноуратар и мен той не се справи чак толкова добре. Освен това ти си реагирал по-добре и по-бързо, отколкото Ларис можел да очаква. Както вече ти казах, Владимир, имаш талант да караш хората да те подценяват.

— Може би. Или може би е възложил работата на двойка некомпетентни с надеждата, че ще я издънят.

— Това е абсурд. Не би могъл да им каже да я издънят, това би било самоубийство. И не би могъл да *знае*, че ще се провалят. Доколкото разбирам, за малко са щели да те оправят.

— И може би, дори да бяха, нямаше да го направят трайно. Не можем да ги попитаме. Което впрочем ми напомня нещо — на вас също може да са поръчали да не е трайно. Така ли беше?

— Не.

— Окей. Прескачаме и това. Може би е смятал, че ще оцелея, а ако не — че ще бъда пресъживен.

— Но все още не си казал защо.

— Почекай малко. Сега, за днес.

— Тъкмо се чудех кога ще стигнеш до това. Видя ли какво хвърли оня по тебе?

— Магьосникът ли?

— Не, другият.

— Не. Какво беше?

— Двойка ножове за мятане, големи и с тънки остриета. И бяха нацелени точно в главата ти.

— Но аз залегнах.

— О, стига, Влад! Как би могъл да знае, че ще реагираш толкова бързо?

— Защото ме знае — проучил ме е. Портата на смъртта, Коути. Аз бих направил точно това — винаги съм се стараел да го направя колкото може по-добре.

— Трудно ми е да...

— Добре, само за минутка. — Изревах към вратата... — Мелестав! Прати Крейгар при мен.

— Окей, шефе.

Коути ме погледна заинтригувано, но ѝ вдигнах пръст да изчака, Крейгар влезе. Спра се, хвърли поглед на Коути и ме изгледа.

— Тази дама — уведомих го — е Камата на джерег. — Погледнах я питашо.

— Защо не? — каза тя. — Все едно, вече е без значение.

— Така. Освен това е известна като Коути. Коути, това е Крейгар, моят помощник.

— Това ли съм аз? — учуди се той. — Не знаех.

— Седни. — Той седна. — Така. Крейгар, ти си Ларис.

— Аз съм Ларис. Аз съм Ларис? Току-що каза, че съм твоят помощник.

— Мълкни. Ти си Ларис. Съобщават ти, че седя в един ресторант. Какво правиш?

— Ъъ... пращам веднага убиец.

— „Убиец“? Не четирима?

— Четирима ли? Защо да ти пращам четирима? Ларис иска да те убие, не да ти отдава имперски почести. С четирима убийци имаш трима свидетели на случката. Ще ти прати някой добър. Има много „работници“, които ще те свършат без проблем, стига да знаят къде седиш в ресторанта. Ако не може да намери добър, ще прати двама. Но не четирима.

Кимнах и погледнах Коути.

— Стилът на „работата“ ви с Ноуратар ви пази от контакти с много джереги. Но Крейгар е прав.

— Това ли е станало, шефе? — попита Крейгар учудено.

— Ще ти обясня по-късно. Сега, да предположим, че не разполагаш с един, който ще се оправи, или с двама. Все едно по каква причина, решаваш да изпратиш четирима. Какво им казваш да направят?

Той помисли за миг.

— Зная ли къде точно седиш и какво е разположението вътре?

— Онзи, който ти е съобщил, ти е описал и това, а ако не е, свързал си се с него и си го разпитал.

— Добре. Тогава им описвам всичко и им казвам: „Влизате вътре и го оправяте“.

— Няма да им кажеш да изчакат отвън?

Той поклати глава и ме погледна още по-объркано отпреди.

— Защо ще ти давам възможност да си станал и в движение? Ако си седиш...

— Да — каза изведнъж Коути. — Когато излязох навън, те просто си стояха така, чакаха. Това ме озадачи, но чак сега си давам сметка. Прав си.

Кимнах.

— Което означава, че или Ларис, или лакеят му, е пълен смотаняк, или... това е всичко засега, Крейгар.

— Ъъ... добре. Е, надявам се, че помогнах. — Той поклати глава и излезе.

— Или — продължих към Коути, — в края на краищата той всъщност не се е опитвал да ме убие.

— Ако се опитва да те подведе — каза тя, — нямаше ли да го направи по-добре? В края на краищата ти се досети. Ако ще използваш успеха или провала, за да докажеш намерение...

— Ако следваме тази логика, то тогава от мен се очаква да се досетя, че е само бълф, нали? Хайде стига, мила. Не сме йенди все пак.

— Добре. Но все още не си казал защо ще иска само да бълфира.

— Точно това е хитрото — признах аз.

Тя изсумтя.

Вдигнах ръка.

— Казах само, че е хитро — не че аз не съм по-хитър.
Очевидната причини той да не ме убива е, че иска да остана жив.

— Вярно — каза тя. — Гениално.

— Така. А каква може да е причината да иска да остана жив?

— Ами, знам поне една основателна причина, но не мисля, че си неговият тип.

Пратих ѝ въздушна целувка и заорах напред.

— Значи съществуват няколко възможни причини, поради които той би могъл да иска да остана жив. Ако някоя...

— Кажи една.

— Ще се върна на това след малко. Ако някоя от тях е вярна, то тогава той може би се надява, че ме е подплашил достатъчно, за да се разберем. Може да получим вест от него всеки момент, да ме попита дали приемам условията му. Ако получа, отговорът ми ще зависи от това, дали ще мога да отгатна какво цели, за да разбера доколко иска да ме остави жив. Схвана ли?

Тя поклати глава.

— Сигурен ли си, че не си отчасти йенди? Все едно.
Продължавай.

— Така. Сега, колкото до причините, поради които може да ме иска жив, първото, което ми идва наум, е... може да не му харесва нещо, което ще се случи след като умра. Е, значи... какво става, след като умра?

— Убивам го — каза Коути.

— Една възм... Какво каза?

— Убивам го.

Прегълтнах.

— Е — каза тя сърдито, ноздрите ѝ се бяха разширили, — а какво да направя според теб? Да го целуна?

— А... Извинявай. Не разбрах...

— Продължавай.

— Възможно ли е той да знае това?

Тя ме погледна объркано.

— Не мисля.

Което моментално ме подсети за нещо. „Лойош, възможно ли е някой да има...?“

„Не, шефе. Не се тревожи за това“.

„Сигурен ли си? Любовни магии...“

„Сигурен съм, шефе“.

„Добре. Благодаря ти“.

Поклатих глава.

— Добре, това, което щях да кажа, е, че някои от моите приятели, тоест старите ми приятели, могат да скочат срещу него. Не Алийра, тя е Драконовата наследничка и Драконовия съвет ще получи лиорн, ако започне да трепе джереги — но Мороулан може да подгони Ларис и Сетра може би също. Ларис би могъл да се притеснява от това. Но ако е така, защо тогава започна войната? Може би е разбрал за приятелите ми едва когато е било много късно да отстъпи.

— Доста дълга верига от предположения, Владимир.

— Знам, но всичко това е една наистина много дълга верига от предположения. Както и да е, другата възможност е да е започвал войната, знаейки за всичко това, но въпреки всичко е имал някаква друга причина да я започне и се надява да се домогне до нещо, без да му се налага да ме убива.

— Каква причина?

— За какво е войната?

— За територия.

— Правилно. Да допуснем, че има някакъв особен район, до който се домогва. Може би там има нещо скрито, нещо важно. — Не изглеждаше убедена. Продължих: — Видя ли фасадата на тази ограда? Нападнаха ни тук. Тогава не ми хрумна нищо, но може би кантората ми клечи върху нещо много важно.

— О, я стига! Това вече е толкова напосоки, че не мога да го повярвам.

— Добре — отстъпих аз. — Не твърдя, че съм улучил точно в центъра, искам само да ти покажа, че има възможности.

Тя ми отвърна с гримаса.

— Няма да ме убедиш. Всичко това се основава на предположението, че двете с Ноуратар сме част от измамата. Вероятно не мога да ти докажа, че не сме, но аз знам, че не сме, така че няма да ме убедиш.

Въздъхнах.

— Е, аз също не съм убеден, че сте.

— Ами тогава докъде те води теорията ти?

Помислих малко. След което:

„Крейгар?“

„Да, Влад?“

„Помниш ли онзи кръчмар, дето ни предупреди?“

„Разбира се“. „Каза ми, че той е чул, когато го уговаряли... знаеш ли дали е чул някой действително да говори с убийците?“

„Да, чул е. Каза, че лакеят се обърнал към тях по име. Така разбрах с кои ще си имаме работа“.

„Разбирам. Когато ходи да се видиш с него, каза, че бил... как се изрази? «Изненадан и неподготвен». Така. Можеш ли сега да предположиш от какво беше уплашен повече... от самия теб или от това, че ще го видят с теб?“

„Много е изчанчено, Влад“.

„Ти също, Крейгар. Опитай се“.

Последва пауза.

„Първото ми усещане беше, че се бои лично от мен, но не виждам...“

„Благодаря“.

Отново се обърнах към Коути.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш къде беше уговорено това?

— А?

— Вече призна, че сте били наети, за да ме убияте. Искам само да знам къде е било уговорено.

Тя ме изгледа продължително.

— Защо? Какво общо може да има това с...

— Ако подозренията ми се потвърдят, ще ти кажа. Ако не, пак ще ти го кажа. Е, къде беше уговорено?

— В един ресторант в района на Ларис. Знаеш, че повече подробности не мога да...

— Кой етаж?

— А?

— Кой етаж?

Тя ме погледна скептично.

— На първия.

— Добре. И е ресторант, не е кръчма. Така. И не сте го обсъждали лично с него, нали?

— Естествено, че не.

— Така че дори не сте знаели от кого идва поръчката?

— Ами... не изрично, да речем. Но предположих... — Тя спря посред изречението и се ококори. — Тогава кой...

— По-късно. Ще стигнем и до това. Не е каквото мислиш... поне така мисля. Един момент.

Тя кимна.

„Крейгар!“

„Да, Влад?“

„Нашия приятел кръчмаря — искам го мъртъв“.

„Но, шефе, той...“

„Млък. Финализирай го“.

„Както кажеш, Влад“.

„Точно така. Както аз кажа“. Помислих малко. „Поръчай го на Шоен — надежден е“.

„Добре“.

Това му е лошото, като си нямаш „лакеи“... трябва сам да вършиш всичката мръсна работа.

14.

„ЛОРД МОРОУЛАН, ДЛЪЖНА СЪМ ДА НАСТОЯ“.

Отпуснах се в стола.

— Следващият въпрос — казах — е защо са... Коути? Какво има?

Тя ме гледаше втренчено, с присвити очи.

— Той ни е подвел. Или някой друг.

— Хм. Права си. Толкова се бях увлъкъл в собствения си проблем, че не го погледнах откъм твоята страна.

— Ти каза, че греша преди малко, когато ми хрумна, че го е направил някой друг. Защо?

— Получихме информацията от един от хората на Ларис. Това означава, че трябва да е замесен.

— Така е. Значи е бил той.

— Но защо, Коути? Защо иска да си мисля, че иска да ме убие?

— Ще ти задам друг въпрос — каза тя. — Защо ще използва *нас*?

— Е, бяхте доста убедителни.

— Предполагам. Когато кажа на Ноуратар за това... — Мълкна и на лицето ѝ се появи странно изражение.

— Какво има?

— Не мога да кажа на Ноуратар за това, Владимир. Сега тя е Драконовата наследничка, или скоро ще стане. Ако бъде въвлечена в джерегските свади в този момент, ще изгуби положението си. Не мога да ѝ причиня това. Съжалявам, че ѝ казах за предишното покушение над теб.

— Мммм.

— Така че оставаме двамата. Ще намерим това копеле и...

— Как? Той е изчезнал. Защитил се е срещу магическо проследяване и дори срещу вештерство. Знам, проверих го.

— Ще измислим начин, Владимир. Все никак.

— Но защо? Какво цели?

Тя сви рамене, извади една кама и започна да си я премята. Затаих дъх и я зяпнах за миг. Все едно че беше женският ми вариант...

— Добре — продължих, — кои са аномалиите тук? Първо, наемането на екип от убийци с реномето, което имате двете с Ноуратар, само за да изиграе бълф. Второ, извършва го по такъв начин, че вие двете го разбирате и въпреки това все още сте живи. Трябва да е знаел, че няма да останете доволни от това и...

— Не — прекъсна ме Коути. — Единствената причина да съм жива е, че Ноуратар отказа да говори с Алийра, освен ако тя не ме пресъживи. А единствената причина Ноуратар да е жива е, че Алийра беше убедена, че тя е Господарка на дракони, и иска да чуе историята ѝ. — Изкикоти се. — Ноуратар обаче не желае да говори с нея.

— Разбирам — промълвих. — Не го знаех. Е, добре, ако това е бил планът му, напълно е възможно той да е разчитал, че вие двете ще... Ами точно така!

— Кое?

— Момент. Нали? Не, това също не изглежда логично. Защо...

— Кое, Влад?

— Ами, какво ще кажеш, ако целта е била да убие теб и Ноуратар? Но е нелогично.

Тя помисли малко.

— Съгласна съм; нелогично е. Има други начини да бъдем убити. И защо ще продължава с бълфа, след като се е провалил?

— Съгласен съм, но... възможно ли е Ларис да е знаел за миналото на Ноуратар?

— Не виждам как. Предполагам, че е възможно, но защо ще го интересува?

— Не знам. Но виж... тази част, че двете с Ноуратар все още сте живи, съвсем спокойно може да е пропуск. Така че единственото, което е трябвало да бъде постигнато дотук, е смъртта на вас двете. Значи, от двете ви най-логично е някой да е искал да бъде убита Ноуратар и това вероятно има нещо общо с потеклото ѝ. Какво ще стане, ако допуснем, че това е случаят, и тръгнем оттук? Докъде ни води това?

— Все още не обяснява войната срещу теб. Защо просто не я убие? Или ако държи да е по-засукано — да ни възложи поръчката с убийството ти и да наеме някой друг, който да ни издебне там?

Кимнах и признах:

— Тук има нещо повече, отколкото мога да разбера. Но поне се сещам за лицето, с което искаме да поговорим по въпроса.

— Кой?

— Кой Господар на дракони познаваш, който да е най-заинтересован точно сега кой е наследникът? Кой би могъл да нагласи всичко това, само за да бъде убита Ноуратар, след това пресъживена, след което да стане Драконовата наследничка? И примерно да нагласи покушения над живота ми само за да изглеждат нещата по-добре? Кой е този, който най-много иска да има нов наследник за трона?

Тя кимна и каза:

— Алийра.

— Ще уредя телепорта — казах аз.

Двамата с Коути се подпряхме един на друг за опора. Стояхме сред двора на Черен замък, който дрейфуваше над някакво селце на двеста мили североизточно от Адриланка. Върхът на Дзур планина се мяркаше някъде на изток, което беше по-приятна гледка, отколкото надолу.

— Гади ми се — подхвърлих небрежно.

Коути кимна.

„Двама дрейфали, двама драйфали“.

„Млъкни, Лойош“.

Коути се изсмя. Погледнах я рязко.

„Лойош, това и на нея ли го каза?“

„Що, не трябваше ли?“

„Изобщо не трябваше да го казваш. Но не това имах предвид. Просто е... интересно“.

Междувременно стомасите ни малко се успокоиха. Пристъпихме към портите. Те се отвориха и разкриха широкия коридор и лейди Тилдра. Тя ни засипа с комплименти, покрай които разбрахме, че Алийра е с Мороулан в библиотеката. Казах ѝ, че можем да се оправим и сами. Качихме се по стълбите, без да спирраме — така правех обикновено, — за да разгледаме произведенията на изкуството, и почухах учтиво на вратата.

— Влез — каза Мороулан.

Влязохме и можах да преценя по лицата им, че става нещо забележително... не се караха за нищо.

— Да не е болен някой от вас? — попитах притеснено.

— Не — отвърна Мороулан. — Защо питаш?

— Все едно. Трябва да поговоря с теб, Алийра. Мороулан, това вероятно засяга и теб, така че няма да е зле да го чуеш.

— Ами, седнете тогава — покани ни той. — Вино?

— Ако обичаш. — Погледнах Коути и тя кимна. — За двама.

Къде е Ноуратар?

— Проучват я — каза Алийра.

— О! Толкова по-добре.

Едната вежда на Алийра подскочи.

— Тя не трябва ли да чуе това?

— Не. Поне засега.

Седнахме. Появи се слугата с виното. Мороулан предпочита пенливите вина, аз обаче ги смятам за отвратителни. И тъй като знаеше това, ми донесоха сухо бяло, добре охладено. Вдигнах чашата за „наздраве“, отпих и оставил езика ми да се наслади, докато се мъчех да измисля като как точно да кажа на Алийра това, което трябваше да ѝ кажа, и как да разбера от нея това, което исках да разбера.

След като чакането ѝ омръзна, тя ме подкани...

— Е, Влад?

Въздъхнах и изломотих колкото можах цялата история с опитите за убийство, без да навлизам в повече подробности от необходимото и без изобщо да казвам, че Коути е признала, че се е опитала да ме убие. Не че Алийра не го знаеше, но някои навици трудно се променят.

Докато говорех, Алийра и Мороулан се стегнаха още повече. От време на време се споглеждаха. Завърших с това, че не виждам причина Ларис да иска Ноуратар да умре, но че не мога да обясня нещата другояче. Случайно да имат някакви идеи?

— Не — каза Алийра. — Но няма значение. И колкото по-рано го спипам, толкова по-малко значение ще има.

Мороулан се окашля учтиво.

— Бих те посъветвал, скъпа братовчедке, да изчакаш поне докато се потвърди положението на лейди Ноуратар. Наследничката в момента си ти, а съветът едва ли би одобрил намесата на дракони в работите на джерег.

— И какво? — сопна се тя. — Какво ще ми направят? Ще решат, че съм негодна за императрица? Нека! Освен това Ноуратар със сигурност ще бъде утвърдена.

— Едва ли — каза Мороулан. — Има дълга биография, свързана с джерегите.

— Напълно оправдана, при дадените обстоятелства.

— И въпреки това...

— Въпреки това, не ме интересува. Ще го намеря аз тоя джерег и ще му покажа Меча на Кийрон. Не бих имала нищо против да ми помогнеш. Проченето ще е грешка.

Стана и го изгледа предизвикателно.

— Е?

Обърнах се към Коути и ѝ казах съвсем спокойно:

— Не се притеснявай; правят го непрекъснато. — Тя се изкиска. Алийра и Мороулан с нищо не показаха, че са ме чули. Мороулан въздъхна.

— Алийра, хайде седни. Това са глупости. Моля те само да изчакаш ден-два, докато разберем резултатите от решението на съвета за лейди Ноуратар. Ако тя не стане Наследничка, ще го обсъдим. С това бързане не печелиш нищо. Няма как да го намериш.

Тя го изгледа още по-гневно, но седна.

— Добре, но само два дни. Най-много! След това го убивам.

— Аз ще ти помогна — каза Коути.

Алийра понечи да възрази, но Коути я прекъсна.

— Добре, добре. Забравяте, че съм работила с драгари и преди.

Всъщност нямам нищо против.

Двамата с Коути с удоволствие приехме гостоприемството на Мороулан под формата на скромен, но вкусен обяд. След което се извиних и се върнах в празната вече библиотека, за да поразсъждавам.

Цялата тази работа с Ноуратар, реших, добре, но с нищо не ми помагаше да намеря Ларис или най-малкото да го разкарам от гърба си. Коути и Алийра можеха да приказват колкото искат как щели да го убият, но не можеха да го намерят повече от мен, дори Алийра да казваше истината. А да чакам не можех да си позволя. Ако

продължаваше така, щях да съм извън играта до някоя и друга неделя, най-много.

Хрумна ми, че бих могъл да му пратя писмо с предложение за примирие, но нямаше да го приеме. Пък и като си спомних трупа на Нийлар сред отломките на дюкяна му и годините, през които бях работил с Темек и с Варг, разбрах, че и това не можа да направя.

Което ме върна на въпроса как да спипам Ларис, което пък ме върна към големия въпрос... кой беше действал с Барит малко преди да умре? Дали въпросното лице е покровителят на Ларис? Как се връзва това с историята с Ноуратар? Алийра ли беше? Ако не — кой? И как да го разбера със сигурност?

Бях стигнал до тази точка, когато Коути, Мороулан и Алийра влязоха. Още преди да са успели да седнат, казах:

— Мороулан, ти разбра ли нещо за онази атира? — Докато задавах въпроса, се постарах държа Алийра под око, но лицето ѝ не издаде нищо.

— Не. Сетра го проучва. Нещо конкретно ли искаш да знаеш?

— Да. Ти каза, че атира обикновено биват препоръчвани от някого... можеш ли да разбереш кой е препоръчал онази, която са използвали в предишното изследване на Ноуратар?

Той кимна.

— Разбирам защо питаш. Трябва да допуснем, че въпросната атира е това, което вие наричате „менте“, и който я е предложил, вероятно го е знаел. Много добре, ще видя какво мога да разбера. Но се съмнявам, че е записано, а едва ли някой ще го помни.

— Освен този, който го е направил, разбира се. Хм. Възможно ли е да съставим списък на всички, които са могли да направят предложението?

Мороулан ме погледна изненадано.

— Ами... да, би трябвало да е възможно. Ще се погрижа веднага.

— Благодаря ти.

— Няма за какво.

— Доколко ще помогне това, Влад? — попита Алийра, след като Мороулан излезе.

— Не знам — отвърнах предпазливо. — В такова нещо е трудно да се каже кой е измамил преднамерено, кой — непреднамерено и кой

стои зад всичко. Но ако успеем да разберем кой е внесъл препоръката, това поне ще е някакво начало.

Тя кимна и попита:

— А за лиорнката?

— За нея не съм говорил още. Но виж: доколкото разбрах, лиорнката е била там само за да се увери, че всички предписания са изпълнени. Да потвърди, че са. Няма причина да не е била включена от същия, който е подвел Сетра Младшата за резултата от първото изследване.

— Така е.

— Така че от замесените имаме... Сетра Младшата, която е била подведена или замесена; лиорнката, която е била подведена или замесена; Барит, който е бил подведен или замесен, и след това убит; и някоя, която се представя за атира, или атира, представяща се под лъжливо име.

— С други думи, нямаме нищо.

— Точно така. Трябва да разберем коя е била въпросната „атира“: тя е единственият ключ към всичко, което стои отзад — стига самата тя да не стои отзад.

— Добре, Влад, но нали имаме името на лиорнската благородничка? Защо не попитаме нея? Тя вероятно ще си спомни, или най-малкото ще си е записала — лиорните записват всичко.

— Виж, това е идея — отвърнах. И помислих бързо. Какво би направила Алийра, ако... — Но лиорните не обичат да говорят с джереги — казах. — Има ли възможност ти да го разбереш вместо мен?

— Как се казва и къде живее?

Казах й.

— Ще ти я намеря — обеща тя.

— Благодаря.

Поклони се на двама ни с Коути и излезе.

— Защо го направи това, Влад?

— За да видя какво ще направи Алийра. Ако излезе, че лиорнката нас скоро е умряла, ще имаме отговор. Ако не, ще видим какво Алийра казва, че й е казала лиорнката. — Въздъхнах и се отпуснах да помисля. Коути дойде зад мен и почна да разтрива

раменете ми. Посегнах с две ръце и хванах нейните. Тя се наведе над главата ми и ме зацелува отгоре надолу, избутвайки Лойош.

„Вие двамата сте ужасни!“

„Тихо. Зает съм“.

На вратата се почука. Въздъхнахме и Коути се изправи.

— Влез — извиkah.

Ноуратар влезе. Беше мъртвешки бледа. Скочих веднага и погледнах към Коути — очите ѝ се бяха приковали в тези на Ноуратар.

— Изследването показа, че не сте дракон — предположих на глас.

— Грешите — каза тя.

— Какво е станало тогава?

— Утвърдена съм за Господарка на дракони... но не за Наследничка.

— О. Извинявайте. Ако двете искате да...

— Не е това — сряза ме тя. — Те искат да ме „наблюдават“ известно време, преди да ме направят Наследничка. Трябва да служа временно в Гвардията, за да се „докажа“. Сякаш горя от желание да ставам императрица!

Поклатих глава.

— Има ли поне един Господар на дракони, който да иска да стане император или императрица?

— Не — каза Ноуратар.

— Аха. И сте ядосана, че не са ви повярвали достатъчно, за да ви направят веднага?

— Донякъде. Но разбрах още нещо. Боя се, че не мога да го обсъдя с вас, лорд Талтош. Но двете с посестримата ми... — Мълкна и предположих, че двете с Коути си говорят психонично. След малко Ноуратар се обърна към мен и рече: — Значи го знаете.

— Защо се провали нападението ви срещу мен ли? И какво означава това?

— Да.

— Да.

— Тогава ще разберете защо с посестримата ми трябва да напуснем временно. Трябва да се видим с...

— Как го разбрахте?

— Казаха ми.

— Кой?

— Заклех се да не казвам.

— О!

— Сбогом за...

— Задръжте малко, моля. Трябва да помисля. Има нещо, преди да тръгнете...

— Побързайте.

Не обърнах внимание на въпросителните погледи, които ми хвърляше Коути, и посегнах... „Мороулан! Върни се! Бързо!“

„Зашо?“

„Няма време. Побързай!“

След което... „Алийра, неприятност. Мороулан идва насам, ти също трябва да си тук“. Все едно дали Алийра беше невинна, или не, щеше да поискам да спре Ноуратар... надявах се.

Мороулан нахлу в стаята, Алийра го последва след секунда-две. Оръжието на Мороулан беше на кръста му, но Алийра стискаше дългата осем стъпки блескава черна стомана. Изгледа ми.

— Какво има, Влад? — попита Мороулан.

— Лейди Ноуратар иска да тръгне на лов за джереги.

— Е, и?

— Това, че Драконовия съвет я...

— Не е ваша работа, лорд Талтош — хладно каза Ноуратар, с ръка на дръжката на меча.

— ... я е утвърдил за дракон, но...

Ноуратар извади оръжието. Лойош изсъска и се сви на рамото ми. Хвърлих поглед към Коути и видях изписаното на лицето й терзание, но в този миг дългият меч на Мороулан, Чернопрът, се озова в ръката му. Той махна с него към Ноуратар и оръжието й изхвърча и се заби дълбоко в дървената греда на стената на библиотеката. Тя го изгледа удивено.

— Милейди — рече той. — В Черен замък не позволявам гостите ми да бъдат убивани освен при условие, че ще бъдат пресъживени. Освен това, като Господарка на дракони, не е нужно да ви напомням как трябва да се отнасяме към гостите си.

Ноуратар сви устни, но кимна.

— Добре. — Дръпна меча от гредата и го прибра в ножницата с небрежния жест на джерег, а не със замаха на дракон. — В такъв

случай ви оставям. Сестро, да вървим.

„Алийра, спри ги!“

Тъкмо бях свършил „репликата“ и Мороулан се обърна към Алийра.

— Какво направи току-що?

— Вдигнах телепортна преграда около Черен замък — отвърна тя. — Надявам се, че няма什 нищо против.

Очите на Ноуратар се разшириха, след което се присвиха.

— Лорд Мороулан —бавно каза тя, — дължна съм да настоя...

— О, Вийра! — рекох. — Не можете ли да ми дадете поне трийсет секунди да си довърша изречението?

— Защо?

— Защо пък не?

Тя се вторачи в мен, но пък Господарките на дракони имат навика да се вторачват в мен, откакто навърших деветнайсет.

Рекох:

— Драконовият съвет иска да я наблюдава известно време, преди да я обяви официално за наследничка. Ако тръгне да трепе джереги — край. Сметнах, че трябва да го знаете и поне да ви дам възможност да я разубедите, преди да е направила нещо, което да я ангажира. Толкоз. Сега може да спорите помежду си. Аз напускам, преди някой да ми е отсякъл главата.

Почти изхвърчах от библиотеката. Спуснах се до входа, намерих си една закътана дневна, сипах си чаша евтино вино, гаврътнах я и се отдадох на мрачни мисли.

Бутилката беше наполовина празна, когато някой почука на вратата. Пренебрегнах го. Почука се отново и пак го пренебрегнах. После вратата се отвори. Въсенето ми повяхна, щом видях, че е Коути. Тя седна до мен.

— Как ме намери?

— Лойош ми каза къде си.

— Аха. Какво стана?

— Ноуратар се съгласи да изчака два дни, преди да предприеме нещо, Алийра също.

— Страхотно.

— Владимир?

— Да?

— Защо го направи?

— Кое? Дето я спрях?

— Да. Не искаш ли някой да премахне Ларис?

— Няма да има повече шанс да го намери, отколкото би ми се искало. Същото важи за теб и Алийра.

— Но все пак, ако го търсим повече хора... — Тя спря. След около минута си спомних за доброто си възпитание и налях и на нея. Тя отпи — деликатно, с палеца и показалеца около столчето на чашата, досущ като придворна дама. И през цялото време не откъсваше очи от мен.

— Защо, Владимир?

— Де да знам. Защо да си съсипва шансовете за нищо?

— Но каква е тя за теб?

— Твоя партньорка.

— О!

Остави чашата и стана. Пристъпи пред стола ми и ме изгледа за миг. После се смъкна на коляно, хвана дясната ми ръка, целуна я и я потърка в бузата си. Отворих уста да ѝ кажа нещо умно от сорта на „какво сега, по главата ли се очаква да я потупам“, но Лойош извъртя глава и ме шлевна по ларинкса, за да не мога да говоря.

След което, без да пуска ръката ми, Коути вдигна очи към мен и каза:

— Владимир, бих била най-щастливата жена на света, ако се съгласиш да ми станеш съпруг.

Някъде след около триста години рекох:

— Какво?

— Искам да се омъжа за теб.

Зяпнах я. И най-сетне избухнах:

— Защо?

Тя ме изгледа.

— Защото те обичам.

Поклатих глава.

— И аз те обичам, Коути. Знаеш го. Но не е възможно да искаш да се омъжиш за мен.

— Защо?

— Защото, по дяволите, след няколко дни ще съм мъртъв!

— Ти каза, че Ларис бъльфира.

— Може и да бъльфира, но ще престане, ако продължа да го търся. И каквато и игра да играе, рано или късно ще трябва да го направи наистина.

— Няма да те хване — каза тя спокойно и почти й повярвах.

Продължавах да я гледам. Накрая въздъхнах.

— Е, добре, виж какво. Щом свърши тая работа с Ларис, ако още съм жив и ако още го искаш, искам да кажа, хм, ами, да, разбира се. Аз... о, Портата на смъртта, Коути. Не знам какво да кажа.

— Благодаря, милорд.

— Кълна се в Боговете на правосъдието, стани от този под! Караж ме да се чувствам като... и аз не знам какво.

Тя се надигна кратко и застана пред мен. След което се ухили и скочи в ската ми. Столът се прекатури и се изтъркаляхме на пода сред купчина дрехи и крайници. Този път Лойош едва се отърва.

Два часа и три бутилки вино по-късно се добрахме със залитане до библиотеката. Мороулан беше вътре, сам. Оказах се достатъчно трезвен, за да не поискам да разбере колко сме пияни, поради което, макар и със съжаление, направих бърза магия за изтрезняване.

Той ни изгледа с вдигната вежда и каза:

— Влезте.

— Благодаря — казах. Обърнах се към Коути и забелязах, че и тя се е подложила на същата процедура. Срамота!

— Двамата ще останете ли за тази вечер?

Коути ме погледна. Кимнах.

— Все още трябва да проверя списъка с наследниците на Барит. Което ме подсеща — ти разбра ли кой може да е препоръчал атирката?

— Един от хората ми съставя списъка. До довечера трябва да е готов.

— Добре. Помолих Алийра да разбере нещо за лиорнката. Случайно да знаеш дали го е направила?

— Тя в момента говори с Ноуратар; смятам, че се мъчат да решат как да издирят тоя Ларис.

— О? Значи утре, може би.

— Да. Поръчал съм да ми донесат вечерята в малката трапезария. Вярвам, че Алийра, Сетра и лейди Ноуратар ще ми направят компания. А вие двамата ще благоволите ли?

Погледнах Коути.

— С удоволствие — каза тя.

— Чудесно. А след това можете да се включите в приема в главната трапезария и да продължиш разследването си.

— Добре — съгласих се. — Може дори да не ми се наложи да си говоря пак с твоята приятелка атира.

— Приятелка атира? Мисля, че от доста време тук не са се мяркали благородници атира.

— Знаеш кого имам предвид... Заклинателната в пембено или каквото е там.

Мороулан се усмихна.

— Магъосничката в зелено. Дължен съм да призная обаче, че прилича.

Нещо прещрака в главата ми.

— Тя не е ли? — попитах. — Тогава каква е?

— От дома Йенди — каза Мороулан.

15.

„ПРЕДПОЛАГАМ, ЧЕ МУ ПЛАЩАТ ДОБРЕ“.

— Какво има, Влад? Защо ме гледаш така?

— Не мога да повярвам на ушите си. Йенди? Сигурен ли си?

— Естествено, че съм сигурен. Какво има?

— Мороулан, колко йенди трябват, за да се наточи един меч?

Той ме погледна с присвити очи.

— Кажи ми.

— Трима. Един да го точи и един да пречи на втория.

— Разбирам. — Изсмя се. — Не е лошо. Какво общо има това със ситуацията?

— Не знам точно, но... където се натъкнеш на някой йенди, намираш заговор. Заплетен заговор. Сложен, объркващ, точно това, пред което сме изправени. Не знам какво точно става, но тя — Магьосничката в зелено — се мотае около всички нас, откакто започнаха нещата. Върти се около теб, около мен, около Алийра и косвено — около Ноуратар, Коути и Сетра. Около всички ни. Това не може да е случайно. И на всичко отгоре прилича на атира. Седим си тук и се мъчим да открием някаква си атира, която не съществува, а сега намираме една йенди, която прилича на такава, и през цялото време е била под носа ни. И ти не смяташ, че тя има нещо общо с всичко това?

— Разбирам те. Май ще трябва да поговоря с нея и да...

— Не!

— Моля?

— Не говори с нея. Не ѝ го казвай. Все още. Единственото предимство, което имаме, е, че тя не знае, че сме подозрителни. Не бива да го губим, преди да сме разбрали какво цели.

— Хм. Аксиома е, че никой освен йенди не може да разгадае замисъла на един йенди.

— Може би. Но, да парофразирам лорд Лерон е'Н'ваар, може би аз използвам други аксиоми.

Той помисли малко и отвърна:

— Добре, Влад. Какъв ти е планът?

— Още нямам план. Първо искам да обмисля какво знаем и да се опитам да го вмести в някаква логика.

— Добре.

— Коути, защо не потърсиш Ноуратар и Алийра?

Тя кимна, а Мороулан каза:

— Може би ще ти трябва помощ. — И двамата излязоха. Седнах и потънах в размисъл около половин час, докато дойдат. Водеха и Сетра.

— Е — каза Алийра, — какво измисли?

— Нищо. От друга страна, още не съм се предал.

— Страхотно — каза Ноуратар.

— Седнете — предложих им и те ме послушаха, все едно аз бях домакинът. Почуствах се като в кантората си, с биячите ми наоколо, очакващи заповеди.

„Владимир?“

„Да, Коути?“

„Мороулан каза на Алийра за Магъосничката в зелено. Не се сетих да го предупредя да си мълчи“.

„Проклятие! Добре, нищо. Значи или Магъосничката е предупредена, или Алийра не е замесена. Без друго започвам да се съмнявам, че Алийра стои зад това. Ще видим“.

После казах на глас:

— Най-напред, лейди Ноуратар, можете...

— Можеш да зарежеш това „лейди“, Влад.

Изненадах се.

— Благодаря. — Забелязах, че Коути ѝ се усмихна, и разбрах. — Добре, Ноуратар, сигурна ли си, че не можеш да ни кажеш как разбра какво направи Ларис?

— Да.

— Хубаво. Но помисли. Ако е Магъосничката в зелено...

— Не беше.

— Който и да е бил, може би действа с Магъосничката в зелено или може би е използван от нея. Жалко, че не можеш да кажеш кое е

това лице.

— Съжалявам. Но не мисля, че ще помогне.

Коути се намеси:

— Наистина ли смяташ, че Магъосничката в зелено стои зад това?

— Нека просто да приемем, че е така. Няма да разберем със сигурност, преди да сме разбрали какво целят.

Коути кимна. Продължих:

— Да се опитаме да подредим събитията. Първо, точно преди Междуцарствието някой решава, че не иска лорд К'лейър да вземе Глобуса. Може би този някой е Магъосничката в зелено, или Магъосничката в зелено работи за него, нали?

Всички закимаха.

— Добре. Първото, което той — или тя — прави, е да направи нещата да изглеждат така, че Ноуратар уж е незаконно дете. Разбира се, при такова предизвикателство К'лейър се бие и естествено, след като се бие със Сетра, губи. По време на битката се погрижват К'лейър да ритне петалите трайно. Така Ейдрон става наследникът. Дотук — добре. Или са целели точно това, или не са имали време да се оправят и с него. Защото след това имаме Бедствието на Ейдрон и около двеста години Междуцарствие. Все още нищо не се случва. След това наследникът е Мороулан. *Все още* нищо не се случва.

Огледах ги отново. Следях мисълта ми внимателно. Продължих:

— Около двеста и четиридесет години след Междуцарствието — нищо. Тъй че този, който стои зад това, ако още е тук, няма нищо против Мороулан. Но изведнъж, преди около три години, се появява Алийра. В рамките на година Барит, който вероятно е един от заговорниците, е убит. Две години след това Ноуратар е подведена, убита, пресъживена и ще става Наследничка. Доколкото разбирам, в момента сме дотук.

Алийра или не беше схванала намека ми срещу нея, или беше много добра актриса. Изглеждаше потънала в размисъл, но не и засегната от думите ми. Ноуратар обаче каза:

— Влад, възможно ли е Магъосничката в зелено да е познавала Алийра толкова добре, че да е знаела, че ще бъдем пресъживени?

— Тоест искаш да кажеш, че и това е било част от плана й? Не знам. — Обърнах се към Алийра.

Тя прехапа устни, после сви рамене и каза:

— С една йенди всичко е възможно.

— Не е това — каза Мороулан. Всички се обърнахме към него.

— Забравяте, че и аз бях там. Ноуратар, ако допуснеш, че тя е нагласила нещата така, че Алийра ще те убие и след това ще те пресъживи, то тя трябва да е знаела, че и аз ще съм с Алийра. Не мога да повярвам, че може да предскаже точно къде ще сме застанали след телепорта, а ако аз се бях озовал по-близо до Ноуратар, отколкото Алийра, щях да атакувам аз и щях да използвам Чернопрът.

Като чу това, Ноуратар пребледня. Аз самият преглътнах и усетих, че ми прилоша. Ако Ноуратар беше убита с Чернопрът, никой и нищо нямаше да може да я пресъживи, нито щеше да се прероди, както вярват драгарите, че става с всички, които не са отведени до Пътеките на мъртвите, и с някои, които са. Зачудих се дали Алийра не е могла да нагласи това. Или Мороулан също беше замесен?

„Започва да те тресе параноята, шефе“.

„Рискът на професията, Лойош“.

Окашлих се и казах:

— Можем спокойно да приемем, че се е очаквало Ноуратар да умре перманентно.

Другите се съгласиха.

— Сега — продължих аз, — да се насочим към Ларис. Той може да се е скрил много добре, да се пази много добре, но определено губи пари и се излага на големи рискове с това, че не ме убива. Защо?

— Предполагам — каза Коути, — че му плащат добре.

— Доста трябва да му плащат за толкова голям риск.

Коути сви рамене.

— Може би ѝ дължи услуга или нещо такова.

— Голяма услуга. Освен това допускам, че той е убил Барит като отплата за... един момент.

Всички ме загледаха. Накрая Мороулан рече:

— Да, Влад?

Обърнах се към Коути.

— Какво знаеш за биографията на Ларис?

— Съвсем малко. Когато те проучвах, се натъквах от време на време на бележки за него, още когато е работел за Улок Ножа. И, разбира се, чувам някои неща от време на време.

— Чувала ли си, че той е водил войната на Ножа срещу Ченгела?
Двете с Ноуратар кимнаха.

— Бях намесена — каза Ноуратар.

— Защо Уелок го е оставил да води войната? И как я е спечелил?

Той не е имал никакъв опит по онова време.

Коути и Ноуратар ме изгледаха.

— Магьосничката в зелено ли? — попита Ноуратар.

— Изглежда, е имал нещо за Уелок, иначе как е щял да го заобиколи — казах. — А ако нашата приятелка магьосничката е маневрирала за него и му е помогнала с войната?

— Смяташ, че тя води войната и срещу теб ли? — попита Коути.

— Може би. Срещнах се с Ларис и той ми направи сильно впечатление. Не мисля, че е глупак, но може и да греша. От друга страна, възможно е магьосничката да има нещо за него и да може да го принуди да прави каквото тя иска. Особено ако може да уреди нещата така, че накрая все едно да спечели, или му казва, че може.

— Ако има нещо за него, защо просто не я убие? — попита Ноуратар.

Като за джерег все пак си беше дракон.

— Причини колкото щеш — отвърнах. — Би могъл да не знае коя е тя. Компроматът може да не изчезне със смъртта ѝ. Може да е недостижима за него. Не знам.

— Някаква идея какъв може да е компроматът? — попита Коути.

Намръщих се.

— Какво ли не. Първото ми предположение е, че той е ликвидирал Барит окончателно и магьосничката има доказателство... съвсем лесно, ако тя го е накарала да го направи, да речем, като услуга за помощта ѝ срещу Ченгела.

— Мога да го допусна — каза Коути. Ноуратар беше на същото мнение.

— Съждението е доста забавно — каза Мороулан, — но така и не успявам да разбера с какво помага.

— Опитваме се да разберем какво правят — поясних аз. — Всеки детайл, до който се доберем, помага за сглобяването на цялото.

— Може би — каза той. — Но бих искал да чуя мнението ти защо Магьосничката в зелено ще прави всичко това.

— Кое да прави? — попитах.

— Не съм съвсем сигурен какво прави...

— Точно така.

Той кимна замислено.

— Добре. Разбирам.

Обърнах се към Сетра, която през цялото време не беше казала нито дума.

— Имаш ли никакви идеи или предположения?

— Не точно — отвърна тя замислено. — Но като че ли започвам да подозирам, че отговорът се намира най-вече преди Междуцарствието, в самото начало на заговора. Какво точно са целели?

— Да — казах. — Най-малкото трябва да поразровим тук. — Хвърлих поглед към Ноуратар. Изглеждаше, сякаш страда от зъбобол. Какво пък, трудно можех да я виня.

— Мотивът за това — каза Коути — поне изглежда ясен... било е опит да се спечели Глобусът.

Поклатих глава.

— Казаха ми, че никой дракон не иска Глобуса.

— Ами Ейдрон? — попита Коути и погледна Алийра.

Алийра се усмихна.

— Логично. Но баща ми всъщност не искаше Глобуса, той беше принуден да се опита да го вземе поради чувство на дълг.

Зяпнах я.

— Чакай малко. Баща ти познавал ли е Магьосничката в зелено?

Алийра ме погледна изненадано.

— Ами... мисля, че се познаваха, да. Но ако си мислиш, че точно баща ми е този, който стои зад всичко...

— Не бих казал, че го мисля; само го проверявам.

Тя ме изгледа с яд и очите ѝ станаха стоманеносиви.

— Щом смяташ, че трябва.

— Смятам. Колко добри познати бяха?

— Виждаха се често, със Сетра, в Дзур планина. Питай Сетра. Тя знае по-добре от мен.

Обърнах се към Сетра.

— Е?

— Съмнявам се — каза тя, — че Ейдрон стои зад подобна конспирация. Не е в неговия стил. Освен това двамата с Барит се

разбираха добре.

— Това нищо не доказва — отвърнах аз. — Или най-малкото може да направи подозренията към него още по-силни. И с Магъосничката в зелено ли се разбираше добре?

Сетра притвори очи, сякаш ѝ беше трудно да си спомни.

— В онези времена всички се разбирахме. Ейдрон обаче не беше чак толкова близък с Магъосничката в зелено.

— Значи — казах аз, — ако Ейдрон е чувствал, че е негов дълг да вземе Глобуса, може би е чувствал, че е негов дълг да се погрижи той да е следващият император.

— Не го вярвам! — сопна се Алийра, вече кипнала.

Почнах да се смея. Тя стана, присвила очи.

— Ще благоволиш ли да ми обясниш къде е шегата, Влад?

— Извини ме, но наистина е смешно. Говорим си тук за един тип, който, опитвайки се да вземе Глобуса, изгърмял половината Драгарска империя, сътворил Море от хаос на мястото на най-големия град на Империята, избил не знам колко си милиона души, а ти си ядосана, защото се чудя дали не е фалшифицирал някакво дребно доказателство, за да поразчисти малко пътя си.

Коути също почна да се смее. Изглежда, никой от останалите не го намери за много смешно. Това направи ситуацията още по-смешна и за малко щях да изпадна в истерия.

— Различно е — каза Алийра. — Това предполага да измами Сетра, която му беше приятелка. Все пак в дома на Дракона има нещо, което се нарича чест.

Странно, но това ме отрезви. Не че беше по-малко смешно, но беше и тъжно донякъде. Междувременно Коути също се овладя.

— Добре, Алийра. Може той самият да не го е направил, но да го е направила Магъосничката в зелено, без негово знание, нали?

Алийра си седна и изсумтя.

— Съмнявам се.

— Добре де, а Ейдрон и бащата на Ноуратар, К'лейър, разбираха ли се?

Алийра сви рамене и ме погледна надуто. Обърнах се към Сетра. Тя явно изпита неудобство, но отговори:

— Помня, че имаха разногласия. Не бяха непримириими врагове, но разногласия имаха.

— Разбира се, че имаха! — каза Алийра. — Баща ми смяташе, че драконите са длъжни да вземат трона, К'лейър — не.

Сетра кимна.

— Да, така беше. Не можеха да се разберат за сериозността на проблема.

— Кой проблем?

— Упадъкът на императора. Императорите феникс винаги стигат до упадък в края на управлението си, освен на всеки седемнадесети Цикъл, когато имаме прероден феникс, като Зерайка. Тъй като това бе краят на Великия цикъл — седемнайсет Цикъла, — беше особено лошо. Империята като че ли се разпадаше, на източната граница имаше нахлувания на източняци и Ейдрон смяташе, че Императорът трябва или да отстъпи, или да бъде свален.

— А К'лейър не беше съгласен?

— Не. Помня как ми изтъкваше, че „nahluvaniyata“ били в територии, в които повечето население без друго било от източняци. Казваше, че тази земя поначало си е тяхна и че не виждал никаква причина да не си я върнат.

— Мисля, че щеше да ми допадне — рекох.

— Сигурно — каза Сетра. — Наистина беше приятен. И от него можеше да се получи добър император, мисля.

— Изглежда — отвърнах, като погледнах Алийра, — Ейдрон е бил...

— Мисля, че е време за вечеря — прекъсна ме Мороулан. — Може би да продължим след ядене?

Усмихнах се, кимнах, станах и подадох ръка на Коути. Тръгнахме към малката трапезария. Надявах се, че тази храна ще е по-лека за смилане от последната в същата компания.

Което ме накара да си спомня за онова ядене. Което ми напомни дните, прекарани в Дзур планина. Повечето спомени бяха доста приятни.

Но си спомних и един разговор... Онова не можеше да има нищо общо с това. Нали? Цялата тази история, само за да се постигне онова? Но пък драгарите са си драгари.

— Я чакайте малко!

Мороулан въздъхна и се обърна.

— Да, Влад?

— Току-що...

— Не може ли да почака?

— Ъъ... Добре, да седнем и да помисля.

Умът ми запрепуска като разгонен кентавър. Мисля, че се бълснах в няколко души и подпрях няколко стени, докато си намеря мястото.

Забелязах, че седим в същите позиции като преди малко. Един слуга донесе вино. Пих, без да го опитвам.

— Е, Влад? — подкани ме Мороулан примирено. — Какво има?

— Мисля, че може би отгатнах кой стои зад това и защо.

Изведнъж привлякох вниманието на всички.

— Продължавай — каза Мороулан.

— Вийра, ама колко е заплетено. Но след като Магьосничката в зелено го е замислила, как да не е?

— Е, кой е, все пак?

— Най-напред ще кажа следното: готов съм да предположа, че преди две-три години Магьосничката в зелено е имала спречкане с лице, с което дотогава е била в приятелски отношения.

Обърнах се към Сетра.

— Прав ли съм?

Тя ме погледна учудено. После ноздрите ѝ се разшириха, очите ѝ се присвиха. След още миг кимна.

— Е, добре, така е.

— Казвай, Влад — подкани ме Мороулан, все още търпеливо.

„Забавляваш се, че държиш всички в напрежение, нали, шефе?“

„Млъкни, Лойош“.

— Добре, ще се изразя така: да допуснем, че Ноуратар току-що е убита. От Мороулан и Алийра. Край на проблема. Така най-правомерният наследник на трона е отстранен, нали? Кой е следващият?

— Алийра — каза Мороулан.

— Правилно. Но се разчува, че тя пък е замесена в джерегска война. Тогава какво?

— Ммм — рече Мороулан. — Съветът би могъл да...

— Да допуснем по-нататък, че съветът е манипулиран. Може би съвсем малко, може би много, но някой дърпа конците.

— Добре, Алийра е отстранена като наследник, ако това искаш да кажеш.

— Точно така. И по същата логика, Мороулан, ти също. Кой е следващият?

Спогледаха се.

— Не знам — каза накрая Алийра.

— Аз също. Но в известна степен това е без значение. Сигурен съм, че Магьосничката в зелено знае. Който и да е той, вероятно дори не е замесен — просто е някой, чиято политика е известна. Никой дракон не иска да бъде наследник, казахте. Какъв иска да бъде всеки дракон?

— Главнокомандващ — отвърна без колебание Алийра.

— Точно така. Мороулан, защо не поръчаш да ти донесат онзи списък, ако вече е готов?

— Ами... добре. — Той се съсредоточи за миг. — Носят го.

— Какъв списък? — попита Сетра.

— Помолих Мороулан да се съберат имената на всички, които биха могли да са предложили чародейката атира, помогнала в сканирането на Ноуратар.

— Значи — продължих, — ако Мороулан или Алийра бяха седнали на трона, всеки от двамата щеше да назначи другия за главнокомандващ, тъй че и двамата трябва да се разкарате. Ноуратар преди е била безвредна, но при такова развитие на нещата най-безопасно е тя също да бъде отстранена. Преди Междуцарствието изборът на главнокомандващ е бил очевиден в случай, че Ейдрон стане император, но...

— Кой? — попита Коути.

— Ще стигна до това. Все едно, без негово знание е уредено той да стане наследникът. След като се проваля, фениксите остават на власт, така че проблемът не е спешен. После Мороулан става наследникът, което е чудесно...

— Така ли? — каза Мороулан.

— Да... до внезапната поява на Алийра. Тогава лицето, което е трябало да бъде главнокомандващ под твоето управление, излиза извън играта. А по-лошото е, че политиката на Алийра се оказва погрешна. И двамата трябва да бъдете отстранени. Барит, който

дотогава е бил готов да помогне, тук тегли чертата. Той също трябва да бъде отстранен.

— За да съзрее този план, са били нужни две години — продължих. — Кратък срок за една йенди. Фактът, че се сприятелявате с мен и че аз се издигам толкова бързо в джерег, също трябва да е помогнал доста. Но първо е трябало да убият Ноуратар.

— Защо? — попита Мороулан.

— Защото Алийра търси навсякъде някой, който да стане Драконовия наследник вместо нея. Тя не би направила нещо преднамерено, за да бъде отстранена от съвета; би сметнала такъв ход за безчестен. Но се мъчеше да намери някой с „по-чисти гени“ или каквото там търсят драконите. Това рано или късно щеше да я доведе до фамилията е'Лания.

— Така е — потвърди Алийра. — Вече се опитвах да разбера какво е станало с Ноуратар, макар и само заради възможността това да ме отведе до друг неин роднина.

Кимнах.

— Ето защо е трябало да я убият, иначе веднага щом Алийра я открие, е щяла да разбере, че всъщност е „чиста“.

— Добре — каза Мороулан. — По-нататък?

— Идеята — продължих аз — е била да бъде убита Ноуратар и да се дискредитирате вие двамата с това, че сте ми помогнали. Предполагам, че тук се е получил малък пропуск и че вие е трябало да бъдете предупредени малко по-рано. Не мисля, че нарочно са го направили толкова рисковано. Но така или иначе се получи... докато двамата с Алийра не развалихте всичко, пресъживявайки Ноуратар. След това е трябало да импровизират. Първото, което са направили, е било да изprobват Ноуратар, просто за да видят дали тя не може да им бъде полезна като императрица.

— Как? — попита Ноуратар.

— Помниш ли как Магьосницата в зелено те попита какво е отношението ти към плановете за нашествие на Изток? Тогава не го свързах с нищо, но...

— Прав си!

— Прав съм. И ако беше отговорила, че ги подкрепяш, щяха да спрат дотам, да ме довършат и да намерят начин да те убедят да избереш за главнокомандващ подходящото лице. Тъй като политиката

ти се оказва погрешна, ти подхвърлят за Ларис, за да хукнеш да го убиваш — той вече не им е нужен — и да се самоотстраниш като наследница.

Коути поклати глава.

— Но защо трябва да продължават с опитите за покушение, Владимир?

Вместо отговор се обърнах към Ноуратар.

— Ако нямаше два провалени опита за покушение срещу мен, щеше ли да повярващ, че те е изиграл, независимо какво са ти казали?

Тя присви очи и поклати глава. Коути кимна.

В този момент, точно по реда си, пристигна слуга, който връчи на Мороулан списъка.

Мороулан го погледна.

— Намери — рекох му — името на лицето, което щеше да назначиш за главнокомандващ в случай, че Алийра не се беше появила.

Той го направи и ченето му увисна. Сетра се наведе през Алийра и дръпна листа от отпуснатата му ръка. Погледна го, кимна и го хвърли на масата с поглед, изстинай като острието на Ледоплам.

— По-добре да се беше опитала да ме убие — въздъхна тя.

В списъка имаше девет имена. Третото поред беше на Сетра Младшата.

16.

„НИЕ С ВЛАДИМИР САМО ЩЕ ГЛЕДАМЕ“.

Седяхме и се гледахме. Накрая Мороулан се окашля и попита:

— Ще ядем ли?

— Защо не? — рече Сетра.

Мороулан се разпореди да сервират. Представа нямам какво донесоха, но трябва да съм го изял, защото не помня да съм бил гладен след това.

— Те тук ли ще са тая вечер? — попитах в един момент Мороулан.

— Предполагам, че да — отвърна Мороулан. Не беше нужно да уточняваме кои са „те“.

— Тогава трябва да обсъдим как да се срещнем с тях. Нали, сестро? — обърна се Ноуратар към Коути.

— Не тук — казах. — Мороулан забранява лошото отношение към гостите си.

— Благодаря ти, Влад — каза Мороулан.

— Няма защо.

— Но все пак — каза Алийра, — при тези обстоятелства...

— Не — отсече Мороулан.

Намесих се, преди да е избухнала поредната буря:

— Все пак трябва да проверим предположенията си, преди да предприемем нещо.

Ноуратар ме погледна.

— Искаш да кажеш, че не си сигурен?

— Сигурен съм. Но все пак трябва да се потвърди.

— Как?

— Има начин. Може да ни отнеме малко време. Но пък нали се храним.

„Фентор?“

„Да, милорд?“

„Успя ли да проследиши вече собствеността на онези жилища?“

„Не, милорд.“

„Може би ще ти помогне, ако ти дам две имена, които може да са свързани с тях. Сетра Младшата и Магъосничката в зелено“.

„Ще проверя, милорд.“.

„Добре, Свържи се с мен веднага щом се натъкнеш на нещо“.

„Да, милорд“.

— С малко късмет — обявих на глас, — скоро ще знаем нещо.

— Владимир — попита Коути, — а как ще ги приближим?

— Да — сухо подхвърли Мороулан. — Едва ли държите да ви превърне в саламандърчета.

— Ще се оправя някак — казах. — Все едно, тук не можем да ги нападнем, ако искаме да им направим нещо трайно. Някой да знае къде живее магъосничката?

— Никой не знае къде живеят йенди — каза Сетра.

— Мда. Едната възможност е Ларис. Ако мога да си уредя среща с него, току-виж съм успял да му докажа, че партньорите му се канят да му забият нож в гърба. Може би ще ни помогне да ги подредим.

— Все пак няма ли да се опиташ да го убиеш? — попита Алийра.

— Ако не, ще го направя аз.

— И аз — каза Ноуратар.

— Ще се опитам, разбира се, но *той* не трябва да го знае.

Алийра присви очи.

— Не искам да имам нищо общо с такъв план.

— Аз също — каза Мороулан.

— Нито пък аз — заяви Сетра.

— Нито аз — заяви Ноуратар.

Въздъхнах.

— Да, знам. Вие държите всичко да е честно и открыто. Не е честно да се възползваш от слабостта на някого само защото се е опитвал да те пречука и крои заговори срещу твои приятеля, нали?

— Да — отвърна ми Алийра и ме изгледа твърдо.

— Вие драконите ме удивлявате — казах. — Твърдите, че е нечестно да нападнеш някого в гръб, но кой знае защо, е честно да се биеш срещу някого, за когото и двамата знаете, че е по-слаб, по-неопитен и по-зле подгответен от вас. Това не е ли възползване? Що за глупости!

— Влад — каза Мороулан, — въпросът е в...

— Все едно. Ще измисля нещо... почакай, мисля, че получавам потвърждение.

Кратък разговор с Фентор и отново се обърнах към тях.

— Потвърдено е. Сетра Младшата, чрез посредници, притежава жилищата, които бяха използвани в отвличащия ход за покушението срещу мен от Коути и приятелката й, Господарката на дракони.

— Ясно — каза Мороулан. — Как действаме?

— Безсмислено е да използваш коварство срещу йенди — обади се Сетра. — Да го направим простишко.

— Поредната аксиома?

Тя се усмихна хладно и каза:

— А аз ще се заема със Сестра Младшата.

— Съвсем просто е — казах след малко, — но двамата с Коути няма да сме в най-добрата си форма след телепорта.

— Двамата с Коути — каза Алийра — не се налага да правите нищо.

Погледнах Коути.

— Нямам нищо против — сви рамене тя. — Двамата с Владимир само ще гледаме.

Кимнах. Имах намерение да направя нещо повече, но нямаше нужда да им го казвам. Освен...

— Прощавай, Мороулан, просто за всеки случай, би ли ми заел един мортантски нож?

Той се навъси.

— Щом искаш.

Съсредоточи се за миг. Скоро се появи слуга с дървено сандъче. Отворих го и видях малка кама със сребърна дръжка, прибрана в покрита с кожа кания. Извадих я наполовина и веднага ме обзе чувството от допира с мортантско оръжие. Върнах я в канията и я пъхнах под наметалото си.

— Благодаря.

— Няма за какво.

Станахме и се спогледахме. Никой не намери нищо подходящо за казване, затова просто излязохме от малката трапезария и тръгнахме

към централната част на замъка, където се намираше голямата.

Влязохме и почти на мига забелязахме Сетра Младшата. Лойош изхвърча от рамото ми и закръжи високо под тавана, за да не се натрапва. (Банкетната зала на Мороулан е висока четиридесет стъпки.) Мороулан пристъпи към Сетра Младшата и кратко я заговори.

„Намерих я, шефе. Североизточният ъгъл“.

„Браво“.

Съобщих го на Мороулан и той полека поведе Сетра Младшата натам. Останалите се струпахме около Магьосничката в зелено. Приближихме я едновременно с Мороулан. Тя го изгледа, после погледна Сетра, след това — всички ни, един по един. Очите ѝ съвсем леко се ококориха.

Мороулан рече:

— Сетра Младша, Магьосничке, през следващите седемнайсет часа не сте добре дошли в моя дом. След този срок можете да заповядате. — И се поклони.

Двете се спогледаха, след това ни изгледаха отново. Някои от тълпата наоколо заостъпваха, без да откъсват очи от нас, усетили, че става нещо необичайно.

Сетра Младшата понечи да каже нещо, но спря — Магьосничката в зелено сигурно ѝ каза психонично, че няма смисъл да спори. Двете се поклониха.

Сетра Лавоуд пристъпи зад съименничката си и я хвана за ръката, малко над лакътя. Погледнаха се в очите. Израженията им бяха неразгадаеми.

След това Магьосничката в зелено изведнъж изчезна. Лойош се върна на рамото ми, а аз се озърнах към Алийра. Беше притворила очи, съсредоточено. След това изчезна и Сетра Младшата. С нея — и Сетра Лавоуд.

— Какво ще ѝ направи? — попитах Мороулан.

Той сви рамене и не ми отговори.

Заговори Алийра, все още притворила очи.

— Знае, че я следя. Ако спре, за да заличи следите, ще имаме време да я догоним.

— Но тя ще намери най-изгодното за нея място — казах.

— Да — кимна Алийра.

— Нека — рече Ноуратар.

Коути оправи косата си с две ръце, точно както аз наместих наметалото си. Усмихнахме се един на друг — разбирахме какво означават жестовете ни. След което...

— Хоп! — каза Алийра.

Червата ми се обърнаха и Черен замък изчезна.

Първото, което ме порази, беше зноят — агония от пламъци. Отворих уста да запищя, но болката изчезна преди да съм успял. Все едно че стояхме сред разпалено огнище. Някъде вляво от себе си чух нечий сух глас да казва:

— Бърза си, Алийра.

Познах гласа на Магьосничката в зелено. Тя продължи:

— Можеш да я пуснеш тая телепортна преграда. Няма да ходя никъде.

Хрумна ми, че сигурно се е подготвила и ни е тикнала в някоя фурна. Алийра явно го съобрази, защото набързо спретна около нас защитна магия, преди да сме се опърлили.

„Добре ли си, Лойош?“

„Екстра, шефе“.

После пламъците наоколо лумнаха и загаснаха. Намирахме се в някакво помещение, с по около двайсет стъпки във всяка посока, с почернели стени. Стояхме сред пепел, стигаща до глазените ни. Магьосничката в зелено стоеше пред нас, с очи студени, колкото горещи бяха огньовете. Държеше приста дървена тояга.

— Най-добре ще е да си идете — каза хладно тя. — Обкръжена съм от свои хора и едва ли ще можете да ми направите нещо, преди да са влезли.

Погледнах към Алийра.

Магьосничката в зелено махна с тоягата и стената зад нея се срина. От другата страна видях трийсет драгари, всички въоръжени.

— Последна възможност. — Магьосничката в зелено се усмихна. Окашлях се.

— Вие, йендитата, всички ли сте толкова мелодраматични?

Магьосничката даде знак и драгарите пристъпиха в пепелта.

Алийра махна с ръка и за миг отново бяхме обкръжени от пламъци; после те се смалиха.

— Добръ опит, мила — усмихна се магьосничката. — Но вече го бях предвидила.

— Разбирам — каза Алийра и се обърна към Мороулан. — Няя ли искаш, или бойците?

— Ти избираш.

— Тогава поемам нея.

— Добре — рече Мороулан и извади Чернопрът. Видях лицата на мъжете и жените, щом разбраха, че държи моргантско оръжие, при това несъмнено могъщо — такова, с каквото никой от тях не се беше сражавал. Мороулан кратко пристъпи към тях.

— Не забравяй — предупредих Коути, — ние с теб само гледаме. Тя ми отвърна с нервна усмивка.

После нещо блесна до мен и видях как Ноуратар скочи към магьосничката, размахала меча. Алийра изсъска и скочи след нея. Зад мен сигурно треснаха някаква магия, защото чух глух тътен и след него бълвна кълбо дим.

Магьосничката се шмугна зад първия ред воини и надигна тоягата си. От нея към Ноуратар и Алийра изригнаха пламъци, но Алийра вдигна ръка и те угаснаха.

Мороулан, Ноуратар и Алийра удариха първата редица едновременно. Чернопрът посече нечие гърло, преряза гърдите на следващия боец и със същото движение се заби в корема на трети. Мороулан се плъзна надясно преди някой да е успял да го посече, измъкна Чернопрът, вече разпраздал два корема. Парира един удар, прониза гърлото на нападателя, после отстъпи фронтално, на пръсти, вдигнал меча на височината на главата си, насочен към враговете. В лявата му ръка се появи дълга кама. Стаята се изпълни с писъци и онези, които гледаха Мороулан, пребледняха.

Видях, че още трима бойци се търкалят в нозете на Ноуратар. Алийра междувременно размахваше дългия си осем стъпки меч като играчка — въртеше го с две ръце. До този момент се беше справила с петима.

И тогава — чудо на чудесата — мъртвите стражи на магьосничката започнаха да се надигат... дори тези, които бяха посечени с Чернопрът. Погледнах магьосничката и видях, че на лицето ѝ се е изписало дълбоко съсредоточение.

— Задръж ги! — извика Алийра. Отстъпи крачка назад, стиснала меча в дясната си ръка, а лявата размаха във въздуха. Труповете, които се мъчеха да се вдигнат, спряха. Магьосничката махна с тоягата. Продължиха Алийра мушна във въздуха. Спряха. Почнаха наново.

После Алийра направи нещо друго, а магьосничката изкрещя, защото пред нея изригна синьо сияние. След миг то изчезна, но забелязах, че на лицето ѝ избиха капки пот.

Мороулан и Ноуратар не бяха обърнали никакво внимание на впечатляващата сцена и междувременно бяха покосили над половината от противниците.

Заговорих на Коути с крайчеца на устата си:

— Дали да не предприемем нещо?

— Защо? Те са Господари на дракони и тия работи ги забавляват.

Да ги оставим.

— Все пак искам да направя нещо. И то по-скоро, струва ми се.

— Какво?

В същия миг Ноуратар проби фронта. Магьосничката изрева, замахна с тоягата и Ноуратар залитна напред и рухна, размахала ръце във въздуха.

Докато успея да реагирам, Коути успя някак да се добере до приятелката си и коленичи до нея.

Другите, които до този момент се сражаваха с Ноуратар, се обърнаха към Алийра и тя отново трябваше да се отбранява. Извадих два ножа за мятане и просто за проба ги хвърлих по магьосничката. Съвсем естествено, щом се приближиха до нея, те отхвърчаха встриани.

Чух как Мороулан изруга и видях, че лявата му ръка виси отпусната и че черното му наметало е оплискано с кръв.

Алийра все още беше вкопчена в някаква неведома битка с магьосничката, като в същото време трябваше да се отбранява и от тримата ѝ стражи. Последва малка суматоха и към нея скочиха още двама. Чу се невъзможен трясък и трима от бранителите паднаха. Алийра още се държеше на крака, но от гърба ѝ стърчеше дръжка на нож, а един широк меч направо прониза тялото ѝ малко вдясно от гръбнака, над кръста. Тя, изглежда, не му обърна внимание; предполагам, че магьосничеството също е много добро за преодоляването на шока. Но колкото и опитна магьосничка да беше, мантията ѝ все пак изглеждаше доста окървавена.

Ноуратар изглеждаше жива, но замаяна. Това, хрумна ми, май беше най-удобният за мен миг. Извадих два ножа за хвърляне и пробягах колкото можех по-бързо през пепелта, която стигаше до глезените ми. Щом стигнах до биещите се, погледнах внимателно Алийра и се мушнах под поредния й замах. Забих ножовете в коремите на двамата й противници, които нямаше как да се оправят с търкалящия се покрай тях източняк. След което се озовах зад бойната линия, на четири стъпки от магьосничката. Маготрепач се озова в ръката ми преди да съм се надигнал — и замахнах напред.

Беше ме видяла, разбира се, и ме поздрави със замахване на тоягата си. Нещо ме ощипа по ръката. Изревах и залитнах назад.

— Владимир!

„Стой там!“

Отворих очи и видях, че магьосничката ми е обърнала гръб. Вдигнах се плавно, извадих моргантската кама, дето ми я зае Мороулан, пристъпих зад нея и я халосах здраво с Маготрепача по темето.

Ефектът беше минимален, тъй като се беше оградила с някакъв щит — само потрепери леко и се извърна. Но макар щитът да я беше предпазил от удара на веригата, тя беше сринала самия щит. Преди да е успяла да направи нещо, опрях върха на моргантската кама в гърлото й.

Мороулан и Алийра се оправяха с останалите й бранители, но Мороулан като че ли едва се крепеше на краката си, а Алийра беше стисната устни от съсредоточение, за да се удържи. Коути помагаше на Ноуратар да се вдигне на крака. Не ми оставаше много време, затова заговорих бързо:

— Тоя бой не е моя работа и ще се разкарам веднага, ако ми дадеш каквото ми трябва. Но ако не ми кажеш къде е Ларис, ще ти кълъзна гърлото... с това. А ако го предупредиш, ще те гоня, докато съм жив.

Тя дори не се поколеба.

— Ще го намериш на горния етаж на един склад на Пристанищна. Две сгради източно от пресечката на Пристанищна и Зъбеца, на южната страна на улицата.

Което ни показва колко вярност можеш да очакваш от една йенди.

— Благодаря ти — рекох и отстъпих, още стиснал моргантската кама в едната ръка и Маготрепача — в другата.

Тя ми обърна гръб, явно разчитайки на честната ми дума. И направи нещо, което сигурно трябваше да укрепи защитата ѝ. Но в този момент Мечът на Кийрон, в ръцете на Алийра е'Кийрон, помете главата от раменете на последния бранител.

Мороулан пристъпи напред и от върха на Чернопрът изригна черен пламък и порази магьосничката. Това, както ми обясниха покъсно, отново ѝ сринало защитата. И докато успее да направи нещо, мечът на Ноуратар изсвистя и магьосническата ѝ тояга изхвърча във въздуха... с дясната ѝ ръка.

Тя изпища и падна на колене — и точно в тази поза Ноуратар я прониза право в гърдите.

В стаята настъпи мъртва тишина. Магьосничката в зелено се вторачи в Ноуратар. На лицето ѝ бе изписано пълно неверие. Кръв блъвна от устата ѝ и тя рухна в нозете на Меча на джерег.

Коути пристъпи до мен. Кимнах ѝ към тримата, обкръжили безжизненото тяло, и промърморих:

— Чест, според дома на Дракона.

Алийра се сринава на пода, а Коути ме стисна за рамото.

Върнахме се в Черен замък, като оставихме тялото на Магьосничката в зелено, където си беше. Ударих голяма чаша бренди, което иначе не понасям, но е по-силно от виното, а за „Пиаранска мъгла“ и не помислих; кой знае защо, не ми се струваше, че моментът е подходящ за празнуване.

— Много вещества магьосничка беше — немощно промълви Алийра от дивана, на който я оправяше Некромантката. Всички в стаята закимаха.

— Влад — рече Мороулан; ръката му беше превързана. — Ти какво ѝ направи и защо?

— Имаше информация, която ми трябваше — обясних. — Получих я.

— И после я пусна?

Свих рамене.

— Казахте, че нашата помощ не ви трябва.

— Разбирам. — Забелязах, че Коути едва се сдържа да не прихне.
Намигнах ѝ. Мороулан попита: — Каква беше информацията?

— Забрави ли, че още съм във война? Тя крепеше Ларис, но той все още има ресурси да ме уязви. Много скоро ще разбере, че е мъртва. Щом го разбере, ще почне да ме преследва истински. Искам да приключка тая война преди да е започнал. Реших, че трябва да знае къде се крие Ларис. Надявам се, че не ме е излягала.

— Разбирам.

Коути се обърна към мен.

— Дали да не приключим още сега?

Изсумтях и попитах:

— Мислиш ли, че ще е толкова лесно?

— Да.

Помислих малко.

— Права си. Сега му е времето.

Затворих за миг очи, просто за да не забравя нещо.

„Крейгар?“

„Здрави, Влад“.

„Бизнесът как е?“

„Малко по-добре“.

„Хубаво. Свържи се с Патрула на кучките. Точно след два часа и половина ще искам телепортна преграда срещу всеки, който се опита да напусне един определен склад“. Казах му къде е.

„Ясно, шефе“.

„Добре. Точно след час и половина искам в кабинета си следните хора: Шоен, Пръчките, Светулката, Нарвейн, Н'аал, Усмивката и Чимов“.

„Ъъ... това ли е всичко?“

„Не ставай смешен“.

„Хванахме ли нещо, Влад?“

„Да. Хванахме. И този път не искам грешки. Трябва да стане бързо, безболезнено и лесно. Тъй че докарай всички и гледай магьосничката да е компетентна“.

„Разбрало, шефе“.

Контактът се прекъсна.

Двамата с Коути станахме.

— Е, благодаря ви за забавлението — рекох, — но се боя, че трябва да си тръгваме.

Ноуратар прехапа устна.

— Ако мога да направя нещо...

Изгледах я за миг, след което се поклоних ниско.

— Благодаря ти, Ноуратар, при това съвсем искрено. Но не. Мисля, че за първи път от няколко месеца всичко е под контрол.

Оставихме ги и слязохме до входа. Един от хората на Мороулан ни телепортира до кабинета ми. Този път най-напред се погрижих да ги предупредя, че идваме.

17.

„ТИ КАКВО?“

Сега предполагам, че очаквате да ви разкажа как съм се докопал до Ларис след дълга гонитба по улиците на Адриланка, как най-накрая съм го притиснал в ъгъла, как той се е бил като дзур и едва съм успял да го убия, преди той да направи същото с мен. Нали? Глупости.

Само две неща можеха да се объркат. Едното — Магъосничката в зелено да ме е излъгала къде е Ларис, и другото — да е имала време да го предупреди. Но и в двата случая — защо? За нея той беше само инструмент. И след като вече бяхме разкрили какво са намислили, не беше вече полезен инструмент.

Всъщност не мислех, че Магъосничката в зелено е имала време да предупреди Ларис, преди Ноуратар да я довърши. А и да беше ме излъгала за местонахождението му — лошо няма. Тъй че обясних плана си на всички в кабинета, което ми отне около половин час. Но по един въпрос бях изричен:

— Ако на някой му хрумне, че може да изкяри, като преудпреди Ларис за това, по-добре да го забрави. Никой да не се опитва да ми се прави на умник.

Порових в лявото долно чекмедже на бюрото си и извадих подходящо оръжие — стилет с осемнайсетсантиметрово острие. Поставих го на колана, от дясната ми страна. Поседяхме да изчакаме още около половин час, после Шоен и Чимов станаха и се изнizaха през вратата. Останалите изчакахме още десет минути и също станахме.

— Късмет, шефе — рече Крейгар.

— Благодаря.

Тръгнахме към Малаковия кръг. Лойош полетя високо над нас. Водеше Коути. Пръчките и Светулката бяха от лявата и дясната ми страна, а останалите — пред и зад нас.

Стигнахме площада и притичахме до Пристанищна. Почти бяхме стигнали Бижутерска, когато получих съобщение от Шоен.

„Има четириима вътре, шефе. Двама при вратата, двама обикалят“.

„Добре. Пращам помош“.

— Нарвейн и Усмивка, притичайте напред. Шоен води операцията. Имате пет минути да се пригответе.

Изтичаха напред, а останалите продължихме бавно, почти на място.

„Все още е чисто, шефе“.

„Добре“.

Коuti ме погледна и кимна. След шест минути Шоен докладва: „Всичко е готово, шефе. Ще отнеме между пет и деветдесет секунди, зависи къде са им патрулите“.

„Добре. Задръж засега“.

Стигнахме до извивката на Пристанищна, малко преди да стигнеш до Зъбеца.

„Как са разположени, Шоен?“

„Ако кажеш сега, около трийсет секунди“.

„Действай“.

„Ясно“.

Вдигнах ръка и спряхме. Отброях наум десет секунди, след което отново тръгнахме — този път бързо. Завихме на ъгъла и сградата се показва. Единствените, които можахме да видим, бяха Шоен и Чимов. След малко до него се появи Нарвейн, а после и Усмивката. След няколко секунди бяхме при тях.

Сверих по Имперския часовник.

— Телепортната преграда трябва вече да е вдигната. Провери, Нарвейн.

Той затвори очи за миг и кимна.

— Вратата — наредих.

— Може би първо трябва да почукаме — рече Н'аал.

Шоен и Светулката застанаха до вратата. Спогледаха се, кимнаха и Светулката стовари боздугана си по бравата, а в същото време Шоен напъна с рамо по средата. Вратата пропадна навътре.

— Нямаше ли да ти е тъпо, ако се окажеше отключена? — каза Н'аал.

— Млъкни.

Коути се шмугна между тях и пристъпи вътре. Мълниеносно движение и чух как две тела тупнаха на пода, докато Светулката, Н'аал и Шоен влизаха. Лойош кацна на рамото ми, докато Чимов и Усмивката прекрачваха прага. Последвах ги. Пръчките и Нарвейн останаха отзад.

Беше голям празен склад с два трупа в него. И от двата стърчаха ножове. Веднага видяхме стълбите и тръгнахме по тях. Нагоре не срещнахме никого. Оставил Н'аал и Усмивката да пазят площадката към третия етаж, а останалите се качихме.

Озовахме се в голямо празно помещение. Пред нас имаше по-малки стаи — вдясно, отпред и вляво. Кабинети, предположих.

Тъкмо когато се появихме, от стаята вдясно изскочиха трима джереги. Заковаха се на място и зяпнаха. Пръчките им скочи, а Светулката — веднага след него. Стискаше бозугана си и се хилеше като идиот. Пръчките си беше с пръчките. Отне им около три секунди.

После пратих Светулката и Шоен вдясно. Канех се да накарам Нарвейн и Чимов да отворят вратата пред нас, когато чух...

— Каква е тази връва, господа?

Познах гласа на Ларис.

Улових погледа на Нарвейн. Стоеше пред вратата; останалите бяхме застанали зад нея. Нарвейн вдигна ръка и вратата се люшна навътре.

Беше малка стая, с осем-девет тапицирани стола и две бюра. Едното беше празно; на другото седеше Ларис. В стаята имаше още четирима джереги.

В първия миг всички останаха вцепенени. После Ларис се обърна към единия и каза:

— Телепортирай.

Само изчакахме.

Джерегът отвърна:

— Има препрада.

Коути пристъпи в кабинета. Все още никой не предприемаше нищо. Пръчките влезе с двете си тояги, Светулката — с бозугана. После — всички останали.

Двамата с Ларис се спогледахме, но никой не проговори. Какво имаше да си казваме? Хвърлих поглед на биячите му, всички с

полуизвадени оръжия. Казах на моите да останат на страна. Отворихме пътека към вратата. Пръчките надигна оръжията си, изгледа охраната на Ларис и се окашля.

— Няма бъдеще в това, господа.

Четиримата погледнаха ордата ни. После започнаха да стават един по един. Изпънаха ръце напред, далече от телата. И пак така един по един се изнизаха, без да поглеждат към Ларис.

Казах:

— Всички без Коути, приджурете ги извън сградата. — Извадих оръжието, което си бях подbral.

След като останахме сами с Ларис, затръшнах вратата с крак. Коути каза:

— Твой е, Владимир.

Направих го бързо. Ларис не гъкна.

Един час по-късно зяпнах удивен Алийра.

— Ти какво?!

— Аз я пресъживих — рече тя и ме изгледа учудено, сякаш искаше да каже: „Какво толкова необично видяш в това?“

Седях в библиотеката на Черен замък, с Мороулан, Коути, Ноуратар и Сетра. Алийра лежеше по гръб; изглеждаше бледа, но оздравяла.

От устата ми захвърчаха пръски като от чайник за клава, но все пак изломотих:

— Защо?

— Че защо не? — каза тя. — Все пак я убихме, нали? Това е достатъчно унижение. Освен това е близка с Императрицата.

— Страхотно! И сега ще ни...

— Нищо няма да направи, Влад. Нищо не може да направи. След като я пресъживихме, ѝ направихме мозъчен сондаж и записахме най-подробно всеки заговор, в който се е замесила, и ѝ дадохме копие, за да знае, че знаем. — Усмихна ми се. — Някои неща са доста интересни.

Въздъхнах.

— Е, ваша работа. Но да знаеш, че ако някоя сутрин се събудя умрял, ще дойда и ще ти се оплача.

„Добре ѝ го каза, шефе“.

„Млъкни, Лойош“.

Ноуратар, за мое изумление, каза:

— Мисля, че постъпи правилно, Алийра.

— Аз също — заяви Сетра.

Обърнах се към нея.

— Нима? Я ни кажи какво направи на Сетра Младшата?

— Домът на Дракона — рече тя — реши, че Сетра Младшата никога не може да стане императрица или главнокомандващ, нито тя, нито нейните наследници.

— Ясно де. Но *ти* какво ѝ направи?

Тя ми отвърна със сънена полуусмивка.

— Убедена съм, че наказанието е подходящо за нея. Накарах я да ми обясни цялата афера, след което...

— Охо? И какво ти каза?

— Нищо изненадващо. Желаеше да завладее Изтоха и се оплакала на Магьосничката в зелено, която ѝ беше приятелка, че когато лорд К'лейър стане император, няма да утвърди нашествие на Изток. Магьосничката измислила план, с чиято помощ Драконов наследник да стане Ейдрон, защото знаели, че Ейдрон ще назначи за главнокомандващ Барит, а той гледал със симпатия на идеята за нашествие. Барит се съгласил, най-вече защото смятал, че от Ейдрон ще излезе по-добър император, отколкото от К'лейър... извинявай, Ноуратар.

Ноуратар сви рамене. Сетра продължи:

— След Бедствието на Ейдрон работата замряла. След като Зерайка взе трона и нещата отново потръгнаха, за Наследник беше избран Мороулан. Тогава двете уредили нещата така, че Сетра Младшата да се сприятели с Мороулан, и разбрали, че той не би възразил срещу нашествието, тъй че се успокоили. Но когато Алийра се появи изневиделица и стана Наследничка, отново запретнали ръкави. Стигнали до идеята да дискредитират Алийра и Мороулан, използвайки приятелството им с теб, Влад. Вече познавали Ларис, защото той свършил отчасти мръсната работа около подправянето на генетичния тест. След като Барит отказал да им съдейства, накарали Ларис да го убие. После използвали това като заплаха, за да накарат Ларис да те атакува. Той явно нямал нищо против да ти вземе района, Влад, но трябвало да го убедят да не те убива веднага. Казали му, че

може да го направи, след като се осъществят плановете им. Останалото, мисля, че го знаете.

Кимнах.

— Това ясно. Е, а Сетра Младшата...

— А, да. Помолих Некромантката да я премести през портала в друга „плоскост“. Подобна е на Драгара, но времето там тече различно.

— И сте я тикнали там? — Стори ми се твърде грубо — по-добре да я бяха убили. Плюс това, изобщо не ѝ бях ядосан толкова, колкото на Магьосничката в зелено.

Но Сетра рече:

— О, не. Може да се върне, щом свърши задачата ѝ. По нашето време, едва ли ще отнеме повече от една неделя.

— Задача ли?

— Да. — И Сетра отново ни изгледа със сънената си полуусмивчица. — Оставил я в пустинята, с много храна, вода, подслон и една пръчица. И я накарах да напише в паяська: „Няма повече да се бъркам в работите на Драконовия съвет“, осемдесет и три хиляди петстотин двайсет и един пъти.

Представете си старец — източник, около седемдесетгодишен, което е доста впечатляваща възраст за нашата раса. Но за възрастта си е в добра форма. Беден е, но не и мизерстващ. Отгледал е семейство насред Драгарската империя и се е справил добре. Погребал е (източняшкият израз за „надживял“; не ми е ясно защо) жена, сестра, дъщеря и двама синове. Единственият му жив потомък е един внук, когото за малко да убият на всеки две-три недели.

Почти съвсем плешив е, с няколко бели косъма на темето. Едър и пълен е, но пръстите му все още са достатъчно ловки с рапирата, за да даде хубав урок на някой младок и да избие магьосничеството от всеки драгар, който не отбира от източняшката фехтовка.

Живее в източняшкото гето, в южния край на Адриланка. Хляба си изкарва с вещерство, но не приема внук му да го издържа. Тревожи се за внук си, но гледа да не го показва. Ще помогне, но не иска децата му да го издържат и няма да им се бърка в живота. Когато един от

синовете му почва да се прави на драгар, се натъжава и решава, че синът му греши, но не си позволява нито една критична дума.

Отидох да навестя този стар господин в деня след кончината на Ларис. От мръсотията по улиците ми идеше да повърна, но го прикрих. Все едно, всички знаем, че източняците са мръсни, нали? Виж ги как живеят само. Нищо, че не могат да използват магия в кварталите си, за да ги почистват като драгарите. Ако искат да използват магия, могат да станат граждани на Империята, като идат в провинцията и станат текла или като си купят титли от джерег. Ама не искат да са крепостници? И са упорити на всичко отгоре, нали? Ама нямали пари да си купят титли? Че откъде ще имат! Кой ще им даде добра работа, като ги види колко са мръсни?

Помъчих се да не се оставя всичко това да ме ядоса. Коути също се мъчеше, но можех да видя напрежението в ъгълчетата на очите ѝ и да го почувствам в резките ѝ крачки. Уж трябваше да се почувствам добре, че се връщам тук — преуспяло източняшко момче, закрачило из стария квартал. Трябваше, но не се чувствах. Само ми се гадеше.

Дюкянът на дядо ми нямаше нито табела, нито нещо на показ. Всички в квартала знаеха кой е той и с какво се занимава, а външни не го интересуваха. Драгарите бяха престанали да използват вештерство след края на Междуцарствието, когато магьосничеството проработило отново.

Когато прекрачих прага (врата нямаше), главата ми забърса окачените горе звънчета и те дръннаха. Той беше с гръб към мен и лееше свещи. Обърна се и лицето му грейна в почти беззъба усмивка.

— Владимир!

Изгледа ме, усмихна се на Коути и остана така, без да откъсва очи от мен. Общувахме псионично (той ме беше научил, но избягваше да го прави, освен когато не е наложително). Смяташе псионичното общуване за нещо твърде ценно, за да се използва току-така, въпреки че нравът му не позволява да ми се кара за начина, по който го използвах аз. Ето защо когато искахме да си поговорим, пътувахме. И тъй като трябваше да минаваме през зони, където сами източняците са в опасност, и тъй като отказваше да го телепортират, той рядко напускаше гетото.

— Владимир — повтори той. — А това коя е?

Лойош прелетя, сякаш въпросът се отнасяше за него, и с радост се остави да го почешат по шията.

— Ноиш-па — казах, — приятно ми е да ти представя Коути.

Тя приклекна в мил реверанс и дядо направо засия.

— Коути — повтори той. — Фамилно име имаш ли си?

— Вече не — отвърна тя.

Прехапах устна. Някой ден щях да я попитам какво искаше да каже, но не сега.

Той ѝ се усмихна добродушно, после ме погледна, примига и тънката му вежда се закатери по широкото чело.

— Искаме да се оженим — казах. — Искаме благословията ти.

Той пристъпи и я прегърна, после я целуна по бузите. Прегърна и мен. След като ме пусна, видях сълзи в очите му.

— Щастлив съм за вас. — След което се навъси, само за миг, но се досетих какво иска да попита.

— Тя знае — успокоих го. — И тя е от същия занаят.

Дядо въздъхна.

— Ох, Владимир, Владимир. Пази се.

— Ще се пазя, Ноиш-па. Работите като че ли тръгват по-добре. Доскоро бях на път да загубя всичко, но вече се оправих.

— Хубаво — рече той. — Но как тъй си стигнал дотам, че за малко да загубиш всичко? Това не е добре.

— Зная, Ноиш-па. За малко се оставил сенките да ме разсеят и не можех да видя целта.

Той кимна и каза:

— Хайде влезте да хапнем.

Коути промълви плахо (мисля, че това беше единственият път, в който прояви плахост за каквото и да е):

— Благодаря... Ноиш-па.

Докато дядо ни водеше вътре, усмивката му стана още поширока.

На другия ден се преместих в кантората на Ларис и започнах да подреждам бизнеса. Срещнах се с Торонан и се захванах да вкарвам в ред района, доскоро въртян от Ларис... но това вече е друга история. Освен това, докато говоря сега тия неща, не знам как ще тръгне

всичко, тъй че по-добре да не ви го разправям изобщо. Парите, дето ги обещах за главите на Върн и Мираф'н, още са в сила, тъй че очаквам много скоро да ги видя двамата — под някаква форма.

Същия ден, в който се преместих в кабинета на Ларис, най-после ми остана време да сготвя на Коути. Между другото се престарах — печена гъска с източнишки червен пипер, котлети от кетна по валабарски, ананосово желе за... но това не ви засяга.

Ще кажа само, че докато готвех, ми попадна една глава лук с малко гнило петно от едната страна. Изрязах петното и останалото от лука си беше идеално.

И с живота е така понякога.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.